

СИЛВИЯ ДЕЙ ЕКСТАЗ

Част 1 от „Джакс и Джия“

Превод от английски: Лора Дафинова, 2017

chitanka.info

Тази книга е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията в нея са измислени и са продукт на авторовото въображение. Всяка прилика с реални събития, места, компании или хора — живи или мъртви, е случайна.

1

Беше свежа и прохладна есенна утрин. Оставих зад себе си какофонията от гръмки клаксони и глъчката на пешеходците и прекрачих входа на небостъргача от огледално стъкло в центъра на Манхатън. Посрещна ме хладен покой. Токчетата ми тракаха по тъмния мраморен под на обширното фоайе в унисон с ускорения ритъм на сърцето ми. Личната ми карта се изплъзна от потната ми длан, когато я подадох на охраната. Получих посетителския си пропуск и се насочих към асансьора, но вместо да се успокоя, ми стана още по-нервно.

Случвало ли ви се е толкова силно да желаете нещо, че да не можете да си представите да не го получите?

В живота ми имаше две неща, към които изпитвах това чувство: мъжът, в когото бях така глупава да се влюбя, и свободната позиция за административен асистент, за която кандидатствах и сега отивах на интервю.

Мъжът се бе оказал ужасно неподходящ за мен, а работата можеше да внесе невероятни промени в живота ми. Дори не смеех да си представя, че си тръгвам от събеседването, без да ме одобрят. Просто имах едно такова чувство дълбоко в себе си, че ако започна работа като асистентка на Лей Янг, това ще ми даде криле и ще полетя.

Въпреки вътрешната мотивационна лекция, която си изнасях, когато стъпих на десетия етаж и пред погледа ми грейна входът на „Сейвър Инк“, дъхът ми спря. Името на компанията бе изписано с металически букви и женствен ръкописен шрифт върху двойната врата. Предизвикваше ме да дам воля на мечтите си и да се наслаждавам на всеки миг.

Докато чаках да вляза, изучавах с поглед добре облечените млади жени, които седяха на столовете в приемната. За разлика от мен не носеха дрехи втора ръка от миналогодишните модни колекции. Съмнявах се, че някоя от тях е работила на три места, за да си плати

таксите за колежа. Тези момичета ме водеха по точки почти във всяко отношение, но бях наясно с този факт и не се притеснявах... много.

Когато охранителните врати се отвориха с бръмчене, огледах стените в цвят капучино, по които бяха окачени снимки на модерни ресторанти и известни готвачи. Във въздуха се носеше едва доловим аромат на захарни курабийки, който ми напомни за уюта от детството ми. Но дори той не ми помогна да се отпусна.

Поех си дълбоко въздух и се представих на рецепционистката — красиво чернокожо момиче с приятна усмивка. След това отстъпих встрани и застанах до стената. Дали интервюто, за което бях подранила с почти половин час, щеше наистина да се състои? Скоро ми стана ясно, че на всеки бе отредена петминутна аудиенция и някой от персонала въвеждаше и извеждаше кандидатите точно навреме.

По кожата ми изби фина влага от притеснение.

Когато ме повикаха, толкова бързо се оттласнах от стената, че се олюлях на високите си токчета. Непохватността ми бе отражение на разклатената ми самоувереност. Тръгнах по коридора след привлекателен младеж, който ме отведе до директорския кабинет. Пред входа имаше приемна с празно бюро, а зад поредната двойна врата бе разположено средището на властта на Лей Янг.

Младежът ме покани да вляза и се усмихна:

— Успех.

— Благодаря.

Щом прекрачих прага, най-напред привлече погледа ми съвременното и изчистено обзавеждане на стаята, а след това — жената, която седеше на огромно бюро от орехово дърво и изглеждаше много дребна. Навярно съвсем щеше да се изгуби на фона на зашеметяващата гледка с манхатънските небостъргачи, която се разкриваше от прозорците, ако не бяха ярките алени рамки на очилата ѝ, идеално съчетани с нюанса на червилото върху плътните ѝ устни.

Позволих си за един дълъг миг да попия с очи външния ѝ вид и да се възхитя как кичурът посребряла коса на дясното ѝ слепоочие бе изкусно вплетен в сложния ѝ кок. Беше стройна, с грациозна шия и дълги ръце. Когато вдигна поглед от автобиографията ми и ме огледа, се почувствах оголена и уязвима.

Лей Янг свали очилата си и се отпусна назад в креслото:

— Заповядай, Джиана, седни.

Направих няколко крачки по кремавия мокет и заех един от кожените столове, подредени пред бюрото ѝ.

— Добро утро — казах, но твърде късно се улових, че използвам бруклинския си акцент, който толкова дълго се бях упражнявала да прикривам. Жената пред мен като че ли не го забеляза.

— Разкажи ми нещо за себе си.

Прокашлях се:

— Ами, тази пролет завърших с отличен успех Университета на Невада в Лас Вегас...

— Току-що го прочетох в автобиографията ти — отбеляза, но смекчи думите си с лека усмивка. — Каж ми нещо, което не знам. Защо си се насочила към ресторантьорството? Шейсет процента от новите заведения фалират през първите пет години от основаването си. Сигурно знаеш.

— Не и нашето. Вече три поколения поред семейството ми управлява ресторант в Малката Италия^[1] — заявих гордо.

— Тогава защо не работиш там?

— Защото там ви няма вас. — Преглътнах, това бе твърде лично. Лей Янг не изглеждаше смутена от гафа ми, но аз бях. — Искам да кажа, че нямаме вашата магия — добавих припряно.

— Нямате...?

— Да — замълчах за секунда, за да се овладея. — Имам трима братя. Няма как и тримата да наследят ресторант „Роси“, когато баща ни се пенсионира, а и не искат. Най-големият ще поеме управлението, а другите двама... искат да имат свои собствени ресторанти „Роси“.

— А твоят принос се състои в диплома по ресторантьорство и много страст.

— Искам да науча всичко необходимо, за да им помогна да сбъднат мечтите си. Ще помагам и на други хора да осъществяват стремежите си.

Лей Янг кимна и посегна към очилата си:

— Благодаря ти, че дойде, Джиана.

И просто така ме отпрати. Разбрах, че няма да ме назначи. Не бях изрекла онова, което очакваше да чуе, за да ме отличи като победителка.

Изправих се и бясно прехвърлих в ума си няколко идеи, за да обърна хода на интервюто.

— Госпожо Янг, наистина много искам тази работа. Старателна съм. Никога не се разболявам. Поемам инициатива и имам прогресивно мислене. Бързо ще се науча да предусещам от какво имате нужда, и то преди вие самата да сте го осъзнала. Ще останете доволна, че сте ме наела.

Лей ме погледна.

— Вярвам ти. Работила си на няколко места и в същото време си успявала да поддържаш високи оценки в университета. Виждам, че си умна, целеустремена и не се притесняваш да се пазариш. Сигурна съм, че ще се справиш чудесно. Просто не съм убедена, че съм най-добрият шеф за теб.

— Не разбирам. — Стомахът ми се сви, щом осъзнах, че мечтаната работа ми се изплъзва. Прониза ме остро разочарование.

— Няма нужда да разбираш — отвърна жената внимателно. — Повярвай ми. Има стотици ресторантьори в Ню Йорк, които могат да ти дадат онова, което търсиш.

Вирнах брадичка. Някога се гордеех с външния си вид, със семейството и корените си. Сега се ядосах на себе си, защото се бях усъмнила в ценността им.

Спонтанно реших да разкрия защо желанието ми да работя за нея бе толкова силно:

— Госпожо Янг, моля ви, чуйте ме. Ние имаме много общо. Иън Пембри ви е подценил, нали?

В очите ѝ внезапно лумна огън при неочакваното споменаване на бившия ѝ бизнес партньор, който я бе предал. Не отговори на въпроса ми.

Вече нямах нищо за губене.

— Един мъж, когото познавах, също ме подцени. Вие сте доказала на хората, че грешат за вас. Просто искам да направя същото.

Лей Янг наклони глава:

— Надявам се да успееш.

Осъзнах, че не мога да кажа нищо повече, за да променя решението ѝ, затова благодарих за отделеното време и си тръгнах с достойнство, доколкото бе възможно.

Това беше един от най-ужасните понеделници в живота ми.

— Казах ти, зарежи я тази идиотка — повтори Анджело. — Имаш късмет, че не си получила работата.

Бях най-малката в семейството и имах трима по-големи братя. Анджело бе най-младият от тях. Справедливият му гняв ме развесели, макар че въобще не ми беше до усмивки.

— Прав е — намеси се Нико. Най-големият от братята Роси, а и най-пакостливият, избута Анджело настрани и сервира порцията ми с театрален жест.

Седях на бара, тъй като за вечеря „Роси“ както винаги бе препълнен с познатата шумна и весела тълпа. Редовните ни клиенти бяха много, сред тях имаше дори няколко известни личности, които идваха под прикритие, за да хапнат на спокойствие. „Роси“ поддържаше чудесна репутация заради любезното обслужване и отличната си кухня и пъстрата ни клиентела го доказваше.

Анджело се намръщи и бутна Нико с рамо:

— Винаги съм прав.

— Ха! — възкликна подигравателно Винсент, щом подаде глава от прозорчето на кухнята. Плъзна две димящи блюда на полицата и откъсна листчетата със съответните поръчки. — Само когато повтаряш нещо, което вече съм казал.

Закачките им ме разсмяха въпреки унилото ми настроение. Секунда преди да вдишам любимия парфюм на майка ми — „Елизабет Арден“, усетих нечия длан на кръста си. Мама ме целуна по бузата:

— Радвам се да те видя усмихната. В този живот нищо...

— Не е случайно — довърших изречението й. — Знам. И все пак ми е гадно.

Бях единствената от семейството, завършила колеж. Всички се включиха да помагат, дори и братята ми. Сега не можех да се отърва от чувството, че съм ги разочаровала. Да, наистина имаше стотици ресторантьори в Ню Йорк, но Лей Янг бе една — неудържима стихия, която превръщаше неизвестни готвачи в звезди.

Лей често гостуваше в сутрешни телевизионни предавания и разпалено говореше за ролята на жените в бизнеса. Родена в семейство на имигранти, тя бе работила, за да плаща образованието си, и бе постигнала успех, макар нейният наставник и съдружник да я бе предал. Ако започнех работа в компанията й, това щеше да е силна заявка за собственото ми бъдеще.

Или поне така си казвах.

— Яж си фетучините, че ще изстинат — настоя майка ми и се отдалечи, за да посрещне новодошлите клиенти.

Загребах с вилицата малко паста, от която се стичаше гъст сос „Алфредо“^[2], и се вгледах в мама. Не бях единствената, много клиенти също й хвърляха погледи. Мона Роси приближаваше шейсетте, но никой не би й ги дал. Беше красива, пищна и сексапилна. Огнените й коси с виолетов нюанс бяха небрежно прибрани нагоре с лек обем и обрамчваха класическите симетрични черти на лицето й. Устните й бяха сочни, очите — тъмни като маслини. Имаше изваяна фигура с щедри извивки. Обичаше да се кичи със златни бижута.

И мъже, и жени бяха влюбени в нея. Мама се чувстваше удобно в кожата си, държеше се самоуверено и привидно безгрижно. Малко хора осъзнаваха колко грижи й бяха докарвали братята ми като деца. Но с годините бе успяла да ги възпита добре.

Поех си дълбоко въздух и си позволих да се потопя в уютната атмосфера — така обичания смях на околните, изкусителните аромати на храната, приготвена с любов, тракането на приборите върху чиниите и щастливия звън на чашите, вдигнати за наздравица. Искрах от живота си *още повече* и понякога забравях, че вече имам много.

Нико се появи отново и ме стрелна с поглед:

— Червено или бяло? — попита, положи длан върху моята и я стисна леко.

Брат ми беше мургав и привлекателен, с буйна коса и дяволита усмивка — любимец на клиентите, и най-вече на тези от женски пол. Владееше до съвършенство изкуството на флирта и можеше да се похвали със собствен фен клуб — дами, които сядаха на бара не само заради страхотните питиета, които Нико приготвяше, но и заради пиперливите му закачки.

— А какво ще кажеш за малко шампанско?

Лей Янг се плъзна на високия бар стол до мен, след като двама младежи тъкмо бяха освободили съседните места, за да се преместят на резервираната за тях маса.

Примигнах.

Жената ми се усмихна. Изглеждаше много по-млада, отколкото по време на интервюто тази сутрин, облечена с непретенциозен

ансамбъл от дънки и копринена розова блуза без ръкави. Беше с пусната коса и без грим.

— Прочетох много въодушевени отзиви за това място в интернет.

— Най-добрата италианска храна — кимнах и пулсът ми се ускори от вълнение.

— В много от коментарите се казва, че ресторантът е бил добър и преди, но през последните две-три години е станал страхотен. Правилно ли се досещам, че се е случило благодарение на новите неща, които си научила и си започнала да прилагаш?

Нико сложи две високи чаши пред нас и ги напълни наполовина с искрящо шампанско.

— Права сте — намеси се брат ми в разговора ни.

Лей прокара пръсти по столчето на чашата си и ме погледна право в очите. Нико добре знаеше кога трябва да изчезне, затова се отдалечи към другия край на бара.

— Относно онова, което каза днес... — започна жената. Понечих да се свия, но веднага изправих рамене. Лей Янг едва ли си бе направила труда да дойде чак дотук, за да ме смъмри. — Иън наистина ме подцени, но не е злоупотребил. Ако хвърля вината върху него, ще е все едно да призная, че е имал твърде голяма заслуга. Оставих вратата отворена, а той просто я прекрачи и си тръгна.

Кимнах. Конкретните обстоятелства около раздялата им си оставаха между тях, но си бях направила доста изводи от репортажите в специализираните списания, а липсващото в картинката допълних от клюкарските рубрики и блоговете в интернет. Бяха построили заедно кулинарна империя с цяла армия от известни готвачи, няколко вериги ресторанти, поредица готварски книги и марка достъпни кулинарни пособия, от които се продаваха милиони бройки. И изведнъж Пембри бе обявил, че открива нова верига заведения, финансирана от редица известни актьори и актриси, а Лей не бе част от новото начинание.

— Научих много от него — продължи събеседницата ми. — С времето осъзнах, че и той е получил поне толкова, колкото аз. — Замълча и се замисли. — Усещам, че вече съм твърде привързана към начина, по който правя нещата винаги. Нуждая се от свеж поглед. Искам да ме подхранва гладът на някой друг.

— Трябва ви протеже, така ли?

— Именно — изви устни в усмивка. — Не го бях осъзнала, докато ти не ме насочи към тази мисъл. Знаех, че ми липсва нещо, но не можех да определя какво.

Първах от въодушевление, но се постарях да запазя тона си официален. Обърнах се към събеседничката си:

— Ако ме искате, готова съм.

— Забрави за нормалното работно време — предупреди ме Лей. — Това не е служба от девет до пет. Ще те търся през почивните дни и може дори да ти позвъня посред нощ... Работя непрекъснато.

— Нямам нищо против.

— Аз имам. — Анджелило изникна зад нас. Всичките ми братя бяха разбрали с кого разговарям и както винаги не бяха никак срамежливи. — Искам да се виждам с нея от време на време.

Сръгах го с лакът. Живеехме заедно в обширен, полузавършен мансарден апартамент в Бруклин — аз, тримата ми братя и съпругата на Анджелило, Денийз. Непрестанно мърморехме, че се виждаме твърде често.

Лей подаде ръка и се представи на Нико и на Анджелило, а след това и на майка ми, която се приближи, за да види за какво е цялата тази суетня. Татко и Винсент помахаха от прозорчето на кухнята. След миг пред гостенката се появи меню, панерче с пресен хляб и зехтин, произведен от малка ферма в Тоскана.

— Как е панакотата? — попита ме Лей.

— Няма да намерите по-добра — уверих я. — Вечеряла ли сте?

— Още не. Урок номер едно: животът е кратък. Не отлагай хубавите неща.

Прехапах долната си устна, за да не се усмихна твърде широко.

— Това означава ли, че получавам работата?

Лей вдигна своята чаша с шампанско и кимна отсечено:

— Наздраве!

[1] Италиански квартал в Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Сметанов сос с чесън, пармезан, масло и магданоз. — Б.р. ↑

2

Една година по-късно

— Божичко, каква тръпка! — възкликна Лей, докато потропваше с крак под масата в безоблачния септемврийски следобед. — Никога няма да ми омръзне.

Усмихнах се широко. През месеците, откакто работех за компанията ѝ, се бях заразила с нейния вирус. Бяхме преживели много силни моменти заедно, но днешният бе много специален. След месеци на хитри ходове и ухажване ни предстоеше да сключим сделка, с която щяхме да откънем две от най-ярките звезди на Иън Пембри под носа му. С този съкрушителен удар Лей щеше да се разплати за онова, което нейният бивш съдружник ѝ бе причинил преди много време.

Шефката ми беше облечена подходящо за случая, аз — също. Дизайнерската ѝ рокля от „Даян фон Фюрстенберг“ беше класически модел в любимото ѝ червено. В съчетание с черните ботуши ѝ придаваше дързък сексапил. Аз за първи път носех новия си топ в тъмно злато, който бях успяла да докопам от есенната колекция на „Дона Каран“, и панталон тип „цигара“, комбиниран с него от дизайнерката. Тоалетът беше шикозен и отразяваше новото ми „аз“ — една по-различна Джиана, която бе претърпяла голяма трансформация през последната година.

Нямах търпение да приключим сделката и отправих поглед към входа на хотелския бар. В същия момент сякаш по поръчка се появиха близнаците Уилямс и усетих прилив на адреналин. Братът и сестрата бяха поразителен тандем — и двамата с червеникавокестеняви коси и изумрудени очи. Работеха като екип в кухнята и си бяха спечелили слава с домашни южняшки рецепти, на които придаваха съвременен облик с гурме съставки. Образът, който си бяха изградили, успешно продаваше луксозни готварски книги и симпатични кутийки с подправки, но истината далеч не беше толкова красива. Зад кулисите двамата не можеха да се понасят.

Именно тук бе фаталната грешка на Пембри по отношение на динамичния дует. Беше им казал да стиснат зъби и да не показват враждата си, защото ролята на успешни близнаци, която играеха, му носеше милиони. Лей им бе предложила онова, което най-много искаха — възможност да се разделят и всеки да засияе със собствен блясък, но да продължат да извличат дивиденди от съперничеството си, изиграно като закачка. Намерението ѝ беше да създаде верига ресторанти с дуели в кухнята на територията на световноизвестните казина и хотели „Мондего“.

— Чад, Стейси — поздрави ги Лей и двете станахме на крака. — Изглеждате зашеметяващо.

Чад се приближи и ме целуна по бузата, преди дори да каже „здрости“ на шефката ми. Флиртуваше с мен от известно време и това се бе превърнало в част от преговорите ни.

Признавам, че на моменти се изкушавах да премина отвъд флирта, но мисълта за острата реакция на сестра му ме спираше. Чад определено не беше светец и гореше от неукротима амбиция. Но Стейси беше още по-опасна и ме мразеше повече, отколкото ненавиждаше брат си. Не ме хареса от самото начало въпреки всичките ми опити за сприятеляване и това сериозно пречеше на работата ни.

Подозирах, че спи с Иън Пембри или му е бивша любовница, но все още има чувства към него. Според мен затова не харесваше и Лей, но може би просто бе от онези жени, които мразеха всички останали от пола си.

— Надявам се, че сте ви са удобни — усмихнах се, макар да знаех отлично, че не може да не са. Хотелската верига „Фор Сийзънс“ ненапразно имаше петзвездна репутация.

Стейси сви рамене и лъскавата ѝ грива погъделичка кожата ѝ. Лицето ѝ бе ангелски красиво, бледо, обсипано с очарователни лунички. Смуцаващо бе, че толкова сладка и невинна на вид жена със захаросан южняшки акцент може да е такава бясна кучка.

— Стават — измърка тя.

Чад извъртя очи и посегна да дръпне стола ми, за да седна.

— Страхотни са — увери ме. — Спах като заклан.

— Аз не — оплака се сестра му и грациозно се настани на стола си. — Иън не спря да ми звъни. Усеща, че става нещо. — Хвърли кос

поглед към Лей, сякаш за да прецени какъв ефект са произвели думите ѝ.

— Разбира се, че усеща — отвърна шефката ми спокойно. — Иън е умен мъж. Именно затова съм изненадана, че не е положил повече усилия, за да ви задържи и да сте удовлетворени. Знам, че е способен.

Стейси се нацупи. Чад ми намигна. Намигането рядко ми се струваше симпатично, но на него му се получаваше. То бе част от чара му на добро старомодно момче, балансиран от огнения му сексапил. Нещо в него подсказваше, че може да те напляска с готварска шпатула така сръчно, както умееше да я върти в кухнята.

— Иън направи много за нас — възрази Стейси. — Чувствам се като предателка.

— Не е нужно. Още не си подписала нищо — намесих се в разговора. Установила бях, че методът на обратната психология е най-успешен при хора с нейния opak характер. — Ако смяташ, че славата ви като екип има по-голям потенциал от твоята индивидуалност, определено трябва да послушаш интуицията си. Все пак тя те е довела чак дотук.

С крайчеца на окото си забелязах как на устните на Лей потрепна потисната усмивка. Стана ми приятно, че е доволна от мен, тъй като именно тя ме бе научила на всичко за прикоткването на егоцентрични характери и повеждането им в желаната от мен посока.

— Не бъди такъв инат, Стейс — промърмори Чад. — Нали разбираш, че тази сделка с казината е първокласна възможност за нас?

— Но може и да не е *единствената* — настоя сестра му. — Иън твърди, че трябва да му дадем шанс да се докаже.

— Казала си на Иън? — скастри я намръщен брат ѝ. — По дяволите, нямаш право да вземаш такива решения на своя глава! Става въпрос и за моята шибана кариера!

Притеснена, стрелнах Лей с поглед, но тя само поклати глава едва забележимо. Беше невероятно колко хладнокръвна и спокойна изглеждаше, въпреки че тази сделка можеше да изравни резултата между нея и бившия ѝ наставник, превърнал се в смъртен враг.

Холивудските заведения, с които Иън ѝ бе извъртял номер, започнаха да западат, когато на звездите им омръзна да си играят на инвеститори и се заеха да си търсят други скривалища от данъчните, в

които не се изискваше да се появяват публично. Двама готвачи от тежката му артилерия се върнаха в родните си страни, а след това цялото бреме се стовари на крехките плещи на близнаците Уилямс.

— Разбира се, сделката с „Мондего“ е ексклузивна само за „Сейвър“ — отбеляза Лей. — Какво ви предлага Иън?

Какво, по дяволите, се обърка? Поглеждах ту брата, ту сестрата, а после и шефката си. Пригответе бях договорите, чакаха кротко в късметлийската ми чанта под масата. Бяхме на финалната права, а изведнъж най-важният ни залог бе на път да ни се изплъзне.

По-късно щях да разбера какво е причинило вълната на осъзнаване, която трептеше по повърхността на кожата ми в онзи момент. Но тогава си помислих, че е лошо предчувствие. Сякаш инстинктът ми ме предупреждаваше, че сделката се е провалила много преди да седнем на тази маса.

После го видях.

Притихнах напълно, сякаш хищникът не можеше да ме види, ако не мърдам. Влезе в бара със сладострастна походка, заради която стиснах ръце в юмруци под покривката. Крачеше така леко и плавно, толкова самоуверено. По някакъв начин подаваше сигнал към женския мозък, че носи опасно оръжие между дългите си силни крака и знае как да го използва.

Боже, как знаеше.

Облечен със сив пуловер с шпиц деколте и стилиен свободен панталон в по-тъмен цвят, изглеждаше като успешен мъж в отпуск, но мен не можеше да подведе. Джаксън Рътлидж никога не си вземаше почивка. Работеше здраво, забавляваше се здраво и чукаше здраво.

Посегнах към чашата с вода с трепереща ръка и мислено отправих молитва да не ме разпознае. Не изглеждах по същия начин като момичето, което някога се бе влюбило безнадеждно в него. *Вече* не бях същата.

И Джакс бе някак различен. По-слаб. По-жилав. Лицето му бе още по-впечатляващо заради непривичната острота в линията на челюстта и скулите. Вдишах дълбоко, но на пресекулки, когато спрях поглед върху тялото му. Реагирах на присъствието му така, сякаш ми бе нанесен физически удар.

Дори не забелязах, че Иън Пембри е с него, докато не се спряха пред нашата маса.

— Каква е вероятността Джаксън Рътлидж да има роднинска връзка със сенатор Рътлидж? — попита Лей с кадифено гладък тон, когато се настанихме на задната седалка на колата ѝ. — Или с когото и да било от семейство Рътлидж?

Шофьорът потегли, а аз извадих таблета си и започнах да цъкам по него — нуждаех се от извинение да не поглеждам шефката си в очите. Боях се, че ще издам твърде много, а с проникателния си поглед тя веднага щеше да долови колко съм разтърсена.

— Стопроцентова — отвърнах, вперила очи в екрана на таблета и в прекрасното лице, което се бях надявала да не видя никога повече. — Джаксън и сенаторът са братя.

— Какво, по дяволите, прави Иън с човек от клана Рътлидж?

И аз си бях задала същия въпрос, когато сделката, за която бях работила толкова усърдно, се сгромоляса пред очите ми. Бяхме дошли с договори и писалки, а си тръгнахме с празни ръце. Съвсем изпуснах края на разговора в мига, в който Джакс позволи на Стейси да лепне превъзбудена целувка на бузата му. Бученето на кръвта в ушите ми бе заглушило всичко останало.

Лей барабанеше безшумно с аления си маникюр по тапицираната кожена дръжка на вратата. Манхатън се простираше край нас — по улиците гъмжеше от коли, по тротоарите — от хора. От отдушниците на изровените под земята тунели се виеха изпарения, а от висините ни притискаха сенки — огромни небостъргачи скриваха слънцето.

— Нямам представа — отвърнах смутено, леко уплашена от енергията, която струеше от шефката ми. Беше като тигрица, готова за лов. Имаше ли представа Джаксън що за звяр е събудил, когато се изпречи на пътя на Лей?

— Джаксън е единственият от мъжете в клана Рътлидж, който не заема политическа длъжност някъде из страната — добавих. — Управлява „Рътлидж Кепитъл“, фирма за рисков капитал.

— Женен ли е? Има ли деца?

Ядосвах се, че знам отговора на този въпрос, без да го търся.

— Нито едно от двете — отвърнах. — Волна птица е. Даже твърде волна. Предпочита да се появява на публични места с

дългокраки блондинки от сой, но не би отказал да се пъхне между чаршафите и с по-сочно парче.

Нямаше да забравя как ме бе описала веднъж Алисън Келси, съпруга на един от братовчедите на Джакс: „Ти си сочно парче, Джиана. Мъжете обичат да чукат такива като теб. Чувстват се сякаш правят секс с порнозвезда. Но след време това ги отблъсква. Наслаждавай се, докато не си му омръзнала.“

Мелодичният глас и жестоките думи на Алисън ехтяха в ума ми и ми напомниха защо изправих естествено къдравата си тъмна коса и спрях да поддържам ноктопластиката с френски маникюр, с която се чувствах толкова секси. Не можех да направя нищо, за да прикрия онова, което ми бяха дали гените ми — прекалено пищен задник и големи цици, но се стараех да туширам всичко останало по себе си и се стремях да изглеждам по-скоро елегантна, отколкото *сочна*.

Лей ме изгледа остро:

— Разбра всичко това за пет минути в интернет?

— Не — въздъгнах, — за пет седмици в леглото му.

— Ааа! — В тъмните й очи проблесна хищно пламъче. — Той бил значи. Е, току-що стана още по-интересно.

* * *

През остатъка от пътя до офиса се подготвих мислено за момента, в който Лей щеше да ми каже, че конфликтът на интереси е проблем. Отчаяно търсех начин да го омаловажа.

— Не беше нищо сериозно — обясних на шефката си, докато се качвахме с асансьора. „Поне за него“, добавих наум. — Нещо като свалка за една нощ, но малко по-продължително. Мисля, че дори не ме разпозна преди малко.

По дяволите, как ме заболя от това! Дори не ме погледна.

— Джиана, ти не си жена, която мъжете забравят лесно — изгледа ме Лей замислено. — Мисля, че можем да се справим с положението, но ти готова ли си? Ако има опасност нещата да станат твърде лични за теб, трябва да го обсъдим още сега. Не ми се ще да те поставям в неудобна ситуация. А и не искам да излагам бизнеса си на риск.

Първата ми мисъл бе да излъжа. Искаше ми се Джакс да означава толкова малко за мен, колкото аз за него. Но уважавах Лей и работата си твърде много, за да си позволя да я подведа.

— Не ми е безразличен — признах.

Тя кимна.

— Виждам. Радвам се, че си честна с мен. Мисля засега да те задържа в играта. Може да всееш смут у Рътлидж, което ще ни е от полза. А и ти си моят коз с Чад Уилямс. Приятно му е да преговаря с теб.

Въздъгнах с облекчение. Грешеше за Джакс, но не смятах да изтъквам заблудата ѝ, за да не проваля шансовете си.

— Благодаря.

Слязохме на нашия етаж и стъклените врати се отвориха с бръмчене пред нас. Лакони, рецепционистката, ме изгледа с вдигнати вежди. Явно бе усетила, че сме неспокойни. Трябваше да се върнем в победоносно настроение, а не раздразнени.

— Имаш ли представа защо Рътлидж изведнъж проявява интерес към ресторантьорския бизнес? — попита Лей, докато крачехме към кабинета ѝ.

— Възможно е някой от роднините му да е дължал услуга на Пембри.

Така работеше кланът Рътлидж. Действаха като сплотен отбор и макар че Джакс не беше политик, и той бе в играта с роднините си.

Лей седна зад бюрото си.

— Трябва да разберем каква е била тази услуга.

Долавях и разбирах раздразнението в гласа ѝ. Иън Пембри години наред бе правил мръсно на шефката ми, но тя не бързаше да си отмъщава. Научила се бе на търпение и признаваше, че така е станала по-добра в бизнеса. Решена бе да докаже, че си е взела поука от последния му урок по предателство, а аз бях готова да ѝ помогна.

— Добре — кимнах.

Чувствата ѝ ми бяха донякъде познати. Все още се ядосвах на себе си, задето си позволих да скоча в леглото на Джакс. Знаех кой е, наясно бях с репутацията му, но си мислех, че съм достатъчно обиграна, за да се справя с него.

На всичкото отгоре се бях самозаблудила, че му пука за мен. Живееше във Вашингтон, а аз във Вегас. В продължение на пет

седмици летеше редовно дотам, за да ме види — всеки уикенд, а понякога и в работен ден. Казвах си, че сексапилен красавец като Джакс не би си правил труда и не би харчил толкова пари, ако просто иска да преспи с някоя.

Само че не бях взела предвид колко много пари има. Беше достатъчно богат, че да му е забавно да прелита половината страна заради един сочен задник. А и бе достатъчно предпазлив, за да отчете колко е удобно да си има неподходяща любовница, която е далеч от семейството му и няма опасност да го видят на обществено място с нея.

Телефонът на бюрото ми иззвъня и аз забързано излязох от кабинета на Лей, за да го вдигна. Работното ми място бе разположено точно пред вратите на нейното. Така че бях последната бариера пред посетителите, преди да стигнат до аудиенция с шефката ми.

— Джиана. — Гласът на Лакони в слушалката звучеше напрегнат. Рецепционистката говореше бързо. — Джаксът Рътлидж е във фоайето. Исква да се види с Лей.

Хвана ме яд, защото сърцето ми подскочи при споменаването на името му.

— Тук ли е?

— Нали това казах? — подразни ме тя.

— Изпрати го горе. Ще съм там след минута, за да го посрещна и да го придружа до заседателната зала.

Внимателно поставих слушалката обратно върху телефона и влязох в офиса на Лей.

— Рътлидж всеки момент ще бъде в приемната.

Шефката ми повдигна вежди.

— Иън с него ли е?

— Лакони не каза.

— Интересно. — Хвърли поглед към инкрустирания с диаманти часовник на китката си. — Почти пет е. Можеш да останеш за срещата с Рътлидж или да си тръгнеш. Оставям избора на теб.

Знаех, че навярно е по-добре да остана. Вече чувствах, че позициите ми са разклатени заради шока, в който изпаднах във „Фор Сийзънс“. Бях твърде стъписана от внезапната поява на Джакс и въобще не се усетих как се променя ситуацията с близнаците Уилямс. За съжаление, в момента не бях в много по-добра форма.

— Вместо да седя тук, може би ще е по-добре да използвам това време, за да се свържа с Чад — предложих. — Да проверя какво мисли след последното развитие на нещата. Знам, че искахме да привлечем близнаците Уилямс като екип, но ако успеем да дръпнем дори само единия, това значително ще нарани Пембри.

— Хубав план — усмихна се шефката ми. — За Рътлидж ще е добре да ме опознае малко по-отблизо, не мислиш ли? Ако Иън го е подвел, че съм лесна мишена, още сега трябва да му докажа колко греша.

Почти се ухилих при мисълта за сблъсъка между Джакс и Лей. Бившият ми любовник бе свикнал жените да припадат по него заради убийствено красивата му външност и репутацията на клана Рътлидж, който бе най-близкото подобие на кралско семейство в Америка.

— Ще направя малко проучване, след като поговоря с Чад — обещах, докато излизах заднешком от кабинета, — за да видя каква може да е връзката между Пембри и семейство Рътлидж.

— Добре — кимна Лей. Опря лакти на бюрото си, събра връхчетата на пръстите си и облегна брадичка върху тях. Погледна ме внимателно. — Извини ме за въпроса, Джиана, но обичаше ли Джаксън?

— Мислех си, че и двамата се обичаме.

Лей въздъхна:

— Искане ми се поне този урок жените да не научаваха по трудния начин.

3

Преди да тръгна към приемната, грабнах от чекмеджето на бюрото дамската си чанта и я стиснах здраво като талисман, който можеше да ми помогне да изчезна от погледа на Джакс, преди да е разбрал коя съм. Стори ми се, че отне цяла вечност да стигна до файето на офиса.

Трудно ми бе да преглътна мисълта, че този мъж все още ми въздейства толкова силно. Беше част от живота ми само за кратко. След него бях излизала с други двама и си мислех, че вече съм го преодоляла.

Когато завих зад ъгъла, го заварих да разглежда рафтовете с най-продаваните ни готварски книги. Дъхът ми спря. Високата му, силна фигура сега се открояваше в целия си блясък, подчертана от майсторски ушит по поръчка костюм, с който показваше уважение към Лей. Не можех да не го оценя. Никога не го бях виждала на живо, облечен толкова официално. Все пак се запознахме не къде да е, а в бар — излязла бях със състуденти, а той беше на ергенско парти.

Трябваше да се досетя още тогава, че нещата няма да свършат добре.

Господи, беше великолепен! Тъмната му коса бе късо подстригана отстрани и на тила и малко по-дълга на темето. Очите му бяха толкова наситено кафяви, че изглеждаха почти черни. Погледът под гъстите мигли бе неумолим и пронизващ. Как изобщо съм могла да си помисля, че има меки и топли очи? Заслепили ме бяха сочната, чувствена уста и онази подла трапчинка. Нямахше нищо меко в Джаксът Рътлидж. Беше твърд и жесток, безмилостен човек.

Докато се приближавах към него, той ме огледа от главата до петите бавно и старателно, от което кожата ми настръхна.

Беше известен ценител на женската красота. Казах си, че няма значение коя съм, все щеше да ме изпива с тези очи. Но знаех, че не е така. Тялото ми го помнеше. Помнеше докосванията му, аромата му, усещането за допира на кожата му до моята...

Ако се съдеше по изпепеляващия му поглед, същите спомени пламтяха и у него.

— Здравейте, господин Рътлидж — поздравих го формално, защото още не беше показал по никакъв начин, че ме е разпознал. Изговарях всяка дума внимателно, със сдържан глас, който не беше съвсем моят. Напоследък вече не ми се налагаше да мисля как да скрия бруклинския си акцент, но в присъствието на Джакс губех и ума, и дума.

Бях готова да загубя ума си по него.

— Госпожа Янг ще излезе след няколко минути — продължих, след като спрях нарочно на метър-два от посетителя. — Ще ви придружа до заседателната зала. Желаете ли чаша вода? Кафе? Чай?

Джакс си пое дълбоко въздух и изрече:

— Не, благодаря.

— Тогава ме последвайте, моля. — Тръгнах пред него и се усилих да се усмихна на Лакони, когато минавах покрай бюрото на рецепционистката. Долавях аромата му с леки нотки на бергамот и подправки. Усещах погледа му върху гърба, задника и краката си. Чувствах се ужасно неловко и мислех за всяка крачка, която правя.

Не каза нито дума, а и аз не смеех да проговоря, защото гърлото ми беше толкова пресъхнало, че се страхувах как ще прозвучи гласът ми. Обзе ме страшен копнеж — изпитвах почти отчаяна нужда да го докосна по начина, по който ми бе позволено преди време. Трудно ми беше да повярвам, че този мъж е бил в леглото ми. В мен. Как изобщо съм имала куража да се изправя пред такъв човек?

Олекна ми, когато стигнахме до конферентната зала. Щом натиснах дръжката на вратата, усетих колко приятно хладна е на допир.

Дъхът му се плъзна като лек полъх покрай ухото ми:

— Докога ще се преструваш, че не ме познаваш, Джия?

Притворих клепачи, когато измърка името, с което само той ме наричаше.

Отворих вратата и прекрачих в стаята, но не пуснах дръжката, за да е пределно ясно, че нямам намерение да оставам.

Джакс се приближи и застанахме лице в лице. Извисяваше се малко повече от една глава над мен, въпреки че носех токчета.

Държеше ръцете в джобовете си, надвесил лице над моето. Беше в личното ми пространство. Доста интимно. И твърде добре познато.

— Отдръпни се, моля те — промълвих тихо.

Раздвижи се, но не в посоката, в която очаквах. Извади дясната си ръка от джоба и прокара длан от лакътя до китката ми. Усетих докосването през копринения плат на тъмносинята си блуза и мислено благодарих, че съм с дълги ръкави, които скриват настръхналата ми кожа.

— Колко си променена — продума.

— Разбира се. Толкова, че не ме позна по-рано днес.

— Господи! Мислиш, че не съм разбрал коя си? — Обърна се, но от това не ми стана по-леко. В гръб изглеждаше също толкова великолепно, колкото и в лице. — Не можеш да се скриеш от мен, Джия. Бих те разпознал и с вързани очи.

За миг изненадата и объркването сковаха езика ми. В рамките на няколко секунди бяхме преминали от дистанцирано и делово общуване към пареща интимност.

— Какво търсиш тук, Джакс?

Бившият ми любовник отиде до прозорците и се загледа в нюйоркския пейзаж. Недалеч от сградата зеленееше Сентрал парк, вече изпъстрен с есенно червено и оранжево като ярко цветно петно наред бетонната джунгла.

— Ще направя всичко възможно, за да убедя Лей Янг да си играе с някой друг.

— Няма да стане. В тази сделка има личен елемент.

— В бизнеса не бива да има нищо лично.

Отстъпих към прага, готова да избягам. Заседателната зала беше широка и просторна, външната ѝ стена бе с прозорци от пода до тавана, а от коридора я отделяха прозрачни стъклени прегради. Другите две стени бяха боядисани в успокояващо бледосиньо. Отдясно бе разположен бар, зареден със скъпи питиета, а отляво — огромен екран. Въпреки това Джакс сякаш изпълваше цялото пространство и аз се чувствах като в клетка.

— Нищо лично, така ли? — повторих думите му и си спомних как един ден просто не бе дошъл. Минаха още много дни, а той така и не се появи.

— Между нас нещата бяха много лични — отвърна с дълбок и дрезгав глас. — Преди време.

— Не бяха — възразих. „Поне за теб...“

Обърна се рязко към мен и аз неволно направих крачка назад, въпреки че ни делеше цяла стая.

— Значи не си ми обидена. Чудесно. Защо да не продължим оттам, докдето бяхме стигнали? Срещата ми с Янг ще мине бързо. Когато приключи, можем да отидем в хотела, където съм отседнал, и да се опознаем наново.

— Майната ти! — процедих през зъби.

Джакс изви устни и на бузата му се откри изкусителната трапчинка. Ах, как го променяше и как прикриваше опасната му природа с илюзията за момчешки чар.

Едновременно мразех и обожавах тази игрива малка вдлъбнатинка.

— Ето те и теб! — възкликна бившият ми любовник с неприкрито победоносен тон. — Почти успя да ме заблудиш, че онази Джия, която познавах, вече я няма.

— Не си играй с мен, Джакс. Под достойнството ти е.

— Искам теб под достойнството си.

Знаех си, че ще каже нещо подобно, ако му дам повод, но все пак исках да го чуя. Трябваше да го изрече на глас. Когато ставаше дума за секс, беше пряк, чувствен и първичен като животно. Харесваше ми, защото и аз бях такава с него.

Алчна. Ненаситна. От нищо друго на света не ми ставаше толкова хубаво.

— Излизам с друг — излъгах.

На вид не трепна въобще, но ми се стори, че съм го жегнала.

— С онзи Уилямс ли? — попита с подчертана небрежност.

— Здравейте, господин Рътлидж — поздрави Лей и пристъпи грациозно на убийствените си сандали „Джими Чу“ с висок ток и отворени пети. — Ще приема, че посещението ви е приятна изненада.

— Би могло да бъде. — Джакс насочи цялото си внимание към шефката ми. Почувствах се излишна.

— Оставям ви — обадох се и тръгнах да излизам. Лей потърси очите ми. Разбрах мълчаливото послание. Трябваше да поговорим скоро.

Не погледнах повече към Джакс, но долових същото послание и от него.

Обадих се на Чад Уилямс още щом преминах през въртящите се врати на входа на сградата.

— Здравсти — казах, когато чух плавния и мързелив южняшки акцент. — Обажда се Джиана.

— Надявах се да ми звънеш.

— Имаш ли планове за вечеря?

— Ами... мога да ги отменя.

Усмихнах се, въпреки че почувствах лека вина спрямо човека, когото щяха да пренебрегнат заради мен. Все пак беше приятно да погъделичкат егото ми. Самоувереността ми бе леко наранена след срещата с Джакс.

Не можех да забравя как се държеше с мен преди години. Беше палав, закачлив, любвеобилен. Ако затворех очи, лесно можех да си представя как се приближава зад гърба ми, отмята косата от рамото ми и впива красивите си устни в шията ми; да чуя как стенеше името ми, когато беше в мен, сякаш удоволствието бе непоносимо силно.

— Джиана? Там ли си?

— Да, извинявай. — Започнах да вадя фибите, които прибираха изправената ми коса в стегнат и гладък кок. — Знам един симпатичен италиански ресторант. Уютен. Непретенциозен. С отлична кухня.

— Имаме уговорка.

— Ще се обадя на шофьора. Мога да те взема след около петнайсет минути. Как ти звучи?

— Ще те чакам.

Чад държеше на думата си. Стоеше на тротоара, когато автомобилът спря до него. Облечен бе със свободни черни дънки, ботуши и тъмнозелена блуза с дълъг ръкав и копчета, която чудесно подчертаваше цвета на очите му. Беше съвършеният кавалер.

Тръгна към колата, но отскочи назад и изруга, защото пред него профуча куриер на колело.

— Боже мой! — промърмори, когато се настани на задната седалка до мен. Шофьорът потегли и се включи в натовареното движение в час пик, а Чад ме огледа. — Харесвам те с пусната коса. Отива ти.

— Благодаря.

Отнело ми бе известно време да свикна да я прибирам. Беше толкова гъста и тежка, че ми докарваше главоболия... като това, което ме мъчеше в момента.

— Така — започнах. — Трябва да ти призная...

— Надявам се, че е нещо греховно.

— Хм, не. Ще те заведа в ресторанта на родителите си.

Чад повдигна вежди:

— Ще ме представиш на вашите?

— Да. Имат ресторант. Все ще се намери маса за нас, макар че нямаме резервация. Това би било невъзможно в четвъртък вечер, ако не им бях дъщеря. А и няма да ни пришпорват да си ходим бързо.

— Смяташ да ме задържиш за известно време, а? — подхвърли закачливо.

— Бих искала. Според мен ще се сработим доста добре.

Чад кимна и продължи по-сериозно:

— Стейси знае, че вашето предложение е тъкмо онова, от което се нуждаем, но... спи с Иън и това ще прецака всичко.

— Предположих.

Иън Пембри бе елегантен и изискан петдесетгодишен мъж със сребристорива коса и поразителни сини очи. Не беше красавец в общоприетия смисъл, но чарът и банковата му сметка убеждаваха много жени да забравят за недостатъците му. Пред Стейси стоеше голямо предизвикателство. След раздялата с Лей никоя любовница не се бе задържала дълго край Иън.

— Какво ви предлага, за да останете с него?

„И каква е ролята на Джакс?“ Дали срещата с мен въобще му се бе отразила някак?

— Иън твърди, че може да направи нещо подобно на това, което представихте вие като идея, но още по-добро, защото Лей нямала необходимите връзки. Затова се опитвала да му открадне най-добрите готвачи.

— Нали знаеш, че това са глупости?

— Знам — усмихна се. — Не би работила за нея, ако тя не беше на топ ниво.

— Освен това веригата „Мондего“ е само от петзвездни хотели и казина — напомних му. — И те не биха работили със случаен човек. Това е възможност, която се появява веднъж в живота, Чад. Не позволявай на Стейси да ти я отнеме.

— По дяволите! — изруга спътникът ми и се отпусна върху подглавника на седалката. — Струва ми се, че няма да ни се получи, ако се разделим. Затова ми се стори много подходяща идеята за дуелите в кухнята.

— Със сигурност е подходяща. Но можеш да се справиш и сам.

Чад ме огледа изпитателно.

— Бъди честна с мен, Джиана. Би казала всичко, само и само да спечелиш тази сделка, нали?

Спомних си думите на Джакс, че в бизнеса не бива да има нищо лично. Но аз винаги приемах нещата лично. Защото ми пукаше.

— Имам определени мотиви — признах, а Джакс вече се бе превърнал в един от тях. Хвърлила бях толкова труд и не можех да позволя той просто да се появи, да размаха парите си и да провали всичко. — Но няма да те прецакам. За мен и Лей е най-добре, ако постигнеш успех. Обещавам ти, че няма да изчезна, щом изсъхне мастилото върху договора.

— А и аз вече ще знам как да те намеря чрез вашите — добави успокоен.

— Над трийсет години са все на същото място.

— Май няма по-добра гаранция от това.

Роднините ми ни посрещнаха в „Роси“ с почести, все едно бяхме кралски особи. От разказите ми явно се бяха досетили кой е Чад. Настаниха ни на закътана маса и всички се изредиха да се представят на госта, като щедро го обсипваха с гостоприемството на семейство Роси.

Оставих кавалера си да седне на меката седалка на сепарето, от която имаше поглед към целия ресторант, а аз заех стола срещу него. Искях да му дам възможност да усети атмосферата, да види израженията на доволните клиенти, които се наслаждаваха на вкусната храна. Искях да му припомня защо му бе допаднало онова, което ние от „Сейвър“ му предлагаме.

След като вдигна наздравица, Чад потвърди:

— Права си. Страхотно място.

— Никога не бих те излъгала.

Разсмях се, а смехът му бе малко див и много свободен. Като него самия. Чад ме привличаше, чувствах се комфортно с него, ала емоциите, които будеше у мен Джакс, бяха съвсем различни. Щом го зърнех, в ума и тялото ми се задействаха експлозии. Но пък никой, освен него не можеше да причини подобна реакция.

— Много хитро от твоя страна, че ме доведе тук — отбеляза Чад и прокара пръст по ръба на винената чаша. Предполагах, че повече обича бира, но така и не си поиска. — Показваш ми, че ресторантьорският бизнес е в кръвта ти. Не си просто наемна работничка на Лей.

— Наскоро отворихме още един „Роси“ в Ъпър Садъл Ривър.

— Къде се намира това?

— В Ню Джърси. Страшно шикозно местенце. Ръководи го брат ми Нико. Наскоро се навършиха три месеца от откриването.

— А защо не свържеш роднините си с „Мондего“?

— Няма да им хареса. Те искат друго — общност. Да са близки с клиентите си. Никога не са мечтали за франчайз.

Чад ме изгледа с интерес:

— Говориш така, сякаш твоите мечти са различни от техните.

Облегнах се назад.

— Прав си. Искам да помогна на близките си да постигнат онова, за което мечтаят, но моите собствени желания са други.

— Какви например?

— Още не съм сигурна.

„Макар да си мислех, че съм разбрала. Преди време...“

— Ще разбере, когато ги сбъдна.

— Бих могъл да ти правя компания, за да не ти е скучно дотогава — предложи дръзко Чад.

Усмяхнах се:

— Не е лоша идея.

Може би тъкмо от това се нуждаех. Отдавна се бях разделила с последния си приятел. Потопила се бях изцяло в работата си и не си оставях много време за срещи. Не се зальгвах, че изведнъж като с магическа пръчка ще си изградя имунитет срещу Джакс, ако си легна с

друг мъж, но пък едва ли щеше да навреди. Навярно щеше да ми се отрази добре в напрегнатото ми ежедневие, а и Джакс нямаше да се задържи задълго в Ню Йорк. Поделеше времето си между Вашингтон и Северна Вирджиния, където работеше и живееше. Скоро все някой от клана Рътлидж щеше да го повика. Джакс беше посредникът в семейството.

Наведох се към Чад, готова да посрещна възможностите.

Той се усмихна по един много мъжкарски начин — леко победоносно, като мъж, който знае, че е свалил мацката. Посегна към ръката ми и някак небрежно отпрати поглед над рамото ми. Но изведнъж застина и смръщи вежди.

— Мамка му — промърмори.

Дори преди да се обърна, знаех кого е видял.

4

По кожата ми премина добре позната тръпка. Реших да не се обръщам и да не доставям на Джакс удоволствието да види лицето ми, на което сигурно бяха изписани изненада, безсилие и раздразнение.

Каква безочливост! Да дойде в „Роси“, след като бе разбил сърцето ми. Роднините ми навярно го помнеха, както и онази последна вечер, която бяхме прекарали всички заедно. Долетели бяхме до Ню Йорк набързо за уикенда, за да представя Джакс на семейството си, за което толкова много му бях разказвала. Бяхме останали дълго след като ресторантът затвори, ядохме, пихме и се смяхме в компанията на братята и родителите ми. Бяха се влюбили в него така, както и аз. Онази вечер у мен бе останало убеждението, че имаме бъдеще заедно.

Не го бях виждала оттогава до момента, в който влезе в бара на „Фор Сийзънс“.

Чад ме погледна:

— И Стейси ли си поканила?

— Не.

Объркана, най-накрая се извъртях да погледна зад рамото си. Когато видях как Джаксън помага на Стейси да съблече дънковото си яке, изскърцах със зъби. Чад не знаеше къде ще го заведе, но Джакс се бе досетил.

Разбира се, със Стейси се насочиха право към нас. Мама се изпречи на пътя им с неизменно широката си усмивка, но, образно казано, перушината ѝ беше настръхнала и бе влязла в режим „майка орлица“.

Хвърлих поглед към Чад:

— Можем да се измъкнем от задния вход.

Разсмях се, но в очите му нямаше хумор, само твърдост.

Анджело се приближи и като посочи с кимване Джакс, попита:

— С теб ли има среща?

— Не... — погледнах кавалера си. — Не е нужно да седат при нас.

— Добре. — Чад се облегна, но продължи да мята искри с поглед. — Някой не си подбира правилно компанията. Стейси да си прави сделката с Иън, ако ще. Аз оставам с теб и „Мондего“.

— Хубаво — кимна Анджели. — Ще се постарая да бъдат настанени по-далеч от вас.

Отпих голяма глътка от виното, когато брат ми се отдалечи.

Чад ме изгледа с интерес.

— Пази ти гърба.

— Така сме в семейство Роси.

— И ние със Стейси бяхме така. Преди да се появи Иън.

— Наистина ли? — Опитах се да не обръщам внимание на усещането, че Джакс се взира в мен. *Чувствах*, че гледа към нас. — И какво се случи?

Събеседникът ми сви рамене:

— Убий ме, ако знам. Нещо ѝ размъти главата. Съмнявам се, че въобще мисли за готвене. Твърде заета е да се прави на богата и известна.

Появи се мама и докато доливаше вино в чашите ни, сложи ръка на рамото ми. Нежният натиск на пръстите ѝ с красив маникюр съдържаше мълчалив въпрос: „Добре ли си?“

Покрих ръката ѝ със своята и леко я стиснах в отговор. Не бях добре, но какво можех да кажа? Нито аз, нито семейството ми щеше да достави на Джакс удоволствието да му откажем обслужване в ресторанта. Той щеше да получи отлична храна, най-добрия ни сервитьор и вино по избор като комплимент от заведението.

Служителите ни щяха да го обсипят с внимание. Да го задушат с добрина. Да му покажат, че не сме дребнави и тесногръди. Ох, колко скъпо щеше да ни струва! На всички нас. Това бе най-сигурното място за мен и чувствах, че покоят му е нарушен. Мощната енергия на Джакс проникваше в цялото пространство и атакуваше сетивата ми. Усещах я с всяка фибра от тялото си.

Една от сервитьорките, Лори, дойде да вземе поръчката ни. С Чад решихме да си разделим пастата за двама. Докато хапвахме предястията и салатите, очаквах, че Джакс ще дойде при нас. Завладял бе мислите ми до такава степен, че почти забравих за кавалера си. Събеседникът ми също бе посърнал и спираше поглед само върху

чинията си или върху лицето ми. И двамата старателно избягахме да поглеждаме към останалите клиенти.

Вътрешно бях убедена, че Джакс ми прави напук, като идва да се забавлява точно тук. Защо бе извел Стейси на вечеря, щом тя бе настоящото увлечение на Иън? А може би щедро си я споделяха? Все пак сестрата на Чад без никакво колебание и с голямо удоволствие се бе нахвърлила да целува Джакс по бузата, когато той пристигна в бара на хотела.

Точно преди да ни поднесат основното, Чад се извини и отиде до тоалетната, а аз извадих смартфона си. Имах пропуснато обаждане от Лей. Когато кавалерът ми се появи отново с бира в ръка, се усмихнах и му казах:

— Връщам се след малко.

Тръгнах към тоалетните, но по пътя свих към офиса в задната част на ресторанта. Затворих вратата зад себе си и целият шум утихна. Натиснах бутона за бързо набиране на Лей и сложих телефона до ухото си.

— Джиана — обади се тя, — трябва да те поздравя, имаш страхотен вкус за мъже.

— Добре си ги подбирам, нали?

Направих няколко крачки към стената в дъното на стаята, където висеше семеен портрет. На снимката бях на около дванайсет години, с шини на зъбите и рошава коса. Нико, Винсент и Анджелио бяха върлини с различна, но впечатляваща височина. Татко бе запечатан в разцвета на силите си, както и мама. Тя не се бе променила много оттогава.

— Как мина? — попитах шефката си.

— Според очакванията. Между другото, оказа се права. Джаксън призна, че се е включил, за да направи услуга на някого.

— Съжалявам, че нямах възможност да се разровя за повече подробности. Откакто си тръгнах, съм с Чад. Но навярно е някой от клана Рътлидж. Когато Джаксън не пръска милиони за хазарт, оправя бъркотиите след роднините си а ла Оливия Поуп^[1]... — „И излиза с красиви жени“, добавих наум. — Що се отнася до Чад, той е с нас, но мисля, че ще е разумно да подготвим нов договор възможно най-скоро, преди нещо да го разколебае. Джакс няма да се прибере тихо и кротко

във Вашингтон. Натресе се в „Роси“ за вечеря, когато бе най-пълно, и доведе Стейси за разкош.

Лей се разсмя:

— Съжалявам, но го харесвам.

Извих устни в печална усмивка.

— Какво да се прави.

— Обади се Иън.

— О! И какво стана?

— Попита ме дали искам да се видим тази вечер.

— Аха, може би затова Джакс е със Стейси. Играе го бавачка.

Подразних се, че тази мисъл ме изпълни с облекчение.

— Възможно е. Но аз отказах. Струва ми се, че нашите мъже са се обединили против нас, което значи, че трябва да продължим да правим това, което правим. Честно казано, от години не съм се забавлявала така.

„Нашите мъже“. Изсумтах и се извърнах точно навреме, за да видя как вратата се отваря... и влиза Джакс.

— Лей, трябва да затварям, но съм на линия, ако имаш нужда от мен.

— Ще продължим на свежа глава утре сутринта. Лека нощ, Джиана.

— И на теб.

Оставих телефона си настрана.

В продължение на цяла минута само се измервахме с погледи. Беше със сивия пуловер и панталоните, с които се бе появил по-рано днес. Небрежното облекло ми бе по-познато и повече ми допадаше. Кичур от тъмната му коса падаше над челото и омекотяваше суровата му красота. Опрял бе гръб на вратата с ръце в джобовете и крака, кръстосани при глезените. Но само идиот би пропуснал хищническата му бдителност. Беше нащрек въпреки леко притворените си очи и попиваше с поглед много повече, отколкото човек би предположил.

— Липсват ми къдриците ти — изрече накрая.

Отстъпих към бюрото на баща ми и приседнах на ръба.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Доста забавена реакция.

„Закъснял си с няколко години“ — помислих си.

— Когато пристигнах, тъкмо се готвеше да нанесеш фаталния удар. Защо искаш да изчукаш Чад Уилямс? Просто защото ти харесва или за да е по-сигурно, че ще подпише договора?

Друга на мое място навярно щеше да си държи езика зад зъбите, защото такъв въпрос не заслужава отговор. Но аз си замълчах, защото ме заболя твърде много. Никога не бях виждала Джакс толкова злобен и заядлив. Просто бе изчезнал от живота ми, без да прави сцени.

— Джия...

— Не ме наричай така.

— Как предпочиташ?

Нервно потропвах с крак.

— Предпочитам да не те виждам и да не те чувам повече.

— Защо?

— Мислех, че е очевидно.

Присви прекрасните си чувствени устни:

— Не и за мен. Познаваме се. Разбираме се добре. Много добре.

— Няма да спя отново с теб! — отсякох. Стените сякаш се приближаваха и стаята се смаляваше. Джаксът Рътлидж винаги ми въздействаше по този начин с присъствието си. Когато беше с мен, забравях за всичко останало.

— Защо?

— Спри да ми задаваш този въпрос!

Джакс се поизправи и офиса сякаш отесня още повече. Дишах все по-учестено, стрелнах поглед към вратата зад гърба му.

— Въпросът си е съвсем нормален. — Завъртя ключалката, без да сваля очи от мен. — Кажи ми защо си толкова ядосана.

Паниката ме завладя.

— Ти изчезна от лицето на Земята!

— Така ли? — учуди се и направи крачка към мен. — Искаш да кажеш, че не си знаела как да ме откриеш?

Намръщих се объркано.

— Какви ги говориш?

— Това помежду ни все някога трябваше да приключи. — Приблужи се още повече. — Тихо. Без драми. Без грозни спомени. Ние...

— Чисто и ясно. — Вдишах рязко. Не можех да опиша колко съм наранена. В опит за самозащита го нападнах. — Тогава защо да

започваме отначало и да прецакваме всичко?

— Не можем ли да бъдем приятели?

— Не.

Джакс навлезе в личното ми пространство.

— Не можем ли да правим бизнес заедно?

— Не. — Отпуснах скръстените си ръце, за да се подготвя за отбрана. — От самото начало нещата между нас бяха лични.

Усмихна се и онази проклета трапчинка проблесна на бузата му.

— Адски секси си, когато си ми ядосана. Трябваше да те дразня по-често.

— Разкарай се, Джакс.

— Направих го. Но без резултат.

— Напротив, имаше резултат. Сега се връщай обратно в своя свят и забрави за мен.

— Моя свят. — Усмивката му угасна заедно с блясъка в очите. — Ясно.

Бе спрял настъплението си, затова бързо го заобиколих. Осъзнах, че ме е нямало твърде дълго и Чад сигурно ме чака.

Джакс ме улови за ръката и стегна пръсти над лакътя. Прошепна в ухото ми:

— Недей да го чукаш.

Потреперих. Стояхме рамо до рамо, обърнати в противоположни посоки, и това сякаш илюстрираше цялата ни връзка. Усещах аромата и топлината му и си спомних за други моменти, когато бе шепнал в ухото ми.

Джакс знаеше как да съблазнява и никога не пестеше усилия. Дори когато бяхме заедно, умееше да ме разпали много преди да ме заведе в леглото. Изпепеляваше ме с продължителни пламенни погледи, докосваше ме често, мълвеше палави обещания, от които се изчервявах.

— А *ти* ще се въздържаш ли от похождения, Джакс? — отвърнах дръзко.

— Бих, ако и ти го правиш.

Избухнах в груб смях:

— Да, бе, да.

Погледна ме право в очите:

— Предизвикай ме.

— Не се интересувам от игричките ти.

Дръжката на вратата изтрака и аз подскочих стреснато.

— Джиана? Вътре ли си?

„Винсент“ — помислих си.

— Да — извиках, — чакай малко!

— Недей да го чукаш — повтори Джакс. Изгледа ме още потвърдо с тъмните си очи. — Сериозно говоря, Джия.

Освободих се от ръката му, отключих вратата с треперещи пръсти и я отворих широко.

Брат ми стоеше отвън, приготвил ключа от офиса. Стрелна с ядосан поглед Джакс над рамото ми.

— Да не си го търсиш, Рътлидж?

Завъртях очи с досада и избутах брат си:

— Остави го.

— Върви да досаждаш някъде другаде!

Винсент не се предаваше. Препречи вратата веднага щом се магнах от пътя му.

За момент се замислих дали да се намеся, но после се отказах. Бяха големи момчета. Можеха да се оправят и сами.

Когато се върнах в главния салон, заварих на масата пред Чад голям пакет с храна, опакована за вкъщи. Когато ме видя, кавалерът ми се изправи.

— Какво ще кажеш да занесем това в хотела и да хапнем на спокойствие? — предложи.

Огледах помещението и веднага забелязах впечатляващата коса на Стейси, която блещукаше под приглушеното сияние на полилеите от ковано желязо. Гледаше злобно към нас и от очите ѝ хвърчаха искри.

— Имам още по-добра идея — отвърнах и си събрах нещата. — Знаем едно място, където никой няма да ни намери.

Заведох го в Бруклин, в салона за красота на снаха ми Денийз. Тя затвори, извади отнякъде картонени чинии и се преместихме в стаята на фризьорките отзад, където, далеч от миризмите на боя и лак за коса, си устройхме угощение с поизстиналото, но все още вкусно *ragu Bolognese*^[2].

— Имаш нюйоркски акцент — отбеляза Чад, след като известно време си разказвахме истории за луди клиенти. — Досега не бях обърнал внимание.

Свих рамене:

— Аха, ще го чуеш по телевизията в поне десет хиляди полицейски сериала.

Чад се разсмя.

— Тук Джиана си е на своя територия, затова се отпуска — обясни Денийз.

Не казах нищо повече. Какво като беше забелязал? Акцентът ми винаги се проявяваше, когато бях в компанията на роднини или приятели, когато бях свалила гарда и се чувствах повече като онова мое някогашно „аз“.

— Симпатичен е — продължи да се закача с мен Чад, като преувеличи собствения си акцент. — Знаете, че и аз имам.

— Тя много добре успява да скрие своя — обади се пак Денийз. Платиненорусата ѝ коса с яркорозови връхчета беше сплетена майсторски на множество плитки. Имаше халки на носа и на веждата, а лявата ѝ ръка бе татуирана от китката до рамото. Освен това беше бременна в петия месец и тъкмо започваше да ѝ личи. Бях много развълнувана, умирах от нетърпение да стана леля.

Телефонът в чантата ми иззвъня и се пресегнах към плота, за да го изровя. Може би Лей все пак имаше нужда от мен. Не се бе пошегувала, когато ми каза за работното време, преди да ме назначи. Случваше се да ме потърси дори в два сутринта в събота или в неделя, но винаги се радвах да я чуя, защото ми се обаждаше само когато бе наистина надъхана за нещо.

Погледнах екрана на смартфона си, но не разпознах нюйоркския номер и тъкмо щях да оставя гласовата поща да се включи, когато реших да позабавлявам Чад още малко с акцента си.

Вдигнах и с най-естественото си произношение заявих:

— Офисът на Джиана Роси. С какво мога да ви помогна?

Отвърна ми тишина, а после...

— *Джия.*

Дъхът ми спря — толкова ме разтърси начинът, по който Джайкс изрече името ми. Звучеше по същия начин, когато бяхме любовници и се обаждаше просто да чуе гласа ми.

— Кажки нещо — подкани ме дрезгаво.

Окуражена от вида на шокираното си изражение в безмилостното огледало отсреща, отговорих с хладно спокойствие:

— Откъде имаш този номер?

— Стига! — сопна ми се Джакс. — Говори както ми говореше преди. Като *истинската Джия*.

— Ти ми се обади.

Едва чуто измърмори нещо, а след това добави:

— Да се видим утре за обяд.

— Не.

Станах от стола и тръгнах към предното помещение на фризьорския салон.

— Да, Джия. Трябва да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа.

— Тогава ме слушай.

Потърках с върха на токчето си пукнатина в една от плочките на пода. Денийз тъкмо бе започнала да печели от салона и искаше да направи ремонт. Но мястото и така имаше свеж и приятен облик. Снаха ми хитро бе наблегнала на страхотните винтидж плакати на момичета по стените и на ретро обзавеждането, които отвличаха вниманието от дребните недостатъци.

Божичко, как ме объркваше Джакс! Разпиляният ми ум подскачаше от мисъл на мисъл без цел и посока.

Опитах да се съсредоточа върху мъжа, който ме подлудяваше.

— Ако дойда с теб на обяд, ще ме оставиш ли на мира след това?

— Не мога да ти обещаая.

— Тогава отказвам поканата — отсякох. — Нямах право да нахълтваш в живота ми по този начин. Нямах работа в моите дела. Не бива да се месиш...

— По дяволите. Тогава не знаех, че си влюбена в мен, Джия.

Стиснах очи от болката, която запалиха в мен тези негови думи.

— Ако е така, значи изобщо не си ме познавал.

Затворих телефона.

[1] Главната героиня в американския политически сериал „Скандал“, която ръководи фирма за кризисен мениджмънт. — Б.пр. ↑

[2] Паста със сос „Болонезе“ от месо и домати (ит.). — Б.пр. ↑

5

— Открих нещо, което свързва Пембри с клана Рътлидж — побързах да съобщя на Лей в петък сутринта. Хванах я още щом пристигна в офиса и я последвах, докато вървеше към кабинета си. — Статия в списание „Еф Ес Ар“^[1].

Шефката ми хвърли поглед.

— Откога си тук?

— От около половин час.

Но бях заспала късно. Трудно ми беше да се унеса и се занимавах с „домашното“ си. Трябваше да разбере защо Джакс се набърква отново в живота ми и как да се освободя от него.

Не очаквах да получа извинение или обяснение. Нямах намерение да се сприятелявам с него. Не исках да си оставям поводи за надежда, защото вече ми беше болезнено ясно, че все още съм влюбена в него. А и Джакс започваше да се досеща за това.

Бях си научила урока първия път, а той го бе потвърдил — връзката ни трябваше все някога да приключи. Без втори шанс.

Сложих статията на бюрото на шефката си и побутнах списанието към нея.

— В този материал за ресторантьорството и политиката се споменава бегло, че Пембри е подкрепял кампании на Рътлидж.

— Хмм... — Лей вдигна проницателен поглед и срещна моя. — Живяла съм пет години с Иън. Никога не е гласувал на избори. Освен това е твърде стиснат, за да похарчи толкова пари, колкото биха привлекли вниманието на някой Рътлидж.

Отпусна се на облегалката на стола си и започна да се върти наляво-надясно.

— Като се има предвид това — продължи, — не мога да си представя, че управител на компания за рисков капитал проявява повече интерес към бизнеса на Иън, отколкото към моя, без да е намесена лична мотивация. Финансово липсва каквато и да е логика.

Вдигнах ръце с разперени пръсти и признах:

— И на мен не ми се връзва.

— Ако попиташ Джаксън, би ли ти казал какво е запалило интереса му към Иън?

— Може би — отвърнах и седнах на стола срещу бюрото й. — Но той не е решаващият фактор в случая. Стейси предпочита Иън. Чад предпочита нас. Имаме контрол над ситуацията.

— Не ти ли е любопитно?

— Не и дотолкова, че да положа допълнителни усилия да разговарям с Джаксън. Започва да му просветва, че съм приела краткотрайната ни връзка за нещо по-сериозно, което е доста... неловко.

Лей ме погледна топло и със съчувствие.

— Според мен най-правилното решение е да приключим с тази сделка възможно по-скоро. Още днес ще разговарям с хората от „Мондего“, че ще продължим само с Чад. Едва ли ще са очаровани от това развитие, но мисля, че имам алтернатива, която ще им допадне.

Слушах я заинтригувано, приведена леко напред, и шефката ми се усмихна, като видя колко съм ентусиазирана.

— Тези двете. — Обърна монитора си към мен. На него имаше снимки на две жени. Едната беше смугла и екзотична, другата бе младолика блондинка. — Наблюдавам ги от няколко месеца. Специалитетът на брюнетката, Изабел, е местната италианска кухня, а русата, Инес, има склонност към френските рецепти.

Засмях се тихо:

— Международни дуели в кухнята.

— Ще трябва да порботим по-сериозно върху менюто, но щом не можем да осигурим двама, защо да не вдигнем мизата на трима?

— Страхотно!

Лей потри ръце.

— Ако имаме късмет, все пак ще гръмнем някоя и друга бутилка шампанско.

През отворената врата долетя звън от телефона на бюрото ми. Изправих се.

Шефката ми побутна своя телефон към мен.

— Можеш да говориш и оттук.

Взех слушалката и натиснах бутона за моята линия. От другата страна се чу мъжки глас:

— Госпожице Роси, Иън Пембри е. Добро утро.

Повдигнах учудено вежди и размърдах устни, за да кажа беззвучно на Лей: „Иън е.“ Тя се усмихна.

— Добро утро, господин Пембри. Тъкмо си мислех за вас.

— Очаквах да ми се обадите, но в един момент изгубих търпение.

Топлата нотка на веселост в тона му ми подейства веднага, както навярно действаше и на повечето жени. Не се и съмнявах, че всяка дама би слушала с наслада глас като неговия между чаршафите.

— Имате ли възможност да се видим за обяд по някое време? — попитах, като хвърлих бърз поглед към Лей, за да се уверя, че няма нищо против. Тя кимна.

— Поласкан съм, че предпочитате мен пред Джаксън — заяви Пембри и аз автоматично изправих рамене, — но се надявах да вечеряме заедно. Трябва да посетя едно събитие довечера и имам нужда от дама, която да ме придружи.

Пресегнах се и натиснах бутона на високоговорителя.

— Ами Стейси? — поинтересувах се.

— Тя е прекрасна, разбира се, но бих предпочел да заведа вас. Навярно и ти искаш да дойдеш, Лей? — предположи Иън, като се обърна директно към шефката ми. — Ще ти се да наглеждаш своето момиче. Нямам нищо против. Колкото повече, толкова повече. Събитието е официално. Бъдете на площадката за хеликоптери в Мидтаун най-късно в шест.

Лей се ухили. Разговорът явно повдигна настроението ѝ, макар че не каза нищо в отговор.

— Приемате, че нямам други планове за петък вечер — отбелязах.

— Не се засягайте, госпожице Роси — отвърна мъжът развеселен. — Това е комплимент към вашата отдаденост. Ако не поставяхте работата си на първо място, Лей не би ви наела. Ще се видим довечера.

Линията прекъсна и поставих слушалката обратно върху телефонния апарат.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че трябва да минем през няколко магазина — отговори шефката ми.

Когато се върнах на бюрото си, там ме чакаше пакет.

Разкъсах кафявата хартиена опаковка, а под нея се показа кутия шоколадови бонбони, обвита в прозрачно фолио. От вълната на желание и спомените, които ме заляха при вида на марката — „Нойхаус“, дишането ми се учести. Кожата ми пламна.

Бях опитвала тези белгийски шоколадови трюфели само веднъж, когато ги облизвах от върховете на пръстите на Джакс. Той бе разтопил бонбоните с горещите си ръце... после бе изписал думи по тялото ми и ги бе облизал с палавия си език.

Секси Джия. Сладка. И любимата ми: моя.

Потръпнах и побързах да кръстосам глезени, защото от ненаситното желание усетих напрежение в слабините си. Тялото ми нехаеше, че този мъж ме бе зарязал, без да каже и дума. То жадуваше Джакс. Отчаяно.

Към кутията бе прикрепена кратка бележка без подпис:

Бих те познал и с вързани очи.

Нямам представа къде ме заведе Лей, за да си купим рокли. Беше малък магазин без надписи, а на вратата висеше табелка „Затворено“ — изглежда, никога не бе обръщана. Посетители се приемаха само с предварителна уговорка. Когато лимузината на Лей спря пред входа, веднага ни посрещнаха и ни въведоха в стая, окъпана в тих разкош. Поднесоха ни шампанско и зрели ягоди. Никъде не се виждаха табелки с цени или етикети.

Следващият час премина във въртележка от коприна и тафта. Зави ми се свят.

Откакто работех за Лей, понякога ми се случваше да попадна в един свят, който далеч надхвърляше всичко, което ми бе познато. В такива моменти винаги полагах усилия да прикрия изумлението си и да не кокоря очи. Гледах внимателно шефката си и се стараех да вземам пример от нея — държеше се естествено и спокойно. Често си напомнях, че произходът ѝ не е много по-различен от моя. Бе придобила този финес с времето, така че можех да го сторя и аз.

Тъкмо оглеждах черна рокля с къси дантелени ръкави, когато Лей сложи ръка на рамото ми.

— Това няма да ти отива на възрастта — отбеляза.

Погледнах я.

— Според мен е сдържана и елегантна.

— Така е, но повече приляга на жена на моите години. Ти си на двайсет и пет. Наслаждавай се на младостта си.

— Трябва да внимавам — обясних. Шефката ми беше слаба като трепетлика, грациозна и гъвкава. Аз имах доста пищни форми. — Циците ми са твърде големи. Дупето — също.

— Много си секси — заяви Лей безцеремонно. — Когато си на работа, се стараеш да го прикриеш, което е разбираемо. Оценявам усилията ти. Но не похабявай това, с което си надарена. Ужасен мит е, че успешните жени не може да изглеждат сексапилни, защото рискуват да провалят репутацията си. Не се връзвай на тези глупости.

Прехапах долната си устна. Огледах магазина, но натрапчивото изобилие и пищност ме смуцаваха. Тези дрехи не бяха по джоба ми. За бога, дори стените бяха покрити с драперии от коприна в цвят слонова кост вместо с тапети. А хапките, които току-що бяха ни сервирали... Готова бях да се закълна, че са подредени върху поднос от чисто сребро.

— Можеш ли да ми помогнеш? Притеснявам се, че ще направя погрешен избор.

— Затова съм тук, Джиана. — Лей подкани с жест една от трите жени, които ни обслужваха: — Покажете ни нещо като за тази млада, красива и пищна жена.

Когато излязох от спалнята си няколко часа по-късно, подсвиркванията едновременно ме развълнуваха и смутиха. Денийз се бе прибрала по-рано, за да ми направи прическа, и бе довела със себе си Пам, една от служителките си, която щеше да се погрижи за грима ми. Анджели се бе проснал на дивана и зяпаше нещо по телевизията, докато чакаше да дойде време за смяната му в „Роси“ от осем.

— Леле! — възкликна брат ми и се надигна от канапето. — Коя си ти и какво си направила със сестра ми?

— Млъквай! — отговорихме му с Денийз в един глас.

— Изглежда като филмова звезда — отбеляза Пам. Тъкмо се връщаше от кухнята, където бе почистила четките си за грим. — Бих

казала дори като една от истинските богини. Раquel Уелч или София Лорен.

— Кои? — намръщи се Денийз.

Но аз разбрах сравнението. Винаги съм оприличавала майка си на тези жени.

Роклята, на която се спряхме в крайна сметка, пак беше черна, но *много* по-секси. Брошка от блестящи камъни придържаше единствената презрамка на рамото ми, върху бюста имаше набор от мастилен сатен, а на талията — тънък колан от диаманти. Дълбока цепка минаваше по цялата дължина от средата на бедрото до долния ръб на роклята. Добре, че Винсент вече беше в „Роси“, сигурно щеше да се шашне малко, че показвам толкова дръзко краката си. На Нико, който от известно време живееше в Джърси, щеше много да му хареса.

Денийз се настани на дивана с две бири в ръце. Подаде едната на съпруга си, а другата остави на масичката за Пам. Откакто бе разбрала, че е бременна, отказваше да пие каквото и да е, освен вода и плодов сок. Косата ѝ бе направена с преса на вафлички, а между гъстите кичури проблясваха големите златни халки на ушите ѝ.

— Чад ще бъде ли там? — попита снаха ми.

— Нямам представа.

— А Джаксън? — додаде Анджели строго.

Свих рамене, но пулсът ми се ускори. Опитвах се да не мисля за Джакс, докато се приготвях, но тайно се надявах, че ще ме види така нагласена. Изглеждах страхотно.

— Нали си знаеш — предупреди брат ми.

— Да — съгласих се, — знам.

Смартфонът ми иззвъня, което означаваше, че шофьорът на Лей е пристигнал.

— Трябва да бягам!

Изтичах по наскоро лакирания дъсчен под на мансардата, в която живеехме всички заедно, и грабнах обувките на токчета, чантичката и наметката си от пейката до вратата. Помахах на Пам, преди да излетя през плъзгащата се врата. Подминах своенравния стар товарен асансьор и се спуснах по стъпалата. Взех на един дъх трите етажа до изхода. Шофьорът на Лей ме очакваше на улицата, свикнал бе да чака.

Нико, Винсент и Анджели бяха купили мансардата с намерението да я ремонтират и продадат на печалба. Но аз се нанесох,

след като завърших колежа, и в крайна сметка изкупих дела на Нико, когато той се премести в Ню Джърси. После с Винсент заедно откупихме частта на Анджели, който се изнесе след сватбата с Денийз, и така с Винсент вече притежавахме по петдесет процента от собствеността. Тъкмо обмисляхме дали да продаваме, когато Денийз разбра, че е бременна, и с Анджели отново дойдоха да живеят при нас, за да спестят пари.

Обичах да се прибирам в пълна къща и Нико ми липсваше. Не знам какво щях да правя, ако трябваше да живея сама. Около мен винаги имаше хора и това като че ли ми помагаше да се съсредоточа повече върху работата си и да не излизам с мъже толкова често, колкото щях при други обстоятелства. Свикнах така, но може би просто се криех от факта, че сърцето ми е разбито. Навярно трябваше да си го призная по-рано. Вече определено бе дошъл моментът на истината.

Задъхана от тичането, се вмъкнах на задната седалка на лимузината и потеглихме към дома на Лей. Тя живееше в квартал на Ню Йорк, много различен от моя. Апартаментът ѝ беше в Манхатън и макар да ни делеше само един мост, там сякаш бе друг свят. Когато пресякохме Ийст Ривър, слънцето все още бе над хоризонта. Лъчите му се отразяваха във водата на реката, надиплена от вълните, които оставяше след себе си работлив шлеп.

Удивлявах се на някогашното си убеждение, че Джакс би имал място тук. Толкова бях свикнала да го свързвам с Вашингтон, че вече не можех да си го представя никъде другаде.

Освен в леглото си. Нямах проблем да си го представя там...

Тъкмо бях потънала в размишления за най-добрите начини да изкопча информация от Иън Пембри, когато лимузината спря пред сградата, където бе апартаментът на Лей.

Виждала бях роклята ѝ, но ефектът бе съвсем различен в комбинация с подходящия грим и прическа. Изумруденозелената дреха с гръцка кройка падаше на изящни дипли върху стройната ѝ фигура. Шефката ми излезе от сградата и се усмихна пътьом на портиера. Дълбокият, наситен цвят на роклята подчертаваше безупречната ѝ светла кожа, а червеното червило на устните ѝ изпъкваше още повече.

Красива шнола с искрящи камъни бе акцентът в прическата ѝ, косата ѝ беше прибрана така, че да се откроява сребристият кичур над дясното ѝ слепоочие.

Лей се настани на седалката до мен и веднага долових колко е напрегната.

— Добре ли си? — попитах.

— Естествено.

Мълчахме по целия път до площадката за хеликоптери, всяка от нас потънала в мислите си. След един от завоите забелязах парк за разхождане на кучета. Рунтави силуети подскачаха и тичаха весело на воля. Усмихнах се на игривостта и неприкритото им удоволствие въпреки мрачните мисли, които ме занимаваха цял ден.

Не ми се искаше да си го призная, но ме заболя от факта, че Иън е разбрал за поканата, която Джакс ми бе отправил за обяд. Помислила си бях, че желанието му да се видим е от сърце. Повярвала бях, че има личен мотив да се свърже с мен, пък било то и само за да се извини. Явно винаги съм имала твърде високи очаквания спрямо Джакс. При него инстинктите ми въобще не работеха.

След като се настанихме в хеликоптера, закопчаха коланите ни и започнахме да се издигаме във въздуха, насочих цялото си внимание към Лей. Тя се взираше през прозореца, докато земята се отдалечаваше шеметно, а градът се ширна под нас като разкошен килим от блестящо стъкло и обагрен от залязващото слънце бетон. Последвах примера ѝ и се загледах в красивата панорама. Целият днешен ден отразяваше промяната в живота ми, откакто работех за Лей. Семейството ми имаше ограничен поглед върху света, но така им харесваше. А аз винаги се стремях към нещо по-голямо, към по-широк обектив, през който да гледам моя свят.

— Знаеш ли къде отиваме? — попитах.

Лей поклати глава:

— Иън иска да ни се докаже. Предполагам, че е подготвил нещо, с което ще ни вземе акъла.

Беше около осем часът, когато слязох от лъскава лимузина пред входа на огромно имение във Вашингтон. Ставах все по-неспокойна с всеки изминат километър от пътуването — започна се от момента, в

който се качихме на частен самолет. Притеснението ми нарасна многократно, когато стюардесата ни информира накъде летим.

— Надминал е себе си — промърмори Лей, докато Пембри слизаше към нас по широкото стълбище на внушителната къща.

Ресторантьорът изглеждаше впечатляващо в елегантен класически фрак. Сребристосивата му коса бе пригладена назад. Първо поздрави мен, като ми целуна ръка, а сетне насочи поглед към Лей.

— Играеш си с моето момиче — произнесе шефката ми хладно, докато синеокият мъж вдигаше ръката ѝ към устните си. — Никога не си бил жесток.

— Някога имах сърце — отвърна той с напевен глас, — но една жена го разби.

Стрелках с очи ту единия, ту другия, като се опитвах да разбера трептящото напрежение помежду им. Имах чувството, че съм въвлечена в игра, в която всички, освен мен знаят правилата.

Ами добре. Ако си държах устата затворена, а ушите — наострени, щях да вляза в час все някога.

Иън се извърна към мен и предложи с жест да го хвана под ръка.

— Да тръгваме.

Поведе ме по стълбището, а Лей вървеше зад нас. Хвърлих поглед към нея и се уверих, че шефката ми се движи с царствена осанка и държи високо изправена главата си, изпълнала стройната шия, за която толкова ѝ завиждах. През отворената двойна врата струеше светлина. Пред имението се редяха лимузини и от тях неспирно слизаха блякави пътници. Още не бях прекрачила прага, а партито вече изглеждаше невероятно.

— Надявам се, че сте пътували приятно дотук — обади се Иън.

Погледнах го и забелязах, че следи внимателно реакциите ми.

— Да, благодаря — отвърнах.

— Била ли сте във Вашингтон?

— Не, за първи път ми е.

— А! — В усмивката на ресторантьора проблесна частица от чара му. — Може да ви хареса и да останете за уикенда. Имам къща в Джорджтаун. Добре дошла сте, можете да я ползвате.

— Много мило от ваша страна.

Пембри се разсмя, пусна ръката ми и като сложи длан на кръста ми, леко ме побутна към вратата.

— Надявам се, че ще станете по-словоохотлива с напредването на вечерта, госпожице Роси. Бих искал да ви опозная, особено щом и Джаксън, и Лей се интересуват толкова живо от вас.

Забавих крачка, когато стигнах до нещо, което ми заприлича на опашка за влизане.

— Какво е това събиране?

— Частен благотворителен бал — промълви мъжът близо до ухото ми.

Изведнъж разбрах какво бе имала предвид Лей, като го обвини в жестокост.

— Организиран от член на семейство Рътлидж? — поинтересувах се.

Иън потвърди развеселено:

— Че от кого другико?

Опашката за влизане вървеше без почти никакво бавене. Мъжете се здрависваха набързо, а жените стискаха ръце малко по-топло. Всички гости бяха със съвършени прически, не стърчеше нито един косъм от тях. Усмиваха се широко, със заучени усмивки и ослепително бели зъби.

Когато най-последно влязох и взех чаша шампанско от подноса на приветлив сервитьор, много се зарадвах да видя Чад. Изглеждаше поне толкова притеснен, колкото се чувствах и аз. Целият грейна, когато ни забеляза — познати физиономии в непозната тълпа — и бързо се насочи към нас.

— Позволих си да те комбинирам с Чад, Лей — обади се Иън, като изгледа бившата си партньорка.

Затърсих с очи Джакс из помещението. Не го виждах, но пък в балната зала беше пълно с хора, които се суетяха наоколо и разговаряха. Бална зала, за бога, в нечий дом!

Що за човек живееше такъв живот?

Отпих голяма глътка от изстуденото вино. Джакс живееше такъв живот. Изтънченият бизнесмен, когото видях в офиса на „Сейвър“, се вписваше в тази обстановка, но не и любовникът, когото някога познавах.

„Само си мислеше, че го познаваш...“

Чад се приближи към мен и пъкна пръст под яката на официалната си риза.

— Не е за вярване! Току-що се запознах с губернатора на Луизиана. И той знаеше за мен!

Иън се усмихваше самодоволно. Все още не разбирах.

— Какво е общото между политиката и ресторантьорството? — попитах го.

— Признавам, че комбинацията е странна. — Възрастният мъж взе празната ми чаша и я замени с нова от подноса на преминаващ наблизо сервитьор. — Но всички се хранят.

— Не всички гласуват обаче — отбеляза Лей и пое своята чаша.

— Винаги си била по-съвестна гражданка от мен — призна Иън. — А ти, Джиана? Нали може да те наричам така? Упражняваш ли правото си на глас?

— Нали политиката е една от онези теми, които не е добре да се обсъждат?

Загледах се в поднос с ордьоври, но осъзнах, че нервите ми са прекалено опънати, за да мисля за храна.

— Тогава защо не потанцуваме? — предложи Пембри.

Предположих, че това е рядък шанс да поговоря насаме с него, затова приех. Чад пое чашата ми с шампанско и я изпи на един дъх.

— Трябва да ви предупредя, че не съм особено добра танцьорка — казах на Иън, докато ме водеше към дансинга. Бях ходила на няколко урока, за да си вдигна самочувствието, но никога не ми се бе отдавала възможност да изпробвам уменията си извън залата за танци, а и не ми оставаше време да се упражнявам много. Определено никога не бях танцувала под съпровод на оркестър, който свири на живо.

— Просто ме следвай — отвърна тихо мъжът и ме притегли към себе си.

Смесихме се с останалите двойки на дансинга.

Толкова бях съсредоточена в старанието си да не го настъпя, че в продължение на поне една минута не казах нито дума.

— Разкажи ми как се запознахте с Джаксън — започна Пембри.

— Не го познавам.

Беше самата истина, поне що се отнася до нещата, които имаха значение.

Иън вдигна вежди и внимателно се взря в лицето ми със сините си очи.

— Вчера не се видяхте за първи път.

— Сигурна съм, че си знаел това и преди да го въвлечеш в играта, затова ми е по-интересно къде сте се срещнали вие двамата.

— Познавам баща му, Паркър Рътлидж. — Иън се загледа някъде зад мен. — И като говорим за вълка...

Сковах се. Извърнах глава и стъпките ми станаха по-колебливи, когато забелязах мъж, който притеснително много приличаше на Джакс, да танцува с красива млада жена.

Обхвана ме безумно силно желание да си тръгна на мига. Нямах място на благотворителен бал, организиран от политик, в един свят, напълно различен от моя. Нямах представа как двама близнаци готвачи ме бяха довели дотук, но в момента и не изгарях от желание да търся отговор. Предчувствието, че неприятната вечер ще се превърне в ужасна, се засилваше.

— Защо ни доведе тук, Иън?

Отговори ми с въпрос:

— Колко е силна амбицията ти, Джиана?

— Лоялна съм към Лей.

— И аз бях — усмихна се мъжът. — За съжаление, ще се убедиш, че тя не отвърща с лоялност в същата степен. И двамата с теб знаем много добре, че не е изгодно за Чад и Стейси да се разделят. Нуждаят се един от друг.

— Могат да се справят и сами. Талантливи са, всеки по свой начин. — Раздразнението ми нарастваше. — Защо не обсъдихме тези теми в Ню Йорк?

— Боря се за прехраната си. Трябваше да се досетиш, че ще направя всичко, което е по силите ми.

— Лей е от твоята категория. Аз не съм.

— Тук се чувстваш неловко — изрече Иън тихо и утешително, — но аз познавам тези хора. С радост ще ти помогна да създадеш контакти и да се ориентираш.

Изгледах го продължително.

— Защо ми предлагаш това? Заради Джаксън ли? Ако мислиш, че искам да се промъкна в живота му, ужасно грешиш.

Песента свърши и се отдръпнах от партньора си. Исках да намеря Лей и да видя дали и тя е готова да си тръгне.

Пембри долови намерението ми и ме изведе встрани от дансинга. Почти се бях измъкнала от тълпата, когато на пътя ми се изпречи

висока фигура. Вдигнах поглед и дъхът ми секна. За част от секундата си помислих, че Джакс все пак е дошъл.

После осъзнах, че е баща му.

— Иън — поздрави Паркър и протегна ръка. От гласа и осанката му лъхаше власт. Патриархът на клана Рътлидж контролираше семейство със сериозно влияние в политиката. Като се замисли човек, възможностите му за въздействие бяха зашеметяващи. Тази мисъл още кънтеше в главата ми, когато мъжът спря тъмните си очи върху мен. — Мисля, че не познавам красивата ти дама.

Изненадах се, че долових лек акцент в говора му, но не можах да определя откъде е.

Ресторантьорът ме представи официално:

— Паркър, това е Джиана Роси. Джиана, Паркър Рътлидж.

— Здравейте — изрекох.

— Приятно ми е, госпожице Роси. А това е съпругата ми, Реджина.

Погледнах русата жена до него, с която бе танцувал досега, и си помислих, че едва ли е по-голяма от мен. Определено не беше достатъчно възрастна, за да е майка на Джакс. Дори и майстор на пластичната хирургия не би могъл да постигне такъв резултат.

— Здравейте, госпожо Рътлидж.

Усмихна се, но погледът ѝ остана хладен.

— Моля ви, наричайте ме Реджина.

— Ще танцувате ли с мен, Реджина? — предложи Иън ръката си с театрален жест.

Младата жена потърси с очи съпруга си и той ѝ кимна в отговор. После отново се обърна към Иън:

— Разкажете ми за новия готвач, когото доведохте с вас тази вечер. Коя кухня е специалността му?

— Модерна южняшка.

— Така ли? — Двамата се отдалечиха. — След няколко седмици организирам празнична вечеря. Как мислите, дали...?

— Като я гледа човек, никога не би се досетил, но Реджина много обича да си похапва — отбеляза Паркър и плъзна ръка около талията ми, преди да успея да се възпротивя.

— Не разбирам хората, които не обичат храната.

Мъжът ме завъртя към дансинга с уверени движения, а аз се вкопчих в него и си заповядах да дишам.

— Освен това обича хубавите партита — продължи кавалерът ми. — Но как би могло да е иначе, все пак е млада и красива. Като вас.

— Благодаря ви.

— Проявявате интерес към ресторантьорския бизнес, нали така? Мисля, че Иън ми спомена нещо подобно. Значи и на вас ви харесват партитата. Какво мислите за това?

— Много е... — Запънах се в търсене на точните думи. — Все още го осмислям.

Паркър се разсмя, но звукът нямаше нищо общо с мекото хихикане на Джакс. Баща му се смееше гръмогласно и привличаше внимание. Странно, но действаше заразително. Разтегнах устни в усмивка против волята си.

— Джиана — изрече с онзи лек акцент от незнайно къде. — Името ви е необикновено. Преди няколко години синът ми Джаксън се бе запознал с една Джиана в Лас Вегас.

Както и подозирах, вечерта бързо се превръщаше от неловка в катастрофални. Предполагала бях, че Джакс ме е пазил в тайна, а се оказваше, че е разказвал на кого ли не за мен. И от това не ми стана никак приятно.

— Предава се в семейството — отвърнах напрегнато. Чувствах се ужасно неудобно.

— Сигурно сте била приятно изненадана да го видите отново.

Огледах мъжа срещу себе си. Дали Джакс щеше да заприлича на баща си след години? Надявах се, че не. Щеше ми се да има повече бръчици от смях около очите, а челюстта под красивите му устни да не е толкова напрегната.

— Повече се изненадах, че Иън е сметнал за нужно да го намеси в бизнес отношенията ни.

— Аз намесих Джаксън — призна Паркър и се загледа някъде над главата ми с леко присвити очи. — Иън ми направи огромна услуга, като ме запозна с Реджина, затова и аз му помагам, когато имам възможност. — Отново насочи вниманието си към мен. — Не знаех за вас обаче. Предполагам, че Иън е бил наясно.

По гръбнака ми пропълзя тръпка от притеснение. Чувствах се като дребна рибка, която плува с акулите.

— *Извинете ме.*

Господи. Гласът на Джакс прокънтя в цялото ми същество.

— Оттук ще поема аз.

Кавалерът ми спря. Извърнах глава и сърцето ми затуптя бясно, когато се изправих лице в лице с Джакс.

— Не очаквах да се появиш — обърна се към сина си Паркър.

Някогашният ми любовник ме погледна, а после изгледа и баща си:

— Не ми даде избор.

За секунда се замислих дали да не се измъкна тихо, докато двамата мъже си разменят сърдити погледи. Но Джакс плъзна ръка около кръста ми, за да ме притегли към себе си и по-далеч от баща си.

Паркър кимна и заяви:

— Оттеглям се с надеждата да се видим пак на вечеря, Джиана. Забавлявайте се.

Джакс мина пред мен и скри гърба на отдалечаващия се мъж.

— Изглеждаш прекрасно — промълви новият ми кавалер и ме придърпа по-близо.

Раменете ми бяха сковани до болка.

— Радвам се, че одобряваш.

Джакс направи първата стъпка от танца и аз го последвах.

— Дишай, Джия — смъмри ме. — Държа те.

— Не искам да съм тук.

— Значи ставаме двама. — Погали гърба ми успокоително с длан. — Мразя тези събирания.

— Но си съвсем на място тук.

В очите му се прокрадна сянка на чувство, което не можех да назова.

— Роден съм в този свят — отвърна. — Но не живея така.

Топлината на тялото му започна да попива в мен. Всеки дъх, който поемах, бе напоен с аромата му. Всяко негово движение събуждаше ехо от трептящи спомени в мен.

— Така е по-добре — прошепна ласкаво. — Отпусни се, отдай ми се, скъпа.

— Престани.

— Сега си в моя свят, Джия. Тук аз определям правилата.

Поклатих глава:

— Примамиха ме да дойда.

Джакс ме притегли още по-близо, почти докосна слепоочието ми с устни.

— Съжалявам.

— И защо ти беше да си отваряш устата? Не разбирам. Явно не съм била твоята малка мръсна тайна, както си мислех.

— Мръсна ли? — понижи глас той. — Няма нищо мръсно. Само ако ти поискаш. Малко грубост, много твърдост. Господи! Как преобръщаше всичко в мен.

Настъпих го нарочно.

Плътният му смях отекна в мен.

— Пил си — скарах му се, доловила лекия полъх на алкохол в дъха му.

— Принуден бях. — Отдръпна се малко и стисна устни. — Нямах представа, че ще ми е толкова трудно, когато те видя пак.

— Тогава ще те улесня. Помогни ми да се махна оттук заедно с Лей.

— Още не. — Докосна челото ми с меките си устни. — Прекарах една вечер със семейството ти. Дължиш ми същото в замяна.

— А след това може ли да изчезна и никога да не се видим повече?

Силно желаех точно това. Пепеляшка на бала се бе превърнала в предишната парцалива девойка.

Джакс отново се притисна в мен.

— Това е планът — отвърна.

* * *

Продължихме да танцуваме още две песни, като Джакс безцеремонно отказа да ме предаде в ръцете на Иън и на други двама джентълмени, които се опитаха да ме поканят. Разбрах посланието толкова ясно, колкото и всички останали навярно: дойдох с Иън, но вече бях с Джакс.

В този момент реших да изиграя ролята си на Пепеляшка докрай. Избутах в ъгъла гласа в главата ми, който ме потискаше през

последните два дни, и размърдах пръсти в пословичните кристални пантофки.

— Искам шампанско — обявих изведнъж.

Джакс ме изгледа.

— Така ли?

— Да.

В очите му просветна познат дяволит блясък:

— Ела.

Стисна ръката ми, изведе ме от дансинга и си запробивахме път през тълпата. Множеството се надигна като вълна край нас и се опита да ни притисне, но Джакс обиграно раздаваше отсечени кимвания и бързи отговори. Пред погледа ми попадна познатото лице на красивата Алисън Келси (с Джакс се запознахме на ергенското парти на годеника ѝ), а малко след това гледката се промени и се озовахме в ярко осветен коридор. Кавалерът ми ме поведе към двойна врата, от която се влизаше в огромна кухня с индустриални размери, кипяща от дейност.

Огледах се и забелязах множество работни станции и черно-бели служебни униформи, каквито бях виждала само на кино. Джакс отмъкна бутилка шампанско направо от ръцете на един сервитьор, с тренирано движение хвана столчето на висока чаша с безименния си пръст и ме издърпа навън през странична врата към поредния коридор.

— Къде отиваме? — попитах, все още нащрек, тъй като се бях озовала сама в компанията му. Желаех го. Никога не бях преставала да го желая.

— Ще видиш.

Шумът от празненството се усили, а аз се постарях да не обръщам внимание на разочарованието, което ме прониза при мисълта, че се връщаме в балната зала. Трябваше най-после да реша какво искам.

Джакс ме изведе през отворена остъклена двойна врата на тераса с гледка към вълшебна градина. Поне на мен ми изглеждаше такава — факли осветяваха покритите с чакъл пътеки, а в короните на старите дървета блещукаха бели светлинни.

— Чия е тази къща? — поинтересувах се.

— На клана Рътлидж.

Начинът, по който го каза, беше много по-собственически от самите думи.

— Ясно.

— Да се престорим, че сме се натресли неканени на това парти — предложи Джакс и ме поведе по каменните стъпала към мраморна пейка с формата на полумесец.

Седнах и го изчаках да налее шампанско в чашата и да ми я подаде.

— Като че ли се преструваме от самото начало.

Джакс направо надигна бутилката, отпи от нея, а после безгрижно и някак дръзко обърса уста с опакото на дланта си.

— Може би. И все пак те познавам много по-добре, отколкото предполагаш.

— Аз пък имам чувството, че изобщо не те познавам.

— Ами, опознай ме — отпрати предизвикателство. — От какво те е страх?

Пийнах от шампанското.

— От въртенето на празни обороти и от задънените улици.

— Защо просто не се отпуснеш и не се наслаждаваш на пътуването?

Ах, колко бих искала! Прониза ме пламенен копнеж.

Джакс остави бутилката на пейката до мен и заяви:

— Сега ще те целуна.

Затаих дъх.

— Няма.

— Опитай се да ме спреш.

Скочих на крака и запротестирах:

— Джаксън...

— Млъкни, Джия!

Обхвана лицето ми с длани и пое устата ми в своята.

За миг не смеех да помръдна, парализирана от мекото, но уверено докосване на устните му. Болезнено познато. Нежно. Прокара език по ръба на долната ми устна. С тих стон отворих уста, предадох му се и той се плъзна в мен.

Изпуснах чашата. Чух далечен звън от разбиване на парчета, но не ми пукаше. Обвих ръце около широките му рамене и зарових пръсти в копринената му коса. Пиех жадно вкуса на шампанско и Джакс. Надигнах се на пръсти, за да задълбоча близостта ни.

Както винаги той ми даваше точно това, което очаквах от него.

Държеше ме, за да не мърдам, и поглъщаше алчно устата ми. Галеше я с кадифения си език, нежно засмукваше с устни или захапваше със зъби. Вкусваше ме. Превръщаше една обикновена целувка в еротично сливане, при което тръпнех от удоволствие.

Господи, как ми липсваше! Липсваше ми начинът, по който ме караше да се чувствам.

Изръмжа и грубият звук отекна в мен. Спусна ръце надолу, за да разтрие гърба ми. Държеше ме здраво, а в същото време движеше бедрата си и отъркваше твърдата си ерекция в слабините ми. Обливаха ме страстни вълни и кожата ми пламтеше. Джакс ухаеше изкусително — лекият аромат на сапун се смесваше с мъжествената миризма, която си беше само негова. Копнеех да потъна в него както някога, да притискам голото си тяло в неговото, докато помежду ни не остане нищо, дори въздух.

— Джия — прошепна дрезгаво и плъзна устни по бузата ми. — Господи, как те искам!

Затворих очи и стиснах ръце в юмруци, както ги бях вплела в гъстата му коса. Горях от желание, кожата ми бе изопната и твърде чувствителна.

— Нали ме имаше?

— Взех правилното решение, когато си тръгнах — промълви до ухото ми и погъделичка с дъх слепоочието ми. — Но това не значи, че не съжалявам.

В главата ми пицеше мъничък предупредителен глас:

— Ще ме нараниш.

— Ще те боготворя. — Сложи едната си длан на тила ми. С другата ръка сграбчи бедрото ми и ме притисна към себе си така, че усетих твърдата му мъжественост върху клитора си. — Спомняш си какво беше. Часове наред изучавах кожата ти с ръце и устни, докато членът ми бе вътре в теб...

— Докога?

Усетих стягане в слабините, сякаш тялото ми тръпнеше в очакване на оргазъм.

— Седмици — изпъшка Джакс. — Месеци. Господи, толкова съм възбуден, че чак боли!

Отскубнах се от прегръдката му:

— Сексът не ми стига. Имам нужда от нещо повече.

Пусна ме, но в погледа му гореше яростен пожар.

— Ще ти дам всичко, на което съм способен.

— За няколко седмици? За няколко месеца?

Треперех от напрежение — мъчех се да стоя настрана от него, а в същото време го желяех до полуда.

— Джия... — Джакс разтри лицето си с длани. — По дяволите! Вземи това, което мога да ти дам.

— Не е достатъчно!

— Трябва да е достатъчно. Господи... Не ме карай да те превръщам в една от тях!

Отскочих назад, уплашена от силата, с която изрече последните думи.

— Какво искаш да кажеш?

Джакс обърна гръб на къщата, хвана бутилката с шампанско и отпи голяма глътка.

Бях объркана и се взирах в него внимателно, но не виждах нищо друго, освен магарешки инат. Преместих поглед към балната зала и бляскавите двойки в нея. В този момент на терасата се появи Лей, хванала под ръка Чад.

Тогавя осъзнах колко силно желяя да разплета мистерията Джакс — толкова, че не ме интересуваше какво ще ми струва.

— Може ли да се присъединим? — попита Лей, когато се приближи до нас с кавалера си.

Улови погледа ми, когато се отпуснах на пейката. Тялото ми все още пулсираше от неутолена жажда.

Стрелнах с очи Джакс и забелязах, че не откъсва своите от мен. В тъмните им дълбини се таеше предизвикателство. Протегнах ръка към шампанското, той ми подаде бутилката и я сграбчих за гърлото.

Вдигнах я като за тост и отпих за предизвикателството.

[1] *Full-Service Restaurant* — американско специализирано списание за ресторантьорския бизнес. — Б.пр. ↑

6

„Не изчезвай. Искам да се видим пак...“

Последните думи, които Джакс ми прошепна на ухо, докато се разделяхме, не ми даваха мира по време на обратния полет към Ню Йорк.

Ако се привържех към него, щях да страдам, да храня надежди. Искях нещо повече. Но какъв избор имах? Трябваше да разбера какво се е объркало предишния път и какво го спираше дори сега. До днес приемах, че причината съм аз, или по-точно произходът ми, който не се вписваше в дългосрочните планове на Джакс.

Когато погледнах Лей, седнала на седалката срещу мен в самолета, тя тъкмо отваряше чантичката си. Бръкна в нея и извади сгънат лист. Побутна го към мен, аз го разгънах и пригладих върху масичката между нас, след което се зачетох в първия абзац. Преместих поглед надолу, за да видя подписа, и вдигнах глава.

— О, боже... Успяла си да накараш Чад да подпише?

— Предварителен договор — уточни шефката ми. — С условието, че ще привлечем и Изабел, и Инес, а ти ще ръководиш първия ресторант. Но общо взето е наш.

— Леле! — Внимателно сгънах документа и се замислих за огромната отговорност, с която бях току-що натоварена. — Не мога да повярвам, че си носела договора със себе си. Знаеше ли, че Чад ще присъства на партито?

— Наясно съм що за човек е Иън, така че имах подозрения.

Върнах ѝ сгънатия лист.

— Рътлидж се погрижи за теб тази вечер — отбеляза Лей. — Иън се опита да те даде на лъвовете, но Джаксът те държеше плътно до себе си и не позволи това да се случи...

Ако зависеше от него, щяхме да сме още по-плътно един до друг.

Свих рамене и се престорих, че не разбирам мълчаливия ѝ въпрос. Не исках да обсъждам станалото, затова смених темата:

— Между другото, Паркър Рътлидж сподели нещо, което обяснява отношенията му с Пембри. Иън го е запознал с най-новата му съпруга.

— Така ли? — повдигна елегантно извитите си вежди Лей. — В такъв случай е много вероятно Иън да е имал интимна връзка с Реджина Рътлидж.

— Шегуваш ли се?

— Боя се, че не.

— Хм, добре.

Шефката ми отпусна глава на облегалката си и предложи:

— Да си починем този уикенд. Изключи си телефона и забрави за работата. Просто ще презаредим батериите. Ще продължим на свежа глава в понеделник.

Звучеше чудесно.

— Повече от навита съм, но ще си оставя телефона включен за всеки случай, ако ти потрябвам.

Лей се усмихна.

— Гарантирам ти, че няма да ми потрябваш. Този уикенд имам среща.

— Цял уикенд?

— Отдавна трябваше да си отделя повече време за това.

Разсмях се. Откакто работех за нея, не бях забелязала шефката ми да излиза на срещи с мъже. Наистина беше крайно време и тя да се позабавлява. Аз също.

— Да си изкараш страхотно! — пожелах й.

Погледна ме дяволито.

— Точно това смятам да направя.

Когато се прибрах у дома, вече минаваше два сутринта и всички спяха. Промъкнах се боса и на пръсти до стаята си. Нямах търпение да се съблека.

Посегнах към скрития цип отстрани на роклята и тогава забелязах отражението си в огледалните врати на дрешника. Спрях и се вгледах изпитателно в себе си.

Дали Джакс харесваше изтънчената бизнес дама, в която се бях превърнала, по различен начин от момичето, което бях преди? Аз имах

ли нещо против?

— Господи! — въздъгнах и седнах на ръба на леглото. Искаше ми се да има някой буден, за да си поговоря с него. Ако Нико беше наоколо, още нямаше да е заспал. Беше нощна птица.

Спонтанно се пресегнах към телефона на нощното шкафче и натиснах един от бутоните за бързо набиране. Чух три сигнала „свободно“, преди Нико да вдигне:

— Здравсти, надявам се, че звъниш за нещо хубаво.

Прозвуча леко задъхан и раздразнен. Направих гримаса, може би прекъсвах брат си. При него като че ли имаше някого.

— Здравей, Нико. Извинявай. Ще ти се обадя утре.

— Джиана — изпуктя дрезгаво и се чу шумолене. — Какво става?

— Нищо. Ще се чуем утре. Чао.

— Не ми затваряй! — скастри ме Нико. — Търсеше ме, намери ме. А сега кажи.

Затворих, защото си казах, че колкото по-скоро го оставя, толкова по-бързо ще се върне към заниманието, което бях прекъснала.

След няма и секунда телефонът ми иззвъня. Вдигнах бързо, за да не се събуди някой вкъщи.

— Стига, Нико, не е нищо важно. Съжалявам, че те притеснявам толкова късно.

— Джиана, ако не си развържеш езика, ще дойда лично да ти наричам задника. Да не е нещо, свързано с Джаксън?

Въздъгнах. Трябваше да се досетя, че някой му е разказал новините.

— Имам свободен уикенд. Чудех се дали да не ти дойда на гости. Да ти се изтърся. Да те потормозя малко. Или много.

— Сега ли?

Всъщност си го бях помислила, но все пак...

— Не, утре.

— Глупости. Не ми звъниш след два през нощта, за да ми кажеш, че ще дойдеш утре.

— Зает си.

— Като стигнеш дотук, вече няма да бъда. — Добави с по-мек глас: — Има ли как да се придвижиш безопасно?

— Нико...

— Ще се обадя на някоя фирма и ще изпратя кола да те вземе.

Затворих очи, благодарна, че имам такъв брат. Бях повече от сигурна, че времето, прекарано с него, ще ми се отрази чудесно. Не се бяхме виждали от седмици. Твърде дълго.

— Трябва да си взема душ и да се преоблека — предупредих го.

— Имаш половин час. Ще се видим, като пристигнеш — заяви и затвори.

Оставих слушалката върху телефонния апарат и станах да се приготвя.

Минаваше четири сутринта, когато колата ме остави пред блока на Нико. Звъннал ми бе няколко минути по-рано, за да провери къде съм, и сега ме чакаше на тротоара. С набола брада, облечен със спортно долнище и суитшърт, брат ми имаше леко опасен вид на лошо момче, с който привличаше много жени.

Бог ми беше свидетел, че заради качествата на алфа-мъжкар, които притежаваше Джакс, полудяхах от страст.

— Здравсти — посрещна ме Нико. Взе сака ми от шофьора и му подаде пари. Обгърна раменете ми със свободната си ръка и ме поведе към апартамента си. — Радвам се да те видя.

— Не е вярно! — Побутнах го с движение на ханша, от което и двамата леко залитнахме. — Извинявай, че ти развалих вечерта.

— А, аз си получих своето — ухили се брат ми. — Тя също, така че всичко е наред.

— Отврат. Няма нужда да изпадаш в подробности.

Нико беше голям сваляч. Открай време.

— Готина ли е? — поинтересувах се.

— Не е нищо сериозно. В момента нямам време за връзка. Твърде съм зает с „Роси 2“.

Пусна ме, за да отключи входната врата на сградата, а след това ме преведе през вътрешния двор. Бях идвала в квартирата му и преди, когато помагах с пренасянето, но сега, нощно време, изглеждаше различно. Мястото бе твърде тихо и непознато. Дали на Нико му ставаше самотно без нас понякога? Мисълта ме натъжи.

— Ще ми се да си имаше някого, който да се грижи за теб.

— След теб — отвърна брат ми и ловко върна темата към мен. Беше много добър в това.

Качихме се по външното стълбище до апартамента му. Когато влязохме, забелязах, че не е променил почти нищо, откакто се бе нанесъл. Жилището изглеждаше като типична ергенска бърлога — пестеливо откъм украса и подредено така, че да е по-скоро удобно, отколкото приятно за окото.

Централно място в дневната заемаше огромният телевизор с плосък екран, а срещу него бяха разположени черен кожен диван, двуместно канапе, маса за кафе и помощна масичка, върху която бе оставена отворена кутийка безалкохолно. Откъм кухненския бокс и откренатата врата на спалнята в мрачната стая се процеждаше светлина и храбро се бореше да компенсира липсата на настолни лампи.

— Значи Джакс се е завърнал — отбеляза брат ми, докато наблюдаваше внимателно как се настанявам на дивана. — Винсент ми дължи сто кинта.

— Майтапиш ли се? — Щях да го замеря с декоративна възглавничка, ако имаше такива наоколо. — Заложил си на Джакс?

— Заложих на теб — отвърна Нико, отпусна се на двуместното канапе и остави багажа ми на пода в краката си. — Беше му завъртяла главата, така че или щеше да ти предложи пръстен, или щеше да се уплаши и да избяга. Предположих, че ще си плюе на петите и ще се върне, когато го пусне страхът. Мъж е, но не е глупав. Въпросът е дали не е закъснял. Струва ми се, че не е, иначе нямаше да си тук.

— Може пък просто да ми се е приискало да те видя — възразих. — По някаква необяснима причина.

— Може — отговори брат ми с тон, който подсказваше, че ще ми повярва, когато цъфнат нальмите и на прасетата им пораснат крила. — Още ли го обичаш?

Отпуснах глава върху облегалката на мекия диван и притворих уморени очи.

— Да, дявол да го вземе.

— А той? Как се държи?

— Объркан е.

— Да го ступам ли? Да му набия малко акъл в главата?

Засмях се тихичко.

— Боже, как ми липсваш.

Спахме до обяд, излязохме да хапнем навън, а после прекарахме цял ден на дивана — играхме видеоигри, докато палците ме заболяха от натискане на бутоните. Прибрала бях изключения смартфон в чантата си и потисках всички пориви, които ме подтикваха да проверя дали някой ми е звънял. Оставила бях бележка на Анджели и Винсент, за да знаят къде отивам. Тъй като и Лей беше изключила всички комуникации за уикенда, нямаше кой да ме търси до понеделник.

Когато дойде време Нико да тръгва за работа в „Роси“, станах от дивана заедно с него.

— Имаш ли нужда от още един чифт ръце в ресторанта? — попитах.

Той се ухили:

— Разбира се. Някъде тук трябва да имам резервна тениска с лого.

След седем вече бях в „Роси“ и помагах със сервирането. Спомних си колко обичах тази част на работата — обслужването на клиентите. Не бях способна да я върша за дълги периоди като братята си, но си припомних, че да се включвам от време на време рамо до рамо с тях ми действа благотворно. Носех дънки и черна тениска с надпис „Роси“, косата ми бе прибрана в конска опашка и се чувствах като в ученическите си години. Не познавах прииждащите клиенти, но те бързо схващаха, че имам някаква връзка с Нико, тъй като двамата не спряхме да се закачаме и да се дразним.

Скръстих ръце върху бара, облегнах се и шеговито смърчих брат си:

— Къде са ми белинитата^[1]? По-живо, Роси! Мотаеш се. Писна ми да чакам.

— Чувате ли я? — оплака се той на червенокосата хубавица срещу него. — Само ми дава зор!

Усетих напрежение във въздуха, от което настръгнах, и само след миг някой плъзна ръка около талията ми. Извърнах глава...

Зад мен стоеше Джакс.

Примигнах и се втрених в него. Гледката беше неочаквана — бившият ми любовник с дънки и стара тениска на „Роси“ от времето, преди да сменим логото. Трепнах при мисълта, че е запазил подаръка. А и състоянието на дрехата подсказваше, че я е носил.

— Джакс. Какво правиш тук?

— А ти как мислиш? — усмихна се.

По дяволите! От проклетата трапчинка ми се зави свят.

Извърнах се изцяло към него, облегнах се на плота с лакти и стъпих с единия си крак на месинговата релса в основата на бара. Нарочно заех толкова предизвикателна поза и в замяна получих отклика, на който се надявах.

Джакс ме измери от главата до петите с тъмните си очи и накрая спря поглед върху устните ми.

— Вечеряй с мен.

— Добре.

Вдигна изненадано вежди, щом чу бързия ми отговор.

— Поръчката ти — обади се тогава Нико. Обърнах се към него и видях как кимва и подава ръка на събеседника ми. — Джаксът — поздрави. — Тъкмо казвах на Джиана, че трябва да те ступам.

Джакс се ухили:

— И аз се радвам да те видя, човече.

Нико размаха предупредително пръст и се отдалечи към другия край на бара.

Прехвърлих трите коктейла „Белини“ на поднос и усетих как Джакс леко обхваща с длани ханша ми — несъмнено собственически жест. Допря и леко прокара устни по тила ми, като прошепна:

— Липсваше ми.

Ръката ми потрепери, докато слагах третата висока чаша на таблата.

— Не си играй с мен, Джакс. Не е готино.

— И аз съм ти липсвал.

— Да, така е. Дръпни се. — Вдигнах подноса и тръгнах към масата, за която беше поръчката. — Хайде! — повиках го, като се обърнах през рамо.

Усмихнах се на трите клиентки, навярно излезли по женски да се почерпят, и им сервирах напитките. Те оглеждаха Джакс, който се бе облегнал на едно от сепаретата и ме зяпаше със скръстени ръце, докато се навеждах, за да оставя чашите на масата.

— Обучавате ли го? — попита брюнетката и се ухили на бившия ми любовник.

— Опитах се — влязох в тона й аз. — Но се провалих с гръм и трясък.

— Помолих я да опита пак — намеси се Джакс и намигна на женската компания. Много подло от негова страна, защото дамите се развълнуваха... а и аз също.

— Пробвай се, мацка! — окуражи ме блондинката. — В опитите е половината удоволствие.

Зад гърба ми се разнесе звучен смях, когато тръгнах обратно към бара, за да оставя празния поднос, а Джакс остана близо до масата с трите жени и продължи да се закача с тях.

Нико ме пресрещна и веднага попита:

— Добре ли си?

— Да — потвърдих и изправих рамене. Внезапно реших какво да правя. Ако оставех нещата така, с Джакс можеше да си играем на котка и мишка още няколко дни. Нямах нерви да издържа. — Излизам за малко.

Брат ми кимна и стисна ръката ми:

— Разкажи му играта.

— Благодаря.

Завъртях се и почти се блъснах в Джакс, който бе изникнал зад мен.

— Отседнал ли си някъде? — попитах.

Веселото настроение, изписано на лицето му, премина в нещо по-интензивно. По-горещо.

— Наел съм стая — отвърна.

— Изчакай ме да си взема чантата.

Хвана ме за лакътя, преди да го подмина:

— Джия.

Погледнах го и му позволих да ме подържи няколко секунди. Погали с палец кожата ми:

— Не е нужно да прибързваме.

— В рамките на три дни се появяваш там, където съм и аз, в три различни щата. *Сега* ли намери да си слагаш спирачки?

По устните му бавно пропълзя усмивка.

— Имаш право. Ще докарам колата.

Когато прекрачих прага на „Роси“, пред входа чакаше лъскаво беемве. Автомобилът бе взет под наем, но подхождаше на Джакс. Самият той ми отвори вратата и леко ме целуна по бузата, преди да седна на мястото до шофьора.

Докосването му бе пристрастяващо. Изглеждаше сякаш не може да се сдържа.

Джакс се вмъкна зад волана. Запали двигателя, който откликна с нежно мъркане, и потеглихме.

Отпуснах се, докато наблюдавах как кара. Възбуждаше ме увереният начин, по който управляваше мощната кола. Държеше волана някак небрежно, а позата подчертаваше изваяните му ръце. Сексапилът бе в кръвта му и аз бях лудо влюбена в него. Обожавах всяко нещо, което правеше, дори и най-баналното.

Не беше справедливо. Никога не бях обръщала внимание на недостатъците му, макар че несъмнено имаше такива. Никога не ми бе минавало през ум, че вероятно се бори с някои неща в живота си, че може би има обстоятелства и хора, които го дърпат в най-различни посоки далеч от мен. Никога не бях задълбавала под повърхността.

Пресегнах се и сложих ръка на бедрото му. Потръпнах, когато той реагира на докосването ми с инстинктивно стягане на мускулите си. Свали едната си ръка от волана и хвана моята. Кожата му бе топла и суха.

Погледна ме.

— Притесняваш ли се?

— Не. — Да, бях нащрек, но не и притеснена. — Желая те.

Кимна и увеличи скоростта.

Не си казахме нищо повече по пътя до хотела му, нито когато пристигнахме. След като паркира колата, влязохме през страничен вход на сградата, достъпен с чип карта, и минахме през вътрешен двор. Качихме се в асансьор и потеглихме нагоре, приковали поглед един в друг, докато секундите се нижеха.

Напрежението бе толкова силно, че ми беше трудно да дишам. Отворила леко устни, почти се задъхвах, докато си поемах въздух. Усещах страстта, която излъчваше Джакс, виждах как мускулите му се изопват от желание и цялото му внимание е приковано върху мен, докато следи всеки отклик на тялото ми. Вече беше твърд, пенисът му изпъкваше под копчетата на дънките.

И аз бях готова — чувствах влагата и тръпката между краката си, усещах гърдите си набъбнали и натежали. Зърната ми бяха толкова стегнати, че пулсираха и безсрамно стърчаха към него.

Джакс галеше с поглед гърдата ми и бавно облизваше с език долната си устна като дръзко обещание за онова, което щеше да направи с мен, когато останем сами.

Асансьорът извести със звуков сигнал пристигането ни на етаж, Джакс сграбчи ръката ми и ме повлече след себе си. Щом прекосихме дългия коридор, отвори със замах вратата на апартамента и така здраво ме награби, че ме вдигна от пода. Изпуснах чантата си и се вкопчих в него.

Вратата зад нас се затвори с изщракване и Джакс впи устни в моите. С едната ръка ме държеше около кръста, а другата зарови в косата ми и изхлузи ластика, който стягаше къдриците ми в опашка. Нямаше и помен от финеса, който бе демонстрирал предишната вечер. Останало бе само животинско настървение. Плъзгаше ритмично език в устата ми и ме примамваше да се притисна още по-плътно в едрото му тяло.

Обгърнах с крака стегнатия му ханш, а ръцете си преплетох зад раменете му. Полюшвах бедра, за да потрия цепката си в набъбналия му член. Стенех, защото допирът ме побъркваше. Слоеве плат, които ни деляха, бяха твърде плътни и копнежът ми се изостряше.

— Джакс! — изпъшках, докато изследваше устата ми с език.

— Чакай — изръмжа той и ме притисна към вратата.

Изпънах крака и плъзнах пръсти към предната част на дънките си. Откопчах ги и дръпнах ципа надолу, докато се борех с Джакс, който дърпаше блузата ми нагоре.

Обхвана с длани гърдите ми и ги стисна през тънкия сатенен сутиен. Издишах рязко, сепната от близостта.

— Господи, невероятна си! — прошепна и погали с палци плътта около втвърдените ми зърна.

Облегнах глава върху вратата и се помъчих да си поема въздух.

Джакс зарови лице в деколтето ми. Виждах само тъмната му коса, докато ме лижеше през плата на сутиена и притискаше устни около зърната ми. Щом засмука силно, аз започнах да се извивам и да драскам с нокти вратата зад себе си.

— По-бързо, Джакс! По дяволите! — изстенах.

Заслепи ме за секунда с трапчинката си и след малко отново ме целуваше, притискаше стегнатото си тяло в моето, а ръцете си бе пъхнал между нас и с няколко резки движения разкопча дънките си. Смътно се досетих да измъкна портфейла от задния му джоб, преди да свали панталона си и да го изрита настрани. Затърсих с треперещи пръсти и когато открих презерватив, го извадих и хвърлих портфейла на плочките в коридора.

Докато разкъсвах фолиото със зъби, Джакс се зае да сваля моите дънки, като грубо ги дърпаше надолу. Залитнах, разсмях се и се стоварих върху любовника си, а после му позволих да ме вдигне на ръце и да ме положи на пода.

Изхлузих обувките си и продължих да се боричкам с него. Ръцете и краката ни бяха преплетени и двамата се мъчехме да се освободим от дрехите си и да надделеем над безразсъдните страсти, които ни владееха. Джакс смъкна тениската си, свали единия крачол на дънките ми и изръмжа:

— И това стига.

Разкъса бикините ми, за да се добере до мен, и изсъска през зъби, когато му надянах латексовия предпазител. След това разтвори широко бедрата ми и потъна между тях.

При първия му тласък извих гръбнак над пода.

— Джия...

Отметнал глава назад, с напрегнати рамене и капчици пот, блещукащи по гърдите, Джакс беше неописуемо красив. Пулсираше вътре в мен — толкова дълбоко, толкова твърд и плътен. Забих пети в мокета и размърдах бедра, опитвах се да се нагодя така, че да му е най-удобно.

— Скъпа, почакай — изпуктя той и обхвана талията ми, за да усмири движенията ми. — Твърде близо съм...

— Джакс... моля те!

Сведе жарък поглед към мен. Очите му искряха в полумрака на стаята, огряна само от светлината, която се процеждаше през прозорците.

— Това ли искаш?

Отдръпна се и извади члена си. После го вкара с тласък.

— О, боже! — простенах разтреперана. — Не спирай!

Джакс хвана ръцете ми и преплете пръсти с моите, а след това прикова китките ми над главата. С ловки завъртания на бедрата ме милваше дълбоко отвътре и съвършено отриваше тялото си в моето отвън. Допреди минути бе ужасно нетърпелив да се добере до мен, но сега, когато вече му бях паднала в ръцете, изобщо не бързаше.

Докосна с устни ухото ми и прошепна:

— Отдай ми се, скъпа! Искам да те усетя.

Притиснах се към него, обхванах с крака талията му и го поех още по-дълбоко. Свърших с нисък и болезнен стон. Тресях се от удоволствие, докато вагината ми го стягаше в тръпнеща прегръдка.

— Ето, това е — похвали ме дрезгаво и отново се раздвижи. — О, господи, чувството да съм в теб е невероятно.

Не го пусках, а ритмичните му тласъци продължаваха да ме разгорещават и да разпалват желанието ми. Копнежът ми се възобнови.

— Толкова си твърд! — прошепнах. Обожавах това гладко и леко плъзгане.

— Ти си виновна. — Целуна ме и стегна ръце около китките ми. Движеше все така настъпателно ханша си и ме обладаваше с плавни и дълбоки тласъци. — Джия, скъпа... Ще свърша заради теб.

Ускори движенията си, а после изведнъж се напрегна и отметна глава, когато оргазмът го връхлетя. Гледах с възхищение могъщото му тяло, докато потреперваше. Стиснал очи и напрегнал шия, изпъшка името ми. Свърши толкова интензивно, че за пореден път ме доведе до върха.

Извърнах глава и впих зъби в ръката над китката му, за да заглуша стоновите от болезнено изострения копнеж. После се отпуснах в горещата и сладка болка.

— Джия — прошепна Джакс, притисна се плътно до мен и отри влажното си лице в моето.

Сгушена в него, изпълнена с него, впих устни в ухапаното място, където имаше следи от зъбите ми. Искаше ми се да бе възможно толкова лесно да го бележа, че е само мой.

[1] „Белини“ е италиански коктейл от бяло вино просеко (вид пенливо вино) и сироп или пюре от праскови. — Б.пр. ↑

Джакс се претърколи по гръб на пода до мен и изпъшка:

— Не си усещам краката.

Засмях се, много добре го разбирах. Побиваха ме тръпки от главата до петите, сякаш цялото ми тяло се пробуждаше след дълъг зимен сън.

Което, за съжаление, бе точно така.

Извърна глава към мен. Погледнах го.

— Ей — отрони Джакс, посегна да хване ръката ми и я вдигна към устните си, за да я целуне.

— Здравсти — промълвих в отговор. Вгледах се в очите му и там открих онази мека топлина, която ми беше липсвала толкова.

— Съжалявам, че не стигнахме до спалнята.

— Нищо — усмихнах се. — Не се оплаквам.

— Ще те занеса веднага щом мога да стъпя на краката си.

— Остаряваш, а, Рътлидж? — пошегувах се, макар да знаех, че е на двайсет и девет и е в разцвета на силите си.

Джакс отправи поглед към красивите релефни шарки по тавана и отвърна:

— Не, изгубил съм тренинг.

— Да, бе, да! — Отпуснах ръка пред лицето си, за да скрия реакцията си. Не можех да понеса мисълта, че е излизал с други. Побъркваше ме. — Чета вестниците, да знаеш.

— Да придружаваш една жена и да я чукаш са коренно различни неща. — Надвеси се над мен, хвана китката и избута ръката ми над главата, за да се открие лицето ми. — Все пак се радвам, че си в час.

— Не съм.

Джакс ме заслепи с трапчинката си:

— Добре.

Надигна се, застана на колене и свали презерватива. Движенията му бяха спокойни и непринудени, но гледката на още неомекналия му член, покрит със сперма, изпълни устата ми със слюнка.

Подпрях се на лакти и облизах устни:

— Ела тук.

Откликът бе незабавен — пенисът му се втвърди и набъбна.

— Господи, Джия.

Приблжих се към него.

— Душ — изрече прегракнало, изправи се на крака с олюляване и протегна ръка към мен. — Ще имам вкус на гума, ако първо не се изкъпя.

— Не ми пука.

— На мен обаче ми пука. — Хвана ме и ми помогна да стана. — Попадна ли в устата ти, ще прекарам известно време там.

Позволих си за няколко мига да попия с очи сексапилната гледка: висок, с разголена гръд, с разкопчани и смъкнати надолу дънки, Джакс стоеше пред мен с вирнат нагоре член. Не бях виждала нищо помъжествено и възбуждащо в живота си.

Ето, този Джакс познавах. И обичах.

— Виж се само — промълви и поглади с палец изпъкналата ми долна устна. — Толкова си секси! Толкова мека и красива.

— Мда — отвърнах с лека усмивка, докато оглеждах състоянието си. Дънките и скъсаните бикини висяха на единия ми крак, а тениската бе набрана над гърдите ми. Косата ми със сигурност бе пълен хаос. — Казваш го като мъж, който току-що е изпитал оргазъм и иска още един.

— Недей така — смърри ме Джакс, докосна с ръка брадичката и повдигна лицето ми към своето. — Не е хубаво да искаш от мен всичко, на което съм способен, и да го приемаш несериозно. Не е честно.

— Така е — съгласих се. — Доста е нечестно, нали?

Когато забелязах как стисна зъби и челюстта му се напрегна, разбрах, че е схванал намека ми. Самият *той* се бе отнесъл несериозно с мен и ме беше зарязал.

Джакс се сниши и хвана дънките ми, за да издърпам крака си и да се освободя от тях. След това улови ръката ми и ме поведе покрай масичката от ковано желязо и стъкло.

Минахме по сиво-кафявия мокет и влязохме в спалня, обзаведена с голямо двойно легло, чиято табла бе изработена от тъмно дърво като бюрото и шкафа в стаята. Край прозореца, който стигаше чак до

високия таван, бе разположено кресло, а към банята водеше красива и семпла арка.

Опитах се да прикрия удивлението си, когато Джакс светна лампите, но бях благодарна, че не поглежда към мен, защото със сигурност не успях. Помещението бе огромно — под душа можеха да се съберат трима, а в пода бе вградена вана с джакузи. На стената бе закрепен телевизор. Шкафчето с двоен умивалник пък бе в същия стил като масивните дървени мебели в спалнята.

Не можех да не попитам:

— Да не би да си наел тази стая с мисълта, че ще ме доведеш тук?

— Надявах се.

Джакс освободи ръката ми и отиде да пусне душа. Подсвирнах, впечатлена от гигантската душ пита, вградена в тавана — водата се сипеше сякаш от водопад.

Любовникът ми се обърна към мен с усмивка, от която ми се зави свят:

— Мога ли да довърша разопаковането?

Прониза ме остра болка. „Джия, скъпа, ти си подаръкът ми след дълъг и изтощителен ден.“ Едно от многото неща, които ми бе казал във Вегас и които бяха подхранили чувствата ми към него. Внезапно се запитах дали Джакс си беше винаги такъв, дали говореше по подобен начин на всяка жена, с която излизаше. Може би нямаше представа, че сладките приказки са способни да преобърнат света на едно момиче. А може би знаеше. Тази мисъл ме потискаше.

— Ей! — Улови брадичката ми и повдигна клюмналата ми глава. — Не ме изоставяй сега. Тук съм. С теб съм.

— За колко време? За уикенда? — Отдръпнах се назад. Дразнещият инстинкт за самосъхранение ми подсказваше да се измъкна, докато все още имам някакъв контрол над ситуацията. — Не мога така, Джакс.

Със стегната челюст процеди:

— Джия...

Извърнах се и тръгнах бързо през стаята, за да си събера дрехите.

— Какво правиш, по дяволите? — извика и ме сграбчи за ръката, докато вървах към дневната. — Ти го искаше.

— Беше грешка.

Огромна грешка. Чувствата ми към него бяха твърде силни. Нямах да намеря логичен завършек на отношенията ни по този начин.

— Грешка, а? — Завъртя ме към себе си и стисна ръцете ми над лактите, за да не мога да помръдна или да избягам. — Защо го поиска? По твое желание дойдохме тук. По твое желание правихме любов.

— Исках да те *изчукам* — изръмжах, но ме заболя от начина, по който той трепна от думите ми. — Исках да разтоваря напрежението, надявах се, че може би ще започнеш да се държиш с мен искрено. Омръзна ми от сваляческите ти игрички. В тях няма нищо истинско. *Ти* не си истински.

— Какви ги говориш? И това ако не беше истинско... Знаеш, че беше.

Отскубнах се и отново се запътих към дрехите си. Чувствах се глупаво само по чорапи и тениската ми от „Роси“.

— Нямам време — изсумтях.

— Нямаш време за мен ли?

Джакс без усилия ме догони с широките си крачки. Пръв стигна до дънките ми и настъпи крачола, за да не ми позволи да ги взема. Скръсти ръце пред гърдите си. Първичната мощ на мускулестото му тяло лъсна в целия си блясък. Въобще не му пукаше, че панталоните му са още разкопчани, макар че в някакъв момент бе вдигнал боксерките си.

— Нямам време и нерви да се преструвам, че градим нещо, а всъщност не го правим.

Стегнах косата си в опашка и се опитах да се съсредоточа върху това да се приведа отново в представителен вид... поне външно.

Джакс се намръщи:

— Кой се преструва?

Вбесено вдигнах ръце.

— Защо ми говориш по такъв начин? Всичките онези глупости за разопаковане, как съм ти липсвала... Не можеш ли просто да си признаеш, че между нас има и *винаги* е имало само едно — страхотен секс?

— Не е вярно, че само се *чукаме* — изръмжа Джакс и се наведе към мен. — Няма как да се влюбиш, ако не е имало нищо, освен секс.

— Трябва ли да съм влюбена в теб? По-приятно ли ще ти стане, ако съм? — За свой ужас усетих как в очите ми напират сълзи. — Вече успя да ме вкараш в леглото си. Не разбирам защо е нужно да се правиш, че имаме някаква връзка. Между нас нещата са прости, спри да ги усложняваш излишно!

— Скъпа, никога не е било толкова просто — въздъхна шумно Джакс и разтърка тила си. — Какво искаш от мен, Джия?

— Мисля, че трябва да видим какво искаш ти, защото моите желания нямат значение.

— Не е вярно — отвърна намръщено.

Опрях ръце на бедрата си и заявих:

— Искам ангажираност, искам да дадеш шанс на отношенията ни и да положиш някакви усилия, за да разберем докъде могат да стигнат. Вече провали тази част. Така че остава да обсъдим какво искаш ти.

— Искам теб.

— Искаш да ме чукаш — поправих го. — Не можеш ли да кажеш нещата такива, каквито са?

— Джия — поклати глава Джакс и въздъхна. — Държа се като пълен негодник с всички хора около себе си. Ти си единственото нещо, което ми е наистина скъпо. Не ме карай да мисля за теб по друг начин.

— Видя ли? Пак същото! Защо ми говориш така? Не можеш ли просто да кажеш, че ме харесваш или нещо...

— Не, защото не просто те харесвам. Влязла си ми под кожата. Мисля си за теб почти през цялото време и се надървям. Когато те видя, забравям кой съм. Нямах представа какво ми причиняваш. — Джакс сниши глас и заговори някак заплашително: — Покрай теб съм като *разгонен*, Джия. Искан ми се да те възседна, да вкарам члена си в теб и да те яздя, докато ме изцедиш до последната капка. Караш ме да се *нуждая*...

— Млъкни!

Господи, цялата треперех. В мен се надигаше жажда, разпалена от горещите вълни на страст, които ме заливаха от думите на Джакс.

— Знаеш какво е усещането. Защото и ти го изпитваш. Да му се отдадем.

— Не!

Отказът се вряза дълбоко в мен, сякаш се опитвах да усмиря част от себе си, като я омотая в бодлива тел. Джакс хвана ръката ми и я стисна твърде силно:

— Дай ми тази нощ. Само една нощ.

Разсмях се тихо, макар че очите ми пареха.

— Една нощ, за да ме чукаш, докато ме изкараш от мислите си? Това е банално, Джакс. И не се получава никога. Страхотният секс не престава да бъде страхотен просто защото си се наситил.

— Значи ще прекараме една нощ в страхотен секс. И двамата го искаме. Имаме нужда от това.

— Не, аз нямам.

Опитах се да дръпна ръката си, но той не ме пускаше.

— Нямаш, а?

При Джакс не минаваше нищо, освен истината. Прекалено лесно му бе да разчете скритите ми мисли. Беше се усъвършенствал в това да открива слабостта на противника и да я обръща в своя полза.

— Не мога така — повторих, докато го гледах право в очите. — Не съм като жените, с които си лягаш. Не мога да се отдам на секс само за забавление или за да начеша някаква краста. Не и с теб. Последния път се влюбих. Не искам да се случи пак.

— Все още си влюбена в мен — отвърна безцеремонно. — Спри да се самообвиняваш за това. Дай ми шанс да ти докажа, че не е нужно.

Извърнах се и огледах дневната, която бе по-голяма от моята спалня у дома.

— Искам да ме заведеш обратно в „Роси“.

— Трудна работа. — Приблужи се откъм гърба ми и ме обгърна с ръце. Прокара устни по шията ми и прошепна: — Искам да те заведа в леглото. Ако не ти е приятно да говоря, няма да кажа нито дума повече.

Затворих очи и се потопих в усещането за топлото му тяло, притиснато към мен. В плътния аромат на кожата му се смесваха пот и секс. Галеше ме нежно с дъха си.

— Оставил си душа пуснат — припомних, за да отклоня темата към нещо глупаво и далеч не толкова интимно.

— Бих отишъл да го спра, но се страхувам, че ще се измъкнеш, докато не те гледам.

— Не можеш да ме държиш затворена тук.

— А и не искам. Предпочитам да останеш по собствена воля. Искам онази Джия, която настоя да я доведе в стаята си, за да ѝ дам онова, което желае.

Погледнах го през рамо. Очите му проблясваха в сенките, които обгръщаха красивото му лице. Усетих притегляне — онова неумолимо привличане, което съществуваше между нас. Не знаех как да го спра или да го игнорирам. Вселената си бе направила някаква лоша шега и ме бе създала така, че да копнея за него с всяка фибра на тялото си.

Дали притежавах необходимите качества, за да го убедя да остане с мен? Изглежда, разполагах с нужното, за да ме желае отново и отново, а това бе добро начало.

— Тази нощ не е достатъчна — изрекох тихо.

— Слава богу. Казах го само за да спечеля време и да те убедя, че искам повече.

— Не може просто да си тръгнеш, без да се сбогуваме, както стана последния път. — Обърнах се и заставах лице в лице с него. — Когато решиш, че ти стига, искам да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че всичко е приключило.

Стисна устни, но кимна. Продължих:

— Искам моногамност.

— Много ясно. Няма да те делия с друг.

— Имам предвид *ти* да си моногамен — уточних язвително.

— Това се подразбира — кимна Джакс и обгърна лицето ми с длани. — Друго?

— Работното ми време е непредсказуемо. Служебните ми ангажименти винаги ще са на първо място.

— Щом съм успял да си намеря място в живота ти преди, ще се справя и сега.

Стиснах го за китките. Можех да продължа да изреждам изискванията си, но в този момент имах нужда от друго — малко дистанция и по-трезв поглед върху ситуацията. Трябваше ми време да се отдръпна, да си поема въздух и да подреда мислите си, за да съм в състояние да планирам следващия си ход.

— Искам да спреш проклетия душ и да ме изведеш на вечеря. Гладна съм.

Засмя се, но прозвуча някак напрегнато.

— Винаги огладняваш след секс. Не може ли все пак да се изкъпем първо?

— Не — поклатих глава и се наведох към него. — Искам да усещаш аромата ми върху кожата си през следващите няколко часа.

Джакс изпъшка.

— Искаш да ме накажеш.

— Да — потвърдих. — Това също.

Нико ме стрелна с многозначителен поглед, когато с Джакс се появихме в „Роси“. Изплезих му се в отговор.

Заехме една от масите и си поръчахме бутилка шираз^[1]. За себе си избрах лазаня, а Джакс се спря на *pollo alla cacciatora*^[2]. Докато чакахме да ни донесат храната, се загледах в любовника си. Наслаждавах се на светлината от малката свещичка на масата между нас, която го обливаше в златист блясък. Изглеждаше някак по-мек, по спокоен, а лицето му беше невероятно красиво.

Имаше вид на сексуално задоволен мъж, който е изпитал удоволствие, но очакваше още. Радвах се, че съм причината да изглежда така, но и се мразех заради същото. Защото не само нещата, които казваше, ме застрашаваха. Край него се чувствах уязвима по всякакъв начин. Въздействаше ми така до голяма степен заради моето въздействие върху него.

Правех го щастлив. Доволен. И ми беше трудно да не предполагам, че това ме прави специална. А знаех, че не е точно така.

— Значи Реджина ти е мащеха, нали? — попитах, за да отклоня мислите си в друга посока.

— Да — потвърди Джакс и се загледа във винената си чаша.

— Как стана?

Дали щеше да спомене Иън и да повдигне темата?

— Майка ми почина преди десет години.

— О... — Забелязах, че се затваря в себе си, което ме наведе на мисълта, че съм засегнала болезнен въпрос. — Съжалявам, Джакс.

— Аз съжалявах още повече — промълви и пресуши почти пълната си чаша на три глътки. Доля си вино и ме погледна. — Твоята майка е страхотна жена.

Кимнах.

— Щастлива е. Децата ѝ се справят в живота, работата върви, а и скоро ще става баба.

— Как е бъдещият баща Анджело?

— Добре. Бременността на Денийз осуети плановете му да отвори нов ресторант „Роси“, но всяко зло за добро. Съпругата му наскоро откри свой собствен салон за красота и според мен щеше да им дойде в повече, ако трябваше да се справят с два нови бизнеса и пресния си брак едновременно.

— Харесваш ли я? — попита Джакс, като галеше столчето на чашата си.

— Много. Страхотна е. — Погледнах клиентите на съседната маса: четиричленно семейство, което въодушевено обсъждаше колко е вкусна храната. — Стори ми се, че видях Алисън на благотворителния бал снощи. Как са двамата с Тед?

Честно казано, въобще не ме интересуваха братовчедът на Джакс и злюбната му съпруга, но когато повдигнах темата за майка му, осъзнах, че той знае повече за мен, отколкото аз за него. Освен членовете на семейството му, за които се пишеше по вестниците поради публичните им длъжности, познавах само Алисън.

— Бракът им е стабилен — отвърна Джакс и отпи още една глътка. — Той има нужда от нея, за да се кандидатира за кмет на следващите избори.

— Много хубаво, че се подкрепят.

Любовникът ми изсумтя подигравателно.

— Почти не си говорят. Но тя знае как да манипулира медиите и е много активна в планирането на кампанията му. Тед направи добър избор, като я взе за жена. Подхожда му така, както Реджина подхожда на баща ми.

— Мислех си, че браковете по сметка и от политически съображения са холивудски стереотип.

— Не са. — Джакс се протегна и леко погали opakото на дланта ми. — Отношението към връзките трябва да е прагматично. Когато се жениш по любов, нещата не се получават добре. Мама и татко бяха влюбени, но в един момент си стъжниха живота взаимно. Виж, Реджина и татко... ще си паснат чудесно. Тя е наясно с правилата на играта.

— Изглежда, баща ти наистина има чувства към нея.

— След всичко, което преживя с мама, Реджина навярно му идва като дар.

Отново отпи глътка вино и се облегна, когато сервитьорката дойде да донесе храната ни.

Промяната в настроението му бе поредният предупредителен сигнал. Като че ли не му беше приятно да говори за майка си. Трябваше да внимавам в бъдеще, когато подхващах темата.

— Иън ги е запознал, нали?

— Което пък се оказа голям късмет за него — отвърна Джакс хладно.

— Защото е използвал жокера си и сега ти си на негова страна? Не можеш да го спасиш, Джакс.

— Никой не е искал такова нещо от мен — сви рамене, а погледът му остана строг. — Моята работа е да държа Лей Янг настрана. С това мога да се справя.

Нико се приближи. Носеше чиния с паста, от която се издигаше пара.

— Може ли да седна при вас?

Джакс избута с крак стола срещу себе си и заяви:

— С повече хора от семейство Роси е по-весело.

За съжаление, с повече хора от клана Рътлидж ставаше по-страшно. А това бе превърнало Джакс в човека, който беше.

Докато прехвърлях тази мисъл в главата си, любовникът ми и Нико се увлякоха в неангажиращ мъжки разговор, което ми напомни колко непринудено се наместваше в живота ми Джакс и колко неловко се чувствах от това.

[1] Сорт червено вино, известен още като сира. — Б.пр. ↑

[2] Пиле по ловджийски (ит.ез.). — Б.пр. ↑

8

След вечеря с Джакс поехме обратно към апартамента, който беше наел. Спрях, преди да вляза в колата, и поставих условие:

— Ако сега дойда с теб в хотела, ще трябва да ме върнеш при Нико, когато свърши работа.

Джакс облегна ръка на отворената врата на автомобила.

— Няма ли да прекараш с мен нощта? Ще ми е приятно.

И аз исках. Преди няколко години бях готова да захвърля всичко друго, когато той пристигаше да се видим. После съжалявах за това. Може и да не се бях научила да стоя далеч от него, но все пак си бях взела няколко поуки как да поддържам по-здравословни взаимоотношения.

— Дойдох на гости на брат си — обясних.

Джакс въздъхна тежко.

— Права си. Ще се намери ли в програмата ти време и за мен?

Стояхме толкова близо един до друг, приклепени в пространството между вратата и колата, но помежду ни сякаш зееше пропаст. Създада я бях аз и все пак ми се искаше да я няма.

— Кога предлагаш?

— Някоя вечер през седмицата и със сигурност следващия уикенд.

Кимнах и влязох в колата. Той затвори вратата и заобиколи отзад, покрай багажника, с което ми даде време да се замисля как биха преминали останалите часове от вечерта. Още секс. Още Джакс. Копнеех и за едното, и за другото, но щеше да е по-добре, ако не ме измъчваха толкова много съмнения и задръжки. Липсваше ми някогашното безгрижие. Но пък май само аз съм била безгрижна. Той през цялото време бе броил минутите до края.

Седна на шофьорското място и затвори своята врата, но не запали веднага.

— Слушай — започна, — и на мен не ми е никак лесно, да знаеш.

— Но поне разбираш какво се случва — възразих тихо. — Аз нямам никаква представа.

Джакс се извърна към мен, протегна се, плъзна ръка зад тила ми и ме придърпа. Затворих очи в очакване на мига, когато ще ме целуне с разтворени устни. Помилва с език извивката на устата ми с бавно движение и аз се наведох по-близо, жадна за още.

— Толкова си сладка — промълви. — Ще те бутна на леглото и ще те оближа от главата до петите.

— Бива те в това — отвърнах възбудено, останала без дъх.

Любовникът ми се отдръпна, сякаш бе готов да запали двигателя, но само миг по-късно се нахвърли отново върху ми и обгърна устните ми в пареща, влажна и ненаситна целувка. Плъзгаше език дълбоко и пъргаво в устата ми, поглъщаше ме. Моята страст към него бе също толкова неутолима. Зарових ръка в косата му и я стиснах в корените, докато лакомо го вкусвах. Джакс погали с длан едната ми гърда, притисна я в шепата си, обхвана с палец и показалец настръхналото до болка зърно и го подръпна ритмично. Изстенах от прилив на възбуда и копнеж.

— Господи — изпъшка, но се дръпна и се отпусна тежко на седалката си. — Желая те. Тук. Веднага.

Идеята ме изкушаваше. Ако бяхме другаде, а не пред „Роси“, навярно щях да прекрача скоростния лост и да се отдам на любовника си.

— Карай бързо — окуражих го.

Разсмях се дрезгаво и обърна лице към мен, както бе отпуснал глава на облегалката.

— Добре. Но когато стигнем до леглото, изобщо няма да бързам.

— Джакс!

Драсках с нокти по чаршафите и извивах тяло по-далеч от устните му, макар да жадувах за още от сладкото мъчение, което ми причиняваше. Бях забравила на какво е способен, как успяваше да влезе под кожата ми и да се добере до сърцевината на съществуването ми, как заради пълната му власт над тялото ми бях готова да кажа и да направя каквото и да е, само за да получа удоволствието, което ми доставяше.

Държеше бедрата ми здраво и не ми даваше да помръдна, докато обгръщаше с устни пулсиращите гънки между краката ми и бавно ги облизваше с език. Каdifените милувки върху клитора спираха дъха ми, а нуждата от оргазъм бе толкова остра, че по кожата ми бе избила пот и краката ми трепереха от напрежение.

— Моля те — увещавах го с пресипнал глас, като масажирах натежалите си гърди. Зърната им бяха набъбнали и чувствителни, след като любовникът ми бе прекарал дълги минути в бавно и старателно засмукване на нежните връхчета.

Джакс погъделичка кожата ми с копринената си коса, когато надигна глава.

— За какво ме молиш, скъпа? — попита.

— О, боже... Накарай ме да свърша!

— Само още малко.

— Моля те! — Пъгнах ръка между краката си в отчаян опит да стигна до оргазъм.

Джакс захапа леко пръстите ми и аз изпищях задъхано.

Отново се наведе и проследи с език извивките на набъбналата ми плът. Описа кръг около клитора, а сетне и около тръпнещия отвор под него.

Сграбчих главата му и го притиснах към себе си, докато се мъчех да приближа бедра към устните му. Джакс бе твърде силен и не му беше трудно да ме удържи. Горещият му дъх пареше по чувствителната ми плът. Засмукваше внимателно и бавно се движеше надолу по цепката ми със съвсем лек натиск, колкото да ме подлуди.

— Нека се обърна — изпъшках. — Дай и на мен да те оближа.

Тихият му кикот бе толкова дяволит, че кожата ми настръхна.

Тогава вкара езика си в мен.

— Джакс!

Повдигна с длани дупето ми, за да съм под удобен ъгъл за ненаситната му уста. Стрелкаше езика си с бързи и плитки тласъци в тръпнещата ми вагина и неумолимо ме приближаваше до оргазъм. Ръмжеше от наслада и вибрацията от звука се разнасяше по клитора ми. Неговото удоволствие разпалваше моето. Стисках здраво косата му, стенех и забивах пети в леглото, за да вдигна бедра възможно най-близо до устните му.

— Не спирай! — изхълцах. Бях толкова близо до върха, че цялата се тресях.

Джакс се надигна на колене и ме придърпа към себе си. Разтвори бях широко крака и той имаше неограничен достъп. Поглъщаше ме алчно и настървено. Не можех да си поема въздух от удоволствие. Безмилостните влажни милувки върху чувствителната ми плът претоварваха сетивата ми. Застанал бе така, че можех да го наблюдавам. Тъмнокосата му глава между бедрата ми, скоростното трептене на езика му, красотата на напрегнатите му бицепси... Гледката бе непоносимо възбуждаща.

Разкошен бе. Всичко, за което някога съм мечтала. А животинската настървеност, изписана на лицето му, предупреждаваше, че желанията му ще ме отведат до ръба, преди да е приключил с мен.

От пресъхналото ми гърло се изтръгна поредният дрезгав стон:

— О, Джакс... Близо съм.

— Чакай — заповяда ми. — Искам да съм в теб, докато свършваш.

Ядосано изкрещях през зъби, но той ме пусна внимателно на леглото, отдръпна се, намери презерватив и разкъса опаковката му. След секунди вече си го беше сложил и се бе надвесил над мен, но и това чакане ми се видя прекалено дълго. Нямах търпение. Обгърнах го с ръце и крака, притеглих го към себе си и се надигнах, за да съм по-близо до него.

Позволи ми да го издърпам надолу и опря длани от двете страни на раменете ми, при което бицепсите му изпъкнаха. Посегна с ръка, стисна пениса си в юмрук и прокара главичката му по влажната ми цепка. Дишах на пресекулки. Очите му сякаш потъмняха и по бузите му се разля руменина, когато опря върха на члена си в тръпнещия вход на вагината ми.

— Джакс — изръмжах предупредително.

Проникна с дълбок и рязък тласък, изпълни ме докрай и изтръгна от мен стон, когато оргазмът ме помете. Отметнах глава и стиснах здраво очи, цялата се напрегнах и мускулите ми се стегнаха около мощния и корав член вътре в мен, докато вълните на наслада ме заливаха.

— Ооо, да! — пъшкеше любовникът ми, сграбчил чаршафа в юмруци, и продължаваше да вкарва своя твърд и дълъг жезъл от плът в

треперещото ми тяло. Удоволствието растеше, подклаждано от ритмичните тласъци, от всяко негово отъркване в клитора ми, от усещането за еректиралния член, с който ме обладаваше неумолимо.

Гърчех се безпомощно, изцяло изгубена, и се борех да се вкопча в онази част от душата ми, която искаше да се отдаде.

— Точно така, скъпа — шепнеше Джакс до ухото ми и с резките си издишвания ме обливаше с горещина. — Драскай колкото искаш.

Впила бях нокти в гърба му, който бе хлъзгав от потта, и усещах как мускулите на любовника ми се напрягат, докато той се трудеше да утоли глада на моята плът.

Захапа нежно меката част на ухото ми и изстена. Стоманените му коремни мускули пулсираха от напрежение в непосредствена близост до мен, а потта му се смесваше с моята и спояваше телата ни.

— Звуците, които издаваш... — изпъшка. — Боже... как ме надървят само!

Но той не бе твърд като дърво. А направо като камък.

— X-хубаво ми е — изхриптях и преглътнах, за да овлажня сухото си гърло. — Джакс... много ми е хубаво.

— Ти си създадена за мен — заяви разпалено любовникът ми. — За никой друг, Джия. *Моя си.*

Затвърждаваше волята си с всеки тласък и до такава степен ме изпълваше със страстта си, че в съзнанието ми не оставаше място за друга мисъл, освен за копнежа да свърша отново.

Вече нямах контрол над тялото си.

Джакс бе единственият човек, способен да ме докара до такова състояние... до полуда... само той можеше да ме превърне в животно. Не бях на *себе си*, когато попаднех в леглото с този мъж. Бях *негова*. Готова да сторя каквото поиска от мен, да приема всичко, което бе решил да ми даде, защото знаех, че ще ме доведе до върха отново и отново...

Изхленчих, когато почувствах как се стяга под напора на растящото удоволствие.

Доближи влажното си лице и го отърка в моето.

— Толкова си тясна и гореща... *Джия.*

В този миг осъзнах, че се е вкопчил в мен също толкова отчаяно, колкото и аз в него. Всеки дъх, всяко докосване, бяха пропити от настойчивост. Чукаше ме така, сякаш щеше да умре, ако престане.

Сякаш бе възможно с тласъците си да ми влезе под кожата още повече, да стигне още по-дълбоко.

Сълзи пареха в очите ми и зрението ми се замъгли. Когато оргазмът ме заля, изкара всичкия въздух от дробовете ми и в гърдите ми се надигна плътен и нисък звук, който не можех да повярвам, че издавам аз.

— О, любима... — Джакс ме целуна и сякаш изпи стенанието направо от устните ми. Забави движения и вече правеше само леки кръгове с ханша си, а мощният му еректирал член продължаваше да трепти в мен. — Обичам звука, който издаваш, когато свършваш. Показва ми колко ти е хубаво, колко си влюбена в члена ми... в устните ми... в ръцете ми.

Колко бях влюбена в самия Джакс.

Лежах просната под него, напълно открита и обладана, а той бе като сън. Като видение, което бях призовала.

— Усети ме — прошепна дрезгаво, като се отгласна с ръце, за да ме погледне отгоре. Очите му тъмнееха, кожата на изваяното му лице бе зачервена и изопната от сладост. — Аз в теб... — раздвижи бедра, а после хвана дланта ми и я вдигна към влажните си гърди — и ти в мен.

— Джакс...

Устните ни се сляха. Целуваше ме дълбоко и преплиташе език с моя. Бавно въртеше бедрата си и така чувствах всеки пулсиращ сантиметър от члена му в себе си. Без да бърза, но целенасочено, възбуждаше чувствителните ми нервни окончания и ме държеше на тръни. Помнеше ме много добре и прекрасно знаеше как да подклажда желанието ми.

— Липсваше ми, Джия — промълви, докато ме целуваше. — И ти ли копнееше за мен?

Когато не отвърнах, отместил нежно влажните кичури коса от лицето ми и потърсил отговора в очите ми.

Плътта между краката ми потръпваше по цялата дължина на члена му. Джакс стисна очи, отвори леко устни и се стегна.

— Още не. Не свършвам.

— Моля те... — Просех, но не ме интересуваше. Искях да свърши. Желанието бе по-силно дори от импулса да поема следващия си дъх.

— Няма да бързам. — Пресегна се, сграбчи китката ми и изпъна дясната ръка над главата ми. Другата си длан пъкна под дупето ми и ме повдигна, за да се отдаде на леки и плавни тласъци. — Мммм... съвършено. Винаги е било съвършено.

Исках да го дразня, да играя играта така небрежно като него, но не можех.

— Спри да мислиш, скъпа. Чувствай! — промълви настойчиво Джакс и прокара зъби по ръба на устните ми. — Позволи ми да ти доставя удоволствие. Само това искам.

Извърнах глава, откликнах на целувката и му позволих.

Заведението вече беше затворено, когато цъфнах в „Роси“ и се настаних на един от бар столовете. Нико ме изгледа. Взела бях душ само преди половин час и той със сигурност забеляза, че съм без грим. Брат ми тъкмо почистваше бара, но спря, извади бутилка бира, отвори я и я плъзна към мен.

— Бях забравил колко харесвам Джакс — подхвана небрежно.

Кимнах. И аз го харесвах. Работата бе там, че не знаех кой е истинският Джакс.

— Ще потръгнат ли нещата между вас?

— Не, временно е. Но поне този път съм наясно с правилата.

— Май все пак не го харесвам чак толкова. — Нико отвори втора бира и отпи голяма глътка. — Влюбен е в теб, нали знаеш?

— Не е любов, само физическо привличане — отвърнах иронично и зачоплих етикета на бутилката. — Но няма значение, ще го преживея. По-трудно ми е обаче да се справям с другите неща: с начина, по който ми говори понякога, все едно има по-дълбоки чувства, и с филма в главата ми, който превъртам постоянно по въпроса защо си тръгна и защо се връща сега.

— Офертата да го ступам все още е валидна.

Усмихнах се.

— Може да е по-лесно и по-ефективно да набиеш акъл в моята глава.

— И така може — съгласи се брат ми и чукна бутилката си в моята. — Но ти си имаш акъл. Знаеш какво правиш. Просто ти се иска

да не го правиш. А на него явно всичко му е пълна мъгла, иначе нямаше да поеме риска да му се изплъзнеш. Не си жена за изпускане.

— Ох, боже, зарежи тези лиготи! Не ги понасям. — Думите ми не бяха пълна лъжа. Чувствах се емоционално разклатена, сякаш всеки момент можех да ревна. Сексът с Джакс ми действаше по този начин.

Нико се ухили.

— Добре. Размърдай си задника тогава и ми помогни да почистим, за да се омитаме оттук по-скоро.

Смъкнах се от бар стола с въздишка.

— Мамка му. Трябваше да си останем на лиготиите.

В неделя сутринта ме събуди настоятелно блъскане по вратата на Нико. Претърколих се от дивана с ругатня и пресякох дневната с лениви стъпки. Имах намерение да си го изкарам на този, който е отвън.

Но когато премигнах уморено и погледнах през шпионката, видях лицата на скъпи хора.

Откачих веригата, дръпнах резето и отворих вратата. На прага стояха братята ми и Денийз.

— Какво става? — изломотих.

— Да, бе, какво става? — обади се сънен и Нико, докато се тътреше откъм спалнята само по спортно долнище, което едва се държеше на ханша му. Брат ми определено бе привлекателен мъж. — Знаете ли колко е часът?

Винсент влезе пръв с думите:

— Време е за ставане.

Анджело и Денийз го последваха, хванати за ръце.

— Настанил си Джиана на канапето? Вярно ли? — учуди се Анджело.

— Предложих ѝ леглото — отвърна Нико и скръсти ръце пред гърдите си. — Не го искаше.

— Разбирам я — закима Винсент. — Ако леглото ти можеше да говори, щеше да води собствено риалити предаване.

— Завиждаш — бе отговорът на Нико. — Сигурен съм, че и в твоето легло ще има екшън все някога. Нали си Роси.

— Какво правите тук? — намесих се. Много се радвах да ги видя. С близки хора около себе си можех да си възвърна усещането за нормалност, което бях загубила предишната нощ в леглото на Джакс. Отново се чувствах като Джиана Роси. Не вярвах, че гърчещата се, стенеща жена, която драскаше с нокти, докато изпитваше оргазъм след оргазъм в рамките на няколко часа, бях аз. Сякаш бяхме две различни личности.

„А се ядосваш на Джакс, че се държи двойствено...“

— Чакаме ви да се облечете, за да отидем да закусим някъде — отговори ми Денийз. Косата ѝ бе събрана в две плитки, които обрамчваха бледото ѝ лице. Червилото ѝ бе в тон с розовия нюанс на кичурите и така приличаше на героиня от аниме^[1]. — Умирам от глад.

— Не сте добре — измърмори Нико. — Прекалено рано е за храна или за каквото и да е друго.

— Девет часът е — отбеляза Винсент.

Нико ме стрелна с поглед и изрече провлачено:

— Както вече казах...

До обяд вече бяхме хапнали и се отправихме към баскетболното игрище в жилищния комплекс на Нико. Не че се фукам, но ме бива в баскетбола. Преди години дори спечелих частична стипендия от университета в Лас Вегас за спортни постижения. Разбира се, знаех всичко за играта от братята си.

Тъкмо бях вкарала от тройката и се правех, че не обръщам внимание на обичайните добронамерени подмятания и закачки от противниковия отбор, когато забелязах Джакс да се приближава към нас по шорти и свободна тениска. Спрях на място, за да се полюбувам на дългите му крака. Носеше слънчеви очила и въртеше небрежно връзка ключове около пръста си. Когато Нико запрати топката към него, Джакс я улови и ме заслепи с усмивка и трапчинка.

— Здравсти — пристъпи първо към мен и притисна устни в топлото ми чело.

Гореща тръпка на удоволствие се разля по тялото ми.

— Намерил си ни — отбелязах. Беше ме взел и оставил пред ресторанта, така че му бе отнело известно време и усилия, за да издири къде живее Нико.

— Липсваше ми събуждането до теб — прошепна съвсем близо до мен.

Проклетите тъмни очила ми пречеха да разгадая изражението му. Взех топката и направих няколко крачки назад, за да мога да си поема въздух.

— Рътлидж — поздравя Анджело, настръхнал и агресивен.

— Кротко, боецо — смъмри го Денийз и стана от шезлонга, който съпругът ѝ бе домъкнал от басейна. — Здравсти, аз съм Денийз. Жената на Анджело.

Джакс стисна ръката ѝ.

— За мен е удоволствие.

— Чувала съм много за теб — отбеляза снаха ми. — Само лоши неща. Надявам се, че ще опровергаш приказките на момчетата.

Джакс ми хвърли поглед с вдигнати вежди.

— А, *тя* не говори изобщо за теб — уточни Денийз. Усмихнах се. Тази жена знаеше как да те ухапе.

Винсент и Анджело неохотно се здрависаха с Джакс. Винсент попита:

— Е, ще играем ли?

— Бих искал да се включа, ако се отвори възможност — изненада ме Джакс с отговора си.

— По дяволите. — Нико прокара длан през косата си. — Заеми моето място в отбора на Джиана. Аз съм дроб благодарение на едни хора, които не знаят какво значи „твърде рано сутринта“.

— Женчо — промърмори Анджело.

— Да, бе. И без това ви разказахме играта.

— Пускахме ви — отвърна Винсент и хвана топката, когато я хвърлих към него. — За да не ви слушаме как мрънкате.

— Нямаше да ви се налага да ме слушате, ако си бяхте останали у дома.

— Млъквайте! — скарах се на братята си. — Хайде, да играем.

— Само така, моето момиче! — похвали ме любовникът ми с усмивка.

Започнахме. Джакс беше добър. Много добър.

„Понякога се упражнявам да стрелям в коша. Но не съм като теб. Никога не съм отделял достатъчно време.“

Спомних си, че преди време ми бе казал тези думи. Прошепнал ми бе в косите ми, докато се гушкахме след секс. Очевидно бе отделил време да тренира след раздялата ни.

Дали го бе направил заради мен? Не стигах ли твърде далеч, като правех такива предположения?

Джакс ми подаде и аз стрелях.

Ако можеше и да го разбере толкова лесно...

[1] Жанр в японската анимация. — Б.пр. ↑

9

Понеделник уж беше ден като всеки друг, а го усещах някак различен. Трябваше да полагам извънредни усилия, за да не мисля за Джакс. Поне докато отидох в офиса.

Стигнах на работа половин час по-рано, но Лей вече бе там. Седеше на бюрото си, облечена с черна пола и блейзър с червени декорации. Беше прибрала косата си нагоре, а очилата ѝ с алени рамки бяха кацнали на финия ѝ нос. Вдигна поглед, когато пристъпих през отворената врата. Стиснала бе начервените си устни до изтъняване.

— Иън се е добрал до Изабел през уикенда и е подписал договор с нея — съобщи шефката ми и свали очилата си.

— *Какво?* Как е разбрал?

Лей се отпусна в креслото си.

— Добър въпрос.

Стомахът ме сви неприятно.

— Не съм казвала на никого — оправдах се. — Наистина.

Лей кимна мрачно.

— Вярвам ти.

— Изабел би ли те използвала, за да се добере до сделка с Иън?

— Възможно е. — Шефката ми се облегна и ме покани с жест да седна на един от столовете пред бюрото ѝ. — Той е по-известен от мен.

Така беше благодарение на ресторантите с холивудска тема на Пембри. Лей бе измислила цялата концепция, а бившият ѝ партньор бе откраднал идеята. Каква ирония! Чак болезнена.

— Но все пак, едва ли — продължи. — Едно от нещата, с които се харесахме на Изабел, беше, че „Сейвър“ се ръководи от жена. Иън навярно ѝ е направил прекалено хубаво предложение, на което не е могла да устои.

— Чудя се какво ли е било.

— Смятам да разбера. Ще се видя с Изабел на обяд и ще пробвам да изкопча информация от нея.

Седнах и предложих:

— Хубаво ще е да се обадя на Чад. Може да го заведе на обяд някъде.

— Да, мислех да ти кажа същото — съгласи се шефката ми и се вгледа внимателно в мен. — Виждала ли си се с Джаксън Рътлидж през почивните дни?

Поколебах се за част от секундата, преди да отговоря. Чувствах се така, сякаш всеки момент ще щракне капан и аз ще остана в него.

— Да — признах, — но не сме си говорили за работа. Дори и бегло не сме засягали темата.

— Имаш ли му доверие?

— Ами... — Намръщих се. Доверявах му тялото си. Вярвах, че оценява значението на семейството ми в моя живот. Имаше ли и друго? — В какъв смисъл?

Лей се усмихна по начин, който подсказваше, че знае откъде идва неувереността ми.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита.

Отпуснах се назад и се замислих сериозно върху проблема. Цял уикенд в съзнанието ми изникваха най-различни формулировки на същия въпрос, но така и не стигнах до конкретен отговор. Какво щях да правя наистина?

Внезапно ми просветна, че никога не съм правила нищо, що се отнася до Джакс. Той решаваше кога започват и свършват взаимоотношенията ни, къде да се срещнем, кога и как да правим секс. Досега само се носех по течението.

Беше крайно време да създам свои собствени правила. Нещо повече от условието Джакс да се сбогува, когато на *него* му скимне, че сме приключили.

— Още не съм сигурна — признах откровено. Но щях да поработя по въпроса.

* * *

Когато стигнах до бюрото си, позвъних във „Фор Сийзънс“ и оставих съобщение за Чад на рецепцията с молба да ми се обади. Все още беше рано, не исках да рискувам да го събудя. Трябваше ми свеж,

отпочинал и съобразителен, за да преговорим съвместния ни бизнес план.

Изабел вече я нямаше. Налагаше се да ѝ намерим заместник. Бързо.

Прехвърлих бележките си, докато размишлявах за всички готвачи, привлекли вниманието ми напоследък. Не бях набелязала много, които специализираха в италианската кухня, най-вече защото с моя произход и опит бе трудно някой да ме впечатли в тази област. Освен това дори да харесаме друг специалист по италианска кухня, щеше да възникне проблем — трудно можехме да завъртим нещата така, че заместникът на Изабел да не изглежда като резервен вариант.

Потупвах брадичката си с химикалката и разсъждавах:

— Американска, европейска...

Лей излезе от кабинета си.

— Азиатска! — възкликнах.

Шефката ми спря и вдигна учудено вежди.

— Моля?

Изправих се и обясних:

— Чад е представител на американската кухня. Инес — на европейската. Според мен трябва да намерим някой, който е специалист в...

— Азиатската — довърши изречението ми Лей и скръсти ръце. — Имаш ли представа колко ще е трудно да съставим меню за дуели в кухнята при такава комбинация?

— Ще е по-лесно, отколкото да убедим някой готвач, че не е последният ни отчаян вариант.

Нацупи устни, но се съгласи:

— Права си. Имаш ли някого предвид?

— Дейвид Лий.

Лей се усмихна едва-едва, а погледът ѝ стана по-топъл и в него се четеше одобрение.

— Добър е, но не съм убедена, че е готов.

Кимнах, бях напълно съгласна с нея:

— Затова мисля да заведа Чад в азиатското бистро, където работи Лий. Ще ги запозная. Ще видя дали ще се харесат. Или не. Чад може да напътства Дейвид.

— Ментор — кимна Лей замислено. — Оставям те да действаш, ще се видим да обсъдим всичко следобед. Не трябва да се мотаем, но все пак имаме време до края на деня, за да решим какво да правим.

Бях благодарна за доверието и решена да го оправдая.

— Благодаря!

Лей се усмихна.

— Харесва ми бързата ти мисъл, Джиана. Впечатлена съм.

Усмихнах се в отговор и се захванах за работа.

Малко след десет се появи прекрасен букет от лилиуми в красива розова ваза. Дъхът ми спря, когато видях как Лакони се задава по коридора и носи цветята. Знаех, че са от Джакс. Запомнил бе, че са любимите ми.

— Кой ти ги е изпратил, мацка? — поинтересува се рецепционистката, когато остави вазата на бюрото ми. — Изглежда като мъж, който си заслужава да задържиш.

„Ще ми се...“ Прокарах пръсти по картичката, но не исках да я отварям пред никого. Струваше ми се твърде лична.

— Някой с добър вкус — казах разсеяно.

Колежката ме изгледа с присвити очи и се обърна, за да си тръгне.

— Страхотна рокля — добавих, докато се любувах на изчистената ѝ черна дреха, поръбена с турско синьо, което се съчетаваше чудесно с обувките ѝ на токчета.

— И да сменяш темата, няма да ме разсееш достатъчно. Все още искам да разбера кой е изпратил букета — предупреди ме Лакони.

— Ще ти кажа после — обещах.

Тя размаха пръст и се закани:

— Ще ти напомня!

Когато се отдалечи достатъчно, отскубнах картичката от пръчицата, на която бе закрепена, и я отворих.

Вечеря днес?

Директният въпрос беше толкова типичен за Джакс, че не се сдържах и се усмигнах широко. Но този път трябваше да е различно. Преди няколко години се бе промъкнал в живота ми и така удобно се бе настанил, че не можех да се отърва от спомените за него, докато не напуснах Вегас. В същото време аз едва се бях докоснала до неговия живот. Когато решеше да ме зареже отново, щеше да се повтори същото и в Ню Йорк — всичко наоколо щеше да ми напомня за него. А той нямаше да има подобни проблеми с моя призрак.

Трябваше да променя модела. Този път щях да се превърна в натрапчив спомен за Джакс, какъвто бе станал той за мен преди.

Изрових смартфона от чантата си и намерих номера, от който ми се беше обадил онази вечер, когато заведох Чад в салона на Денийз. Написах му съобщение: „Ако сготвиш ти. У вас?“.

След пет минути телефонът извибрира на бюрото ми. „В колко да те взема от работа?“ — гласеше отговорът.

Победоносното чувство, което ме обзе, бе най-хубавата част от деня ми до момента.

„Пет и половина. Между другото, благодаря за цветята. Прекрасни са.“

„Като теб“ — написа ми Джакс.

Бързо отвърнах: „И това го казва най-красивият мъж, когото познавам“.

Последва още една пауза, достатъчно дълга, за да си помисля, че няма да отговори. Но все пак ми изпрати: „Само външно“.

Тези думи останаха задълго в мислите ми.

Когато Чад ми върна обаяването, му предложих да дойде до офиса на „Сейвър“ Стори ми се добра идея да му напомня колко успешен е бизнесът на Лей. Готвачът се появи малко преди обед. Изглеждаше страхотно в светлобежов елегантен панталон и прибрана под колана официална риза, но с разкопчана яка и навити ръкави.

Посрещнах го на рецепцията и го заведох до бюрото си под претекст, че трябва да си взема дамската чанта. Искях да използвам възможността да го разведа из офиса ни още веднъж.

— Радвам се, че се обади — каза Чад, докато вървеше до мен. — Започвам да се тревожа и да изпитвам съмнения покрай всичко, което се случва тези дни.

— Сигурно е така. Все пак колко пъти трябва да се препънеш, преди да разбереш, че това е знак, нали така?

— Именно — погледна ме и се усмихна с благодарност. — Разбираш ме.

— Естествено. Затова ми се доверяваш и знаеш, че ще те предупредя, ако е дошъл моментът да се откажеш. — Стигнахме до бюрото ми, където спрях и се обърнах към госта си. — Няма да те прецакам, Чад. Обещавам ти.

Готвачът пхна ръце в джобовете си и призна:

— Чувствам се като между чука и наковалнята в този конфликт между Иън и Лей и ми се струва, че никой, освен теб не отделя внимание на *мен*. Всеки би могъл да заеме мястото ми.

— Но ти не си кой да е, а един от най-талантливите майстор готвачи в света. Ще направя всичко възможно, за да блеснеш.

Чад се наведе към мен и хвана ръката ми:

— Благодаря.

— Не, *аз* ти благодаря. Даваш ми шанса да работя върху това и заедно да постигнем много.

Гостът погледна лилиумите на бюрото ми и отбеляза:

— Хубави цветя. От обожател ли са? Да не би да имам конкуренция?

— Нищо сериозно.

— Трудно е човек да има сериозна връзка, когато работи толкова много като нас.

— Така е, нали? — Хванах дръжката на дамската си чанта и затворих чекмеджето. — Омъжена съм за фантастичната си кариера.

Чад кимна.

— Разбирам те отлично. Радвам се, че ще работим заедно през следващите месеци. Стига нещата да се подредят така, както очакваме, разбира се. Може пък да ни остане и малко време да се позабавляваме. Без никакви ангажименти.

Усмихнах се леко.

— Може. Готов ли си?

— Откакто те срещнах, скъпа.

През смях го хванах под ръка и излязохме.

— „Рътлидж Кепитъл“.

Вдигнах поглед, когато Лей се приближи до бюрото ми. Чаках я да се върне, за да ѝ споделя добрите новини: нещата с Дейвид Лий щяха да се получат. С Чад си бяха паснали веднага. А когато заобиколно подхванах темата за бъдещите ни планове, Дейвид въобще не се посвени. Веднага призна, че се надява и той като Чад да получи подобна възможност.

— Какво за тях? — попитах и се изправих.

— Според Изабел „Рътлидж Кепитъл“ са обещали да направят сериозна инвестиция в „Пембри Венчърс“. Каза, че е говорила лично с Джаксън Рътлидж в неделя и той е потвърдил.

В гърлото ми заседна буца лед.

— Вчера ли?

Джакс бе прекарал този уикенд в живота ми. В мен...

Бавно потънах в стола си.

Лей кимна мрачно.

— Иън е предложил на Изабел невероятно щедро възнаграждение, за да подпише договор. Би било глупаво от нейна страна да откаже. — Шефката ми затвори очи и притисна пръсти в основата на носа си. — Много глупаво е постъпил! И дребнаво. Ходовете на Иън не са особено умни. Нито на Рътлидж.

Тръгнала си бях от леглото на Джаксън и той бе забил нож в гърба ми.

— Можем да привлечем Дейвид Лий — настоях с пресипнал глас. Трябваше да се съсредоточа върху целта. Нещата щяха да се получат, стига да дам всичко от себе си. — Допада му идеята за трио. Няма да му е толкова напечено и ще има време да навлезе спокойно в тези непознати води.

— О, толкова ли е скромна наистина? — попита шефката ми.

— Стратегически ход е. Рано или късно ще реши да продължи самостоятелно, но според мен можем да поработим заедно поне няколко години.

Лей въздъхна тежко.

— Побързах да подпиша с Инес, за да не ме изпревари Иън. Договорът ще е валиден, ако остане уговорката с „Мондего“, но поне засега имаме спасителен пояс.

— Значи сме отново в играта.

Хвърлих поглед към цветята на бюрото ми. Ако Джакс планираше да се разделим тази вечер, очакваше го изненада. Нямах да му позволя просто така да се намесва в живота ми и да обърква всичко... *отново*.

Отмъщенията бяха работа за кучки. Но и аз можех да стана такава, ако ситуацията го изискваше.

— Добре ли си? — попита Лей, загледана в изражението ми.

— Да — отвърнах спокойно. Усетих как ледът в гърлото ми постепенно ме сковава цялата и изпадам в безчувствено вцепенение. — Трябва да подпишем с Дейвид колкото се може по-скоро.

— Съгласна съм. Ще се погрижа.

— Може би няма да е лошо да заведем Чад на обиколка на „Мондего“ в Атланта. Да му създадем впечатление, че нещата отново се раздвижват.

— Ти поемаш — кимна Лей. Думите ѝ не бяха формулирани като въпрос.

— Мисля, че няколко дни в командировка няма да ми се отразят никак зле.

Шефката ми се подпря на бюрото.

— Далече от Джаксът? — попита.

— Всъщност днес имам уговорка за вечеря с него.

Нещо в тона ми навярно издаде какво кроя, защото Лей се усмихна иронично.

— Сигурно ще е интересно.

— Можеш да се обзаложиш. — Издишах болката, която не се побираше в гърдите ми, и позволих на гнева да се разлее в мен. Тревогата го последва незабавно. — Не ти е неприятно, че се виждам с него, нали?

— Все още помня защо те взех на работа, Джиана — отвърна Лей и се насочи към кабинета си. — Не се притеснявай, аз съм добре, а и ти ще се справиш.

Щях, наистина. Но имах да свърша още доста работа.

Изтърколи се пет часът, а вълнението ми постепенно нарастваше. Не само защото Чад се бе съгласил да заминем за Атланта на следващия ден и бях готова да се махна от града. Всъщност бях още по-нетърпелива да се изправа срещу Джакс и да вляза в схватка с него. Когато излязох от офиса след работа и го видях да ме чака на тротоара,

трябваше да си заповядам да забавя крачка, да се престоря, че всичко е наред и не бързам заникъде.

Облегнал се бе на черен „Макларън“ — разпознах марката, защото един от готвачите на Лей си беше купил такъв, за да отпразнува петгодишнината на първия си ресторант. Джакс бе скръстил ръце пред гърдите си и кръстосал глезени. Позата му бе спокойна и излъчваше сексапил. Слънчевите очила предпазваха очите му от ярките отражения в стъклата на небостъргачите, които се извисяваха около него. Носеше черен свободен панталон, бяла риза и сива вратовръзка. Тъмната му коса бе леко разрошена, сякаш само бе прокарал ръка през нея и с това бе приключил прическата си.

Жените, които минаваха край него, го зяпаха. Извърщаха глава, за да продължат да го гледат, дори да вървяха в друга посока. Мъжете му хвърляха бегли погледи, но леко променяха курса си, инстинктивно разпознали алфа-мъжкар в покой. Джакс винаги въздействаше по подобен начин на хората. Пристъпеше ли в някое пространство, веднага го завладяваше.

Изправих рамене, минах през въртящата се врата и тръгнах право към него. Носех черна права рокля на „Нина Ричи“ — елегантна и класическа дреха, която бях съчетала с обувки „Лубутен“ в телесен цвят с отворени пръсти, подарък от братята ми за последния ми рожден ден.

Изглеждах като жена, в чиято компания би могъл да се появи Джаксън Рътлидж. Още по-хубавото бе, че се чувствах така.

Без да забавям крачка, се приближих към него, сграбчих го за вратовръзката с една ръка и се надигнах на пръсти, за да го целуна. Страстно.

За награда получих дълбок гърлен звук. Джакс изпъна едрото си тяло, обхвана ме, преди да имам време да се отдръпна, плъзна ръце зад тила и около кръста ми и ме притисна към себе си. Целувката се задълбочи и прерасна в пълно сливане на отворените ни усти.

Стояхме наред улицата, край нас минаваха хора и коли, а ние се целувахме така, сякаш бяхме съвсем сами.

— Здравей, красавице! — промълви любовникът ми дрезгаво, когато се дръпнах, за си да поема въздух. Отри буза в моята.

Тогава се освободих от прегръдката му с ловко извъртане и го зашлевих.

Джакс отметна глава от удара и издиша шумно през зъби. Погледна ме с пламнал поглед и потърка челюстта си с длан.

— Предполагам, че това не е намек за склонността ти към по-груба игра в леглото.

— Прееба ме, Джакс. Веднага след като ме наеба буквално. Първо взе ли си душ? Или все още миришеше на мен, когато набра телефона?

— Влизай в колата, Джия.

— Мръсник такъв!

Потиснах тлеещия гняв, който изпитвах към него. Към себе си. Към цялата ситуация. Но най-вече към него.

— Винаги съм бил — съгласи се той мрачно. Поизправи се и отвори вратата, като първо я дръпна към себе си, а после я избута нагоре. — Отне ти доста време, за да го разбереш.

В продължение на няколко секунди само стоях и го гледах. Той също ме наблюдаваше, но проклетите слънчеви очила скриваха очите му, а устата му бе упорито стисната.

— Хайде сега, не губи увереност — подразни ме тихо.

Мислите ми запрепусаха. Защо искаше да тръгна с него? Защо ми пращаше цветя и ме канеше на вечеря?

— Да не би да се надяваш на едно последно чукане?

— Нямам намерение да те разкарвам. Искам те. Нищо ново.

Поведението му бе толкова безцеремонно, че заскърцах със зъби. Сякаш ме предизвикваше да поема инициативата и да се разделя с него.

Наместих се на седалката и закопчах колана.

Джакс се приведе, мушна глава в купето и ме погледна над очилата си.

— Само да знаеш, че шамарът беше излишен. Бях в нокдаун още на целувката.

Изправи се и затвори вратата.

Усмихнах се мрачно. Джаксът Рътлидж щеше да понаучи някои нови неща за играта с мен — и в бизнеса, и в спалнята.

Джакс паркира в подземния гараж на сградата, където живееше, и веднага излязоха да ни посрещнат двама души от персонала. Докато

единият мъж с папийонка ми помагаше да сляза от колата, за пореден път изпитах шок от финансовата пропаст, която ни делеше с Джакс. Богатството му не ме притесняваше, но неравенството помежду ни явно бе по-сериозен проблем за него.

Настроението ми не се оправи от тази мисъл.

Джакс ми подаде ръка, преплете пръсти с моите и ме поведе към асансьора. Почти очаквах да се качим на самолет за Вирджиния или Вашингтон, но внезапно осъзнах, че любовникът ми навярно живее и в Ню Йорк от време на време. Разбира се, логично бе да има жилище в града, който беше финансов център на страната.

Вратите на асансьора се затвориха зад нас и Джакс веднага ме дръпна към себе си. Позволих му. Облегна се на месинговата решетка, която опасваше стените, разкрачи се и ме намести да застана между краката му, докато плъзгаше ръце по гърба ми.

Отдавна никой не ме бе държал толкова интимно и нежно.

„Бил е в Ню Йорк през цялото това време...“ — помислих си.

Затворих очи и попих със сетивата си топлината на тялото му, аромата на кожата му, лекия полъх на дъха му край слепоочието ми. Твърде дълго си бях забранявала да се отдам на мъжки ласки.

— Как мина денят ти? — промълви Джакс.

— Бях много заета. А твоят?

— През цялото време си мислех за теб.

Стиснах клепачи и яростно се вкопчих в гнева си. Оказа се по-трудно от очакваното.

Той опря буза в слепоочието ми.

— Извинявай, Джия.

— За какво? Че помогна на Пембри да прецака сделката, по която работех?

Джакс въздъхна.

— Знаеше какво ще се случи. Говорихме по въпроса.

— Това не те оправдава. Не приемам извинението ти.

— Не те виня, но ще намериш начин да се справиш. Ще преодолееш с лекота тази дребна пречка.

Погледнах го право в очите.

— Адски си прав.

Сигналът на асансьора оповести, че сме пристигнали на желанния етаж. Когато се извърнах, пред мен се разкриха малко фойе и двойна

врата. Тогава осъзнах, че Джакс живее в мезонет. Ето защо асансьорът не бе спрял никъде по пътя от подземния паркинг до последния етаж.

След като отново ме хвана за ръка, Джакс ме поведе по мраморните плочки, изпъстрени със златни жилки, и отключи вратата, като постави длан върху сензор, монтиран на стената.

— Гаджетата ти сигурно се кефят на тези джаджи в стил Джеймс Бонд — отбелязах, когато дебелията врата от орехово дърво се отвори автоматично. Успях да изрека думите небрежно, но ме загриза ревност, когато си го представих с други жени.

— А на *теб* как ти се струват? — погледна ме домакинът през рамо.

— А, аз съм обикновено момиче.

Обхванах с поглед дневната, която бе разположена на няколко стъпала по-ниско от входа. Снежнобял мокет, черни кожени столове с хромирани крака и сапфиреносин килим. Стерилна и подчертано мъжествена ергенска бърлога.

Намръщих се.

— Това не си ти.

Вратата се затвори зад нас.

— Не съм ли?

Очаквах топли цветове, разнообразие от текстури, пъстри модернистични картини — обзавеждане и декорации, които отразяваха същността на бликация от енергия, леко грубоват и понякога особен мъж, когото обичах.

Щом направих още няколко крачки и навлязох по-навътре в стаята, усетих как ме залива огромно разочарование. „Толкова грешно ли съм го преценила?“ — запитах се.

— Искаш ли нещо за пиене? — изрече тихо Джакс, като се приближи зад мен. Беше толкова близо, че чувствах топлината, която се излъчваше от тялото му.

— Определено.

Намигна ми с трапчинката си.

— Нали няма да го плиснеш в лицето ми?

— Признавам си, че се изкушавам — отвърнах язвително.

Джакс положи длани върху раменете ми и промълви:

— Помниш ли онази нощ в „Палмс“?

Стиснах ръце в юмруци.

— Удар под кръста, Джаксън.

Никога нямаше да забравя откритата тераса на петдесет и петия етаж. Джакс ме беше гушал откъм гърба, а аз държах чаша бяло вино, от която се редувахме да отпиваме. Градът и пустинята се бяха ширнали пред нас и неоновото сияние на светлините се стопяваше в мастиления мрак отвъд очертанятията на Лас Вегас.

„Каква гледка! — бях си помислила тогава, отпусната в прегръдките му и по-щастлива от всякога. Излизах със свършения мъж, до когото настръхвах от наслада нощем и се усмихвах радостно денем. — Той ще промени живота ми. Ще промени и *мен самата*, ще ме направи по-добра.“

Сега тази представа ми изглеждаше смехотворна. Промените бяха моя лична отговорност. Страхотният мъж беше просто бонус.

Опитах се да се измъкна, но Джакс ме държеше здраво.

— Съжалявам — промълви отново.

Задърпах се малко по-силно и той отпусна хватката си. Извърнах се и го погледнах в очите.

— Тогава защо го направи?

— Защо правя нещата, които правя? — отвърна дрезгаво, а погледът му бе мрачен и твърд. — Защото съм от клана Рътлидж. Ние прецакваме хората, Джия. Просто сме така устроени.

— Измъкваш се — троснах му се.

— Не, това е самата истина.

Отдалечих се от него и зашарих с поглед наоколо.

— Ако искаш да си тръгнеш — обади се тихо зад гърба ми, — няма да те спирам. Но предпочитам да останеш.

Спрях. Обърнах се с лице към любовника си. Ненавиждах безизразните му черти, които не можех да разгадая.

— Точно това искаш, нали? Искаш аз да сложа край. Дразниш ме, за да се ядосам и да си отида. Раздялата ни няма да е кротка, даже със сигурност ще има драма, но поне ще стане бързо и ще е окончателна. Точно по твой вкус.

— Не това ми е по вкуса, Джия, но не съм подходящ за теб.

Подмина ме и отиде в кухнята.

Хвърлих чантата си върху едно от креслата.

— Е, май ми е приятно да ме наказват — изрекох.

Джакс извади бутилка бяло вино от хладилника и я сложи на плота. Кухнята беше безлична също като дневната. Шкафчетата и работните повърхности бяха черни, а върху тях се виждаше само кафемашина за една чаша кафе — единствено по нея се познаваше, че тук живее някой. Израснала бях в семейство, където кухнята бе сърцето на дома, и тази ми се струваше потискаща.

Любовникът ми ме гледаше, докато си събувах обувките.

Понечих да пусна косата си и го предупредих:

— Ще отвърна на ножа в гърба и ще кача мизата с една нощ гневен секс.

Когато спуснах ръка под роклята си, за да се освободя от бельото, той отвори устни едва и прошепна:

— Джия...

— Ще играя с теб. — Замерих го с бикините и се усмихнах напрегнато, когато ги улови. — И ще те победея.

10

Джакс пхна бельото ми в джоба си, изостави неотворената бутилка вино и се приближи към мен.

Пое лицето ми в длани. Наведе глава и ме целуна нежно. Плъзна ръце по раменете ми, после надолу по гърба и ловко смъкна ципа на роклята ми.

Залових се с възела на вратовръзката му. Позволих на гнева си да се надигне и да се слее с желанието ми, за да избухнат заедно като опустошителна страст. Съсредоточих се върху Джакс. Върху нас. Върху усещането за кожата му под моите пръсти, върху любимия ми аромат, който си беше само негов, върху бесния ритъм на сърцето му и начина, по който се учестяваше дишането му, докато нетърпението и на двама ни растеше.

Не обръщах внимание на подобни детайли, когато спях с други мъже. Затова ми беше още по-трудно да приема мисълта, че може би не ни е писано да сме заедно.

— Тук ли живееше, когато за първи път те заведох в „Роси“? — попитах.

По време на онова пътуване бяхме отседнали в хотел. Ако тогава бе имал апартамент в града, това хвърляше съвсем различна светлина върху ситуацията и чувствата му към мен. Все пак на един мъж едва ли му пука много за приятелката му, ако предпочита да я изчука в хотелска стая, отколкото в собственото си легло.

— Не. Купих този апартамент миналата година. Джия...

Стоеше пред мен с разкопчана риза, под която прекрасно се очертаваше златистото му тяло, твърдо и мускулесто, а в тъмните му очи имаше толкова много топлина и терзание...

Хванах го за ръка и го поведох извън кухнята. Вените ми пулсираха от желание, но и от още нещо. По-диво. И по-порочно.

Джакс заби нокти в чаршафите и стегна коремните си мускули, когато поех в устата си кадифената главичка на члена му. Беше твърд и напрегнат, и толкова възбуден, че от върха му бликна предякулагционна течност и се разля по езика ми. Стиснах основата му в юмрук и се заех да го изцеждам с ръце и уста, докато се наслаждавах на ругатните и стоновете, които се сипеха от устните му.

— Господи! — изпъшка любовникът ми, когато прокарах езика си по една изпъкнала и пулсираща вена. Дразнех го, като плъзгах леко отворените си устни нагоре и надолу по дължината на пениса му. Държах го на тръни и бавно го водех към ръба и към онзи миг, от който нямаше връщане назад.

— Не си играй с мен, Джия — изръмжа. — Духай ми или ме чукай. Накарай ме да свърша.

Усмихнах се и спрях поглед върху изопнатите мускули на корема му. Кожата му сияеше от фини капчици пот, прекрасното му лице бе зачервено, а зениците му пламтяха. Както бе вперил очи в мен, отново го поех в уста и засмуках толкова дълбоко, че главичката му опря почти в гърлото ми.

— Точно така — промълви Джакс с пресипнал глас, отметна глава и я зарови във възглавницата. — Боже, колко е хубаво. Устата ти...

В този миг го притежавах. Джаксът Рътлидж бе мой.

Зарови пръсти в косата ми и приглади назад влажните кичури, за да се открие лицето ми.

— О, Джия, продължавай в същия дух, скъпа.

Тръпнеше, когато го докосвах с език, а вкусът и страстта му ме опияняваха. Обожавах го. Обожавах да му дарявам такова удоволствие, което разтърсваше неудържимо тялото му.

— Ще свърша много силно... — изпъшка.

Отдръпнах се, изправих приведеното си тяло и се плъзнах до ръба на леглото. Джакс ме изгледа с премрежен поглед:

— Джия. По дяволите! Ела и ме довърши!

— Много е неприятно, когато се трудиш здраво, за да постигнеш нещо... когато вече се вълнуваш и предвкушаваш резултата... и внезапно някой ти го отмъкне под носа, нали?

Джакс се озъби, подскочи в леглото и ми нареди:

— Връщай се веднага!

Усмихнах се и вдигнах ризата му от пода.

— Струва ми се, че е добре първо да поохладиш страстите.

— А на мен ми се струва, че е добре първо да докараш страхотния си задник обратно в леглото.

Джакс се надигна от чаршафите като оживял мокър сън, изваян от тръпнещи мускули и кожа със златен загар. Членът му стърчеше предизвикателно и бе толкова твърд, че почти не помръдваше, докато любовникът ми се движеше към мен. Съвършените пропорции на божественото му тяло бяха неописуемо мъжествени.

Дяволски трудно бе да се сдържа, идеше ми да се хвърля на леглото и да се оставя да ме чука до припадък.

Пресегна се да ме хване, но бързо отскочих настрана и ме напуши смях.

Тогава на вратата се позвъни.

Той не обърна внимание. Дебнеше ме съсредоточено и решително. Аз се изплъзвах с пристъпвания и подскоци, докато се мъчех да промуша ръце в ръкавите на ризата му. Платът бе попил от аромата на неговото тяло за мое огромно удоволствие.

— Отиди да отвориш — подразних го.

— Джия — отвърна с тих, предупредителен тон, — ако искаш да ти е удобно, докато те чукам, по-добре ела в леглото. Иначе ще те хвана на най-близката равна повърхност.

Отново долетя звън откъм входа, а аз избегнах поредната атака на любовника си и извиках:

— Някой чака пред вратата!

— Да си чака — настоя Джакс, хвана пениса си в ръка и го погали по дължината. — Това не търпи отлагане.

Престорих се, че тръгвам надясно, а после наляво с движения, които бях усвоила на баскетболното игрище. Удивляваше ме, че докато ме преследваше напълно гол, Джакс успяваше да изглежда едновременно изкусителен и застрашителен. Коремът му лъщеше от пот, погледът му бе лаком и горещ, всеки мускул в тялото му бе напрегнат.

Успя да ме залови, преди да прекрача прага на спалнята. Сключи ръце около мен в стоманена хватка и докато дишаше запъхтяно, опираше гърди в гърба ми.

— Джакс...

— Кажи „не“ само ако наистина го мислиш — прошепна дрезгаво. — Иначе трябва да си моя, скъпа.

Нотката на отчаяние в гласа му ме разколеба, отново жадувах да му се отдам. Джакс ме желаше и това бе едно от нещата в живота ми, от които наистина се опиянявах.

— Джаксън!

И двамата застинахме, когато чухме гласа на Паркър Рътлидж.

— Знам, че си тук — извика по-възрастният мъж. — Трябва да поговорим, сине.

Джакс изпсува. Плъзна ръце под разкопчаната риза и собственически сграбчи гърдите ми. После ме притисна толкова силно в прегръдките си, че краката ми се отлепиха от пода.

— Един момент! — изкрещя и затвори с ритник вратата на спалнята.

Мислех си, че ще ме пусне, но вместо това ме завъртя към себе си и ме целуна така, че ме остави без дъх. С една ръка стискаше кичури от косата ми, а с другата ме бе хванал здраво за дупето.

Когато рязко ме освободи, залитнах, защото краката ми бяха омекнали от дивата и страстна целувка.

Любовникът ми отиде в банята, припряно си наметна черен копринен халат и ядосано пристегна колана.

— Стой тук — нареди.

— Не искаш ли да поздравя баща ти? — попитах с леко напрегнат тон.

Джакс не ме и погледна, когато отвърна:

— Няма да му доставя това удоволствие.

Затръшна вратата зад себе си с малко повече сила, отколкото бе необходимо, а след това до мен долетяха двата мъжки гласа. Този на Джакс не звучеше никак доброжелателно. Нетърпеливо се заобличах. Нямах намерение да се крия в спалнята му като непослушна тийнейджърка.

Когато бях готова, вече не чувах разговор. Отворих вратата на стаята и отвън ме посрещна тишина.

Пристъпвах внимателно в търсене на обувките си. Когато ги намерих и си ги сложих, вече се чувствах по-подготвена да се изправя пред Паркър... макар че ми се искаше косата ми да е прибрана.

Докато чаках Джакс и баща му да се появят, тръгнах бавно из дневната. Спирах се да разгледам всеки предмет. Искях да открия отпечатъка на любовника, когото си мислех, че познавам. Натъкнах се само на няколко снимки в рамки. Повечето бяха стари портрети на впечатляваща блондинка, която предположих, че е майката на Джаксън.

Сред фотографиите имаше от черно-бели кадри, където жената бе много млада, до по-скорошни цветни. Трансформацията, която можеше да се проследи по снимките, бе разтърсваща. Нежните младежки черти се бяха вкаменили с времето, излъскани до бляскава фасада, а после бяха започнали да повяхват. Красивите устни отначало бяха извити нагоре, но постепенно ъгълчетата им се бяха отпуснали. Един от кадрите, навярно заснет без предупреждение, бе уловил жената, загледана през прозорец. Изражението на хубавото ѝ лице навяваше усещане за самота.

Взех фотографията, за да я погледна по-отблизо, и тогава зад нея забелязах друга рамка, захлупена на рафта с лицето надолу. Вдигнах я и изтръпнах, когато осъзнах, че на снимката сме двамата с Джакс.

Направил я беше Винсент с мобилния си телефон, а след това ми я бе изпратил. Беше от онази вечер, когато за пръв и последен път се събрахме всички на семейна вечеря в „Роси“. Джакс седеше зад мен, а аз се бях облегла на него. Обгърнал бе талията ми с ръце, а върху тях лежах отпуснати моите длани. И двамата бяхме засмени. Изпратила бях снимката на Джаксън и я бях сложила като тапет на мобилния си телефон. Държах я там, докато не започна да ми причинява болка всеки път, когато я погледнех.

Върнах рамката на рафта, но я поставих изправена, а до нея — портрета на майка му. Сърцето ми биеше бясно, мислите ми препускаха.

„Къде е Джакс, по дяволите?“

Апартаментът беше призрачно тих. Тръгнах да търся любовника си и докато минавах покрай входната врата, бегло хвърлих поглед към нея. Забелязах малкия видеодисплей, монтиран отстрани на стената, на който се показваше заснетото от охранителната камера. Баща и син стояха във фойето: Джакс — скръстил ръце пред гърдите си, Паркър — пъхнал своите в джобовете на панталона. Колкото и да си

приличаха на външен вид, бяха облечени коренно различно, но Джакс видимо успяваше да удържи фронта.

Загледах се в дистанцията между тях и обърнах внимание на предпазливите погледи, които си разменяха. Взаимоотношенията в тяхното семейство ми бяха чужди — толкова се различаваха от топлотата между моите роднини.

Хората от клана Рътлидж бяха възискателни. Не знаех подробности за начина, по който бе възпитаван Джакс, но беше повече от ясно, че е расъл в среда, в която непрекъснато е бил под напрежение. Дал бе да се разбере, че няма добро мнение за никого от рода Рътлидж, включително и за себе си, ала все пак бе избрал да вземе страната на своето семейство. Постарал се бе да помогне на Иън да саботира сделката с „Мондего“ въпреки твърдението си, че съм единственият човек, за когото му пука.

Беше крайно време да се поразровя за повече информация.

Тръгнах обратно по коридора, без да се смущавам, че ще търся отговори така безсрамно. Джакс ми дължеше обяснение и щях да го получа, дори ако трябваше да си напъхам носа тук-там без разрешение.

Застанах на прага на кабинета му и пред мен се разкри стая, която повече съответстваше на представата ми как би трябвало да изглежда неговото обкръжение. Въпреки че като цяло пространството имаше съвременно и мъжествено излъчване, неутралните цветове на стените и меденият оттенък на дървените облицовки му придаваха топлота, а на места имаше и акценти в червено и златисто. От всички страни се извисяваха етажерки, отрупани с пъстроцветни томове с твърди корици и популярни романи с прегънати ъгълчета на страниците. На един от рафтовете стоеше моя снимка, но тази бе поставена права. Бях сама. Без Джакс.

Снимката бе правена наскоро. Преди не повече от шест месеца.

Взирах се в нея от другия край на стаята и усетих как дланите ми се изпотяват.

Следил ме бе внимателно.

Въпросите продължаваха да се трупат, но съществуването на тази снимка даваше един пределно ясен отговор. Не можех да преценя дали той ме радваше или нараняваше. Може би изпитвах смесица от двете чувства.

По бюрото на Джакс бяха пръснати листове и отворени папки, но им обърнах гръб. Бях видяла достатъчно.

Тръгнах обратно към дневната, където грабнах дамската си чанта и се насочих към входната врата. Мъжете отвън сякаш се сепнаха, когато я отворих със замах. Спряха да разговарят, а аз им кимнах отсечено и закрачих към асансьора с високо вдигната глава.

— Джия. — Джакс понечи да се приближи. — Не си тръгвай.

— Ще слеза с вас, госпожице Роси — предложи Паркър с прекалено дружелюбна усмивка. — Радвам се да ви видя отново.

— Господин Рътлидж — поздравих кратко.

— Моля ви, наричайте ме Паркър.

— Татко — изръмжа Джакс и направи крачка към нас, — разговорът ни не е приключил.

Баща му го потупа по рамото.

— По-късно ще продължим оттам, докъдето стигнахме, сине.

Джаксън ме погледна.

— Нали щяхме да вечеряме заедно?

— Ще се наложи да го отменим за по-нататък.

— Недей така, Джия.

Усмихнах се мрачно.

— Не се тревожи, ще се върна.

Асансьорът дойде и Паркър ме покани с жест да вляза преди него.

Джакс ме хвана за лакътя:

— Дай ми пет минути.

— Ще ти се обадя по-късно — отвърнах, когато осъзнах, че дори нямам желание да остана. Бях твърде разтърсена и объркана. Имах нужда да се дистанцирам и да си поема въздух.

Любовникът ми стисна зъби.

— Няма проблем, Джаксън — обеща Паркър тихо, — аз ще я изпратя.

Джакс бавно извърна глава към баща си. Чертите му бяха като изсечени от камък.

— Онова, което казах, беше сериозно.

— Винаги си бил сериозен — ухили се възрастният мъж.

Щом вратите на асансьора започнаха да се затварят, влязох в кабината. Паркър ме последва, но аз не свалях очи от Джакс. Макар да

бе отпуснал ръце от двете страни на тялото си, дланите му бяха стегнати в юмруци, челюстта му бе напрегната, брадичката — решително вирната. А очите му... онези дълбоки тъмни очи... в тях се четяха същите обещания, които ми бе давал и преди. Но сега им вярвах. Имах доказателства.

Когато асансьорът пое надолу, Паркър се обърна към мен с усмивка.

— Как си, Джиана?

— Можеше да съм и по-добре. А вие?

— При това положение ми е неудобно да кажа, че досега денят ми мина чудесно.

Извих устни с лека ирония.

— Както и денят на вашия приятел Иън.

— А! — В очите му блеснаха весели пламъчета. — Моля те, не обвинявай Джаксън за това.

Свих рамене.

— Просто бизнес, нали?

— Ти си практична жена — една от многото причини, поради които синът ми така е хлътнал по теб. И като стана въпрос... — Възрастният мъж се залюля на пети. — Искам да те опозная по-добре, Джиана. Какво ще кажеш с Джакс да дойдете на вечеря с мен и съпругата ми? Ще бъде малко семейно събиране у дома в Хемптънс. Как ти се струва?

— Ще ми бъде приятно.

Всичко, което ме доближаваше повече до това да разбере Джакс, щеше да ми е приятно.

— Много добре. Ще съобщя на Реджина. — Усмивката му помръкна леко. — Не слушай сина ми, ако се опита да те разубеди. Искане да те пази само за себе си.

— Така ли?

Паркър охладня още повече.

— Настроен е доста закрилчески.

— Наистина ли? А от какво трябва да ме закриля?

— Ние сме мъже, Джиана — отговори бавно и провлачено събеседникът ми. — Невинаги действаме рационално, когато става дума за жени.

Кимнах. Явно Паркър бе поне толкова загадъчен, колкото и синът му. Като че ли мъжете от рода Рътлидж имаха естествена склонност към мистериозно и потайно поведение.

Вратите на асансьора се отвориха на етажа на преддверието. Пристъпихме в старателно реставрираното пространство от предвоенно време. Излъчваше лукс и разкош.

— Чака ме кола — обяви Паркър. — Мога ли да те закарам някъде?

— Благодаря, няма нужда.

Дори не смеех да си представя изражението на възрастния мъж, ако види къде живея. В сравнение с мраморното фоайе, портиера и обслужващия персонал в сградата на Джакс, моето жилище щеше да му се стори... не толкова хубаво. Не се срамувах от мансардата, която споделях с братята си, нито от семейството си. Но все пак си казах, че е по-разумно засега да не събуждам подозрения, че може да съм златотърсачка, поне докато семейство Рътлидж ме опознае по-добре.

— Хубаво, щом не искаш. — Паркър се поколеба, сякаш чакаше да променя решението си. Когато видя, че няма да се случи, продължи: — Ще кажа на Джакс кой ден и час сме избрали за вечерята. Нямам търпение да се видим пак, Джиана.

Замислих се за мъжа на последния етаж, затворен във високата си кула: един почти непознат за мен, който обаче познаваше и тялото, и сърцето ми.

— Аз също — отвърнах.

Чух музиката, която гърмеше откъм мансардата, дори преди товарният асансьор да спре на таванския етаж. Когато се приближих, разпознах класическия риф на „Гънс ен’ Роузес“ — *Welcome to the Jungle*^[1]. Колко подходящо, като се има предвид каква вечер бях прекарала с двама представители на клана Рътлидж.

Отворих вратата и ме блъсна пълната мощ на озвучителната уредба на Винсент, надута до дупка. Брат ми правеше коремни преси, като се набираше на метален лост, закрепен между два вертикални пръта. Плувнал в пот и стиснал зъби, вдигаше колене към гърдите си, а плочките на корема му изпъкваха и се стягаха при всяко движение. Носеше косата си по-късо подстригана в сравнение с другите ми братя, но прическата чудесно подхождаше на класическите му италиански черти.

В някои книги бях срещала описания, в които лицето на героя се сравнява с изображение, изсечено на римска монета, но можех да гарантирам, че едва ли някой от тях бе способен да се мери с Винсент. Бос и полугол, само по спортни шорти, бе като излязъл от мечтите на всяка жена. За разлика от Нико, Винсент бе сериен свалач. Не че имаше проблем да се обвърже, но рядко се случваше да се раздели със свободата си за повече от няколко месеца.

— Ей! — възкликна брат ми възмутено, когато намалих звука на уредбата.

— Поддържаш ли още връзка с Диана? — попитах за репортерката, с която ходеше по едно време.

Винсент се пусна, стъпи на дюшемето и грабна кърпата, която бе оставил отстрани до лоста заедно с бутилка вода.

— Да, защо?

— Трябва ми някой, който може да ми даде актуална информация за клана Рътлидж — обясних, след като оставих чантата си на пейката до входната врата и събух обувките си.

Винсент се намръщи, докато триеше косата си с кърпата.

— Онзи е отрепка, не те заслужава.

— Няма да споря. — Проснах се на канапето и се втренчих в откритите тръби и гредите по тавана. — Но това не означава, че не може да се промени.

— Забрави тази работа. Намери си мъж, който е достатъчно умен да осъзнае от самото начало какво получава в твое лице.

Хвърлих поглед към брат си, докато той гълташе жадно цялото съдържание на бутилката с вода.

— Искаш да кажеш, че никога не си оплесквал нещата с някое момиче и не си се надявал на втори шанс?

— Не е същото. Ти си от фамилията Роси. Няма друго извинение онзи да оплеска нещата, освен че е глупак — отвърна Винсент.

— Ще я попиташ ли?

— Добре, де. — Брат ми се обърна и тръгна към кухнята, после добави: — Но само защото се надявам да изрови нещо, което ще ти докаже, че не си струва да се занимаваш с него.

— Благодаря ти.

— Не си мисли, че ще се разминеш с едно „благодаря“. — Винсент метна кърпата на рамо и си изми ръцете. Кухнята ни беше

най-завършената част от апартамента. Обзаведена бе с чисто нови уреди от неръждаема стомана, просторен плот, на който би работил с удоволствие всеки майстор готвач, високи вградени фурни и голям остров с мивка. — Ей там чака цял кош с пране.

Надигнах се от дивана.

— Майтап ли си правиш?

— Не. Най-добре побързай — ухили се Винсент, — защото ми свършиха тениските с логото на „Роси“, а смяната ми започва след два часа.

Тъкмо бях затворила вратите на шкафа, в който бяха вградени пералнята и сушилнята, когато чух звъна на мобилния си телефон. Изтичах в спалнята, но вече бях пропуснала обаждането. Нямаше значение обаче, защото телефонът веднага зазвъня отново.

Беше Джакс.

Поех си дълбоко въздух, натиснах бутона със зелената слушалка и казах:

— Здравсти.

— Обеща да ми се обадиш — започна обвинително.

— Ти също — отвърнах. — Минаха години, докато се наканиш.

— Господи! — изсумтя той рязко. — Защо си тръгна?

— Беше време. Баща ти ни покани на вечеря.

— Няма да отидем.

Свих рамене.

— Ще ида без теб тогава.

— Ще идеш без мен, значи? По дяволите, Джия! Плуваш сред акули, а се държиш, сякаш си на почивка.

— Определено се натъквам на неща, за които не съм знаела. Като онези снимки в рамки в апартамента ти, например. Откога ме следиш? Доста е зловещо, между другото.

Джакс изруга.

— Чукаш се с Рътлидж. Постоянното наблюдение и липсата на лично пространство са част от живота ни.

— Не се чуках с теб по времето, когато е направена снимката в кабинета ти.

— Влизала си в кабинета ми? Какво ти става, Джия?

Мрачно се усмигнах на неволното му признание, че има и други кадри, които не съм намерила. Заканих се:

— Ще бъда част от живота ти във всяко едно отношение. Свиквай.

Джакс не проговори в продължение на цяла минута, а след това попита тихо:

— Какво смяташ, че правиш?

— Опитвам се да приема мисълта, че си влюбен в мен, Джакс. — Чух как дъхът му секна за миг и ме обля тържествуващо чувство на задоволство. — Въпреки това се измъкна и ме изостави. Сега пък саботираш работата ми и собствените си шансове да ме спечелиш отново.

— Джия...

— Взела съм те на прицел, Джаксън Рътлидж — продължих с тих, настойчив и леко заплашителен тон. — Ще те разгадая.

— Като отворена книга съм — отвърна любовникът ми.

— Не, ти си като шантав филм в главата ми. — Подминах куфара, който ме чакаше на леглото, и седнах пред компютъра. Раздвижих мишката, за да го събудя. — Потайните ти дни са преброени.

Затворих телефона, изключих звука му и се захех с проучването си.

[1] „Добре дошли в джунглата“ (англ.). — Б.пр. ↑

ДОСТОЕН ЛИ Е ЗА ЛЮБОВТА ТИ?

Провери дали мъжът до теб е достоен да те боготвори, не заслужава дори да ти лакира ноктите или се нуждае от нежно побутване в правилната посока.

1. Нагласила си се за работно съвещание. Каква е неговата реакция, когато те вижда?

- а) „Ей, може ли да гледам, когато сваляш тези дрехи?“
- б) Мълчание.
- в) „Изглеждаш супер днес.“

2. Шефът те е смъмрил сериозно на работа. Ти си разстроена, искаш само да допълзиш до леглото си и да не излезеш оттам в продължение на седмица. Обаждаш се на любимия, за да поплачеш на рамото му. Какво прави той?

- а) Изслушва те, предлага да дойде при теб и да те гушне. Носи кутия ванилов сладолед.
- б) Набързо приключва разговора — приятелите го чакат за бира.
- в) Изслушва те, предлага да се напиш добре и се обажда на следващия ден.

3. Държи ли да свършиш и кога?

- а) Да, когато той самият свършва или малко след това.
- б) Да, преди него.
- в) Остава те да се оправяш сама както можеш.

4. Изненадващо започваш да получаваши панически атаки. Какво прави той?

- а) Помага ти да си намериш психотерапевт.
- б) Казва, че всичко е в главата ти.
- в) Загрижен е, но и малко изплашен от проблема ти.

5. Вечеряли сте навън. Как действа приятелят ти, когато ви носят сметката?

- а) Пресмята каква част от сумата трябва да платиш и изтъква, че си поръчала две чаши шампанско и салата, а той — само бира и хамбургер.

б) Когато посягаш към портмонето си, заявява, че за него ще е удоволствие да се погрижи за сметката.

в) Вади от портфейла си половината сума.

6. Как реагира, когато покрай вас минава впечатляваща красавица?

а) Хвърля ѝ бърз поглед мимоходом.

б) Оглежда я продължително от главата до петите.

в) Казва ти нещо като: „Не се тревожи, мила, не е достойна дори да лъска обувките ти.“

7. Как се чувстваш след караница с него?

а) Огорчена си. Той се е затворил в черупката си.

б) Сякаш сте в процес на изясняване. Той може да се гневи, но винаги разсъждава трезво.

в) Изплашена си от поведението му.

8. Споделила си му, че майка ти (сестра ти/твоя приятелка) те е посъветвала да не приемаш страхотната нова работа, която са ти предложили. Какво казва той?

а) „Не я слушай, ще се справиш отлично.“

б) „Просто се притеснява за теб. Ще се справиш отлично.“

в) „Никога не съм харесвал майка ти.“

9. Били сте на парти и сте си прекарвали страхотно. Е, ти си флиртувала с един-двама мъже, но съвсем безобидно. Как реагира приятелят ти на следващия ден?

а) Популярността ти сред мъжете го възбужда.

б) Влюбено ти заявява, че е щастливец, задето се е прибрал с теб.

в) Цупи се и прави хапливи коментари за количеството алкохол, което си изпила.

10. Как се чувстваш, когато прекарвате цял уикенд заедно?

а) Самотно ти е. Той обикновено гледа телевизия или си намира работа в гаража.

б) Напълно комфортно ти е — смеете се, разпускате, правите любов.

в) Сексът е супер, но гаджето ти е голям мързел по отношение на извънкреватните забавления.

11. Как описват гаджето ти твоите приятелки?

а) „Той е страшно попадение!“

б) „Добър човек е и явно те обожава.“

в) „Става за забавление, но не и за нещо по-сериозно.“

12. Кои от следните твърдения се отнасят за него?

а) Когато знае нещо, с което ти не си наясно, никога не се държи снизходително с теб.

б) Би се съгласил да му бият инжекции против алергия, за да може да живее с теб и с двете ти котки.

в) Опитвал се е да те запали по любимия си спорт (тенис, баскетбол, каяк).

г) Често чуваш от приятели, че се хвали с теб.

д) Изобщо не забелязва, когато напълнееш с два-три килограма.

е) Неочаквано ти прави дребни подаръци: книги от автори, които си споменавала, че харесваш; любимите ти бисквити; статия по тема, която те интересува.

ж) Не се плаши, когато се разплачеш, и не казва, че те тресе ПМС (предменструален синдром).

з) Държи те за ръка и те прегръща често. Винаги показва колко те цени.

и) Ако намери чужд портфейл, ще потърси собственика и ще му го върне заедно с парите.

й) Не те притеснява количеството алкохол, което изпива.

Точки

1.	а — 3	б — 1	в — 2
2.	а — 3	б — 1	в — 2
3.	а — 2	б — 3	в — 1
4.	а — 3	б — 1	в — 2
5.	а — 1	б — 3	в — 2
6.	а — 2	б — 1	в — 3
7.	а — 2	б — 3	в — 1
8.	а — 2	б — 3	в — 1
9.	а — 2	б — 3	в — 1
10.	а — 1	б — 3	в — 2

11.	а — 3	б — 2	в — 1
12. Добави по три точки за всяко вярно твърдение.			

НАД 44 ТОЧКИ: ДОСТОЕН Е

„Мъжът е достоен за теб, ако се чувстваш добре в компанията му — смята психоложката Мишел Касон, съавтор на книгата *The Men Out There*. — С него имате общи цели и интереси, подкрепяте се един друг, когато се изправяте срещу трудностите в света.“ Той е мил, състрадателен, готов да помага... и то не само на теб. „Ако се държи добре с майка си и дори с келнера, значи ще се отнася с уважение и към теб“ — добавя Касон.

И все пак не забравяй, че истинската любов не означава липса на конфликти. Как се справяте ти и човекът до теб с появилите се проблеми? „Чувствате ли се още по-близки, сякаш сте се опознали по-добре, след като поспорите? — пита Дафне Роуз Кингма, автор на *Coming Apart*. — Двойките, които не възприемат разногласията като заплаха, а ги смятат за част от процеса на опознаване, имат страхотни връзки.“

ОТ 26 ДО 44 ТОЧКИ: ВЪРШИ РАБОТА

Всеки мъж има своите добри страни... и недостатъци. Въпросът е дали можеш да живееш с несъвършенствата на човека до теб и дори да го убедиш да промени някои от дразнещите си навици. „Когато избираме любимия си, за всяка от нас има определящ фактор — казва Кингма. — Жената трябва да се запита какво качество е най-важно да притежава партньорът ѝ, а след това и дали този конкретен мъж го има. Може би става въпрос за общите ви духовни ценности или за склонността му да общува открито. Това определящо качество ще залегне в основата на връзката ви и с времето ще тушира различни нейни недостатъци.“

Освен това всички искаме определени неща да са налице във връзката ни. Кингма предлага да направиш списък с десет черти, които ти се иска партньорът ти да притежава. Ако мъжът до теб отговаря на пет от тях, навярно си струва да останеш с него. „Наблюдавай го и как реагира на факта, че не харесваш някои от навиците му — добавя Кингма. — Ако е луд футболен запаляно, би могла да го убедиш да

гледа мачове в дома на приятел например.“ Трябва също така да помниш кое е най-важното за теб. „Да забрави годишнината от първата ви среща, е дребна работа — смята Шарин Уолф, автор на *How to Stay Lovers for Life*. — Трябва ти мъж, който ще седи до теб в лекарския кабинет, ако откриеш бучка в гърдата си.“

Ако в държанието му има нещо, което наистина не понасяш, тогава се опитай да го промениш в позитивна насока.

„Можеш да промениш някого, само ако той самият иска да се промени. Но трябва да го вдъхновиш с любовта си, а не с натякване — съветва Кингма. — Ако си луда по здравословния начин на живот и партньорът ти изрази желание да влезе във форма, можеш да го подкрепиш. Но ако са изминали шест месеца от началото на връзката ви, без да се е случило подобно нещо, значи е време да решиш дали можеш да понесеш това в дългосрочен план.“

ПОД 26 ТОЧКИ: БЕЗПОЛЕЗЕН Е

Този мъж пренебрегва чувствата ти, предпочита да прехвърля телевизионните канали, вместо да си говори с теб, и оглежда нагло други жени в твое присъствие. Толкова много ли искаш да си с него, че се задоволяваш с човек, който изобщо не заслужава любовта ти? „Просто не можеш да си позволиш да бъдеш с мъж, който диктува нещата във връзката ви — казва Касон. — Ако чувстваш, че нямаш право на глас, тогава той не е подходящият човек за теб.“

Навярно осъзнаваш, че си в нездравословна връзка. Тогава защо ти е толкова трудно да го напуснеш? „Защото всички искаме да бъдем обичани и се страхуваме, че никой друг няма да ни погледне — смята Кингма. — Но истината е, че всеки мой клиент, който е слагал край на романтична връзка, е намирал по-добър партньор впоследствие.“ Ако знаеш, че е време да го напуснеш, а не можеш да го сториш сама, потърси професионална помощ или се обърни към доверени приятели.

* * *

10 ПРИЗНАКА, ЧЕ ТОЙ Е ТВОЯТ ЧОВЕК

1. Вижда плакат на Кейт Ъптън и казва, че не разбира за какво е цялата олелия.
2. Прекарва уикенда със семейството ти и все още се радва, че ти е гадже.
3. Във вечер, когато дават мач, предлага да се гушкате в леглото, да ти прави масаж и да ти лакира ноктите.
4. Не заспива веднага след секс.
5. Позволява ти да използваш четката му за зъби, когато останеш да преспиш в дома му.
6. Всеки ден на работа ти пише сладки романтични послания... вече цели две години.
7. Намацана си с маска за лице и нагъваш сладолед от кутия, но той пак те гледа така, както по време на първата ви среща.
8. Когато спориш с него, никога не казва, че причината е в твоя ПМС.
9. Носи ти цветя просто защото е вторник.
10. Настоява да стане в пет сутринта, за да те закара до летището.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.